

வி. சி. ச. - இந்து சமய பாடம்

சைவ சமய பாடத் திரட்டு

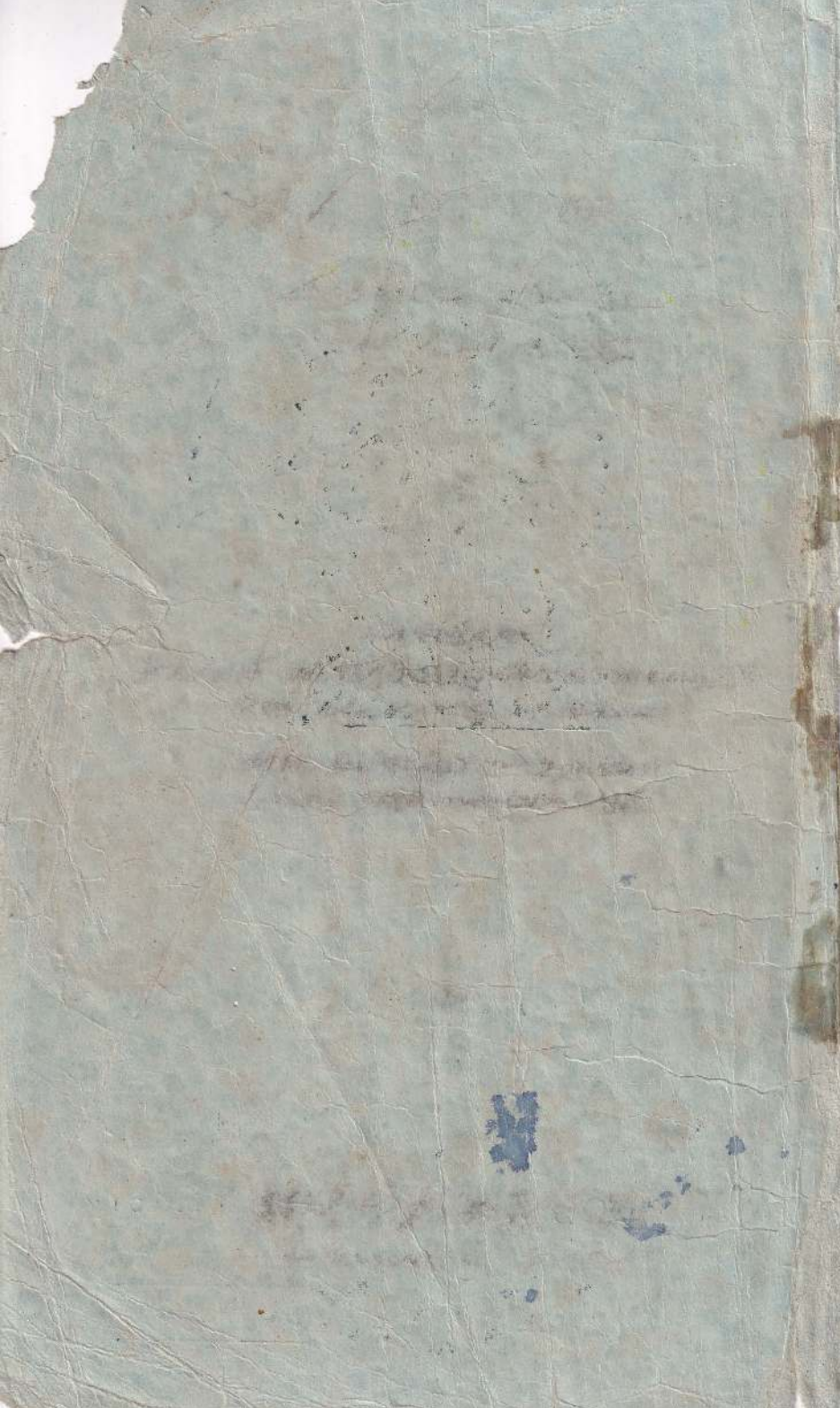
A TEXT BOOK

ON

SAIVAISM

With Notes And Questions For G. C. E. Examination

உ
சிவமயம்

சைவ சமய பாடத் திட்டம்

ஜி. லி. ஈ. பரீட்சைக்குரிய
இந்து சமய பாடம்

MAHARAJA HINDI COLLEGE
LIBRARY
*
ACCESSION NO. D 54
SECTION NO.

தொகுத்தவர்கள்:

வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் பி. ஓ. எல்.
(வைத்திலஸ்வர வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம்)

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா
(ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி, புத்தூர்.)

*

SAIVAISM

For G. C. E. Examination

முதற் பதிப்பு: ஆடி 1950
ஏழாம் பதிப்பு: ஆனி 1959
(புதிய பாடத் திட்டத்துக்கமைய மாற்றப்பட்டது)
எட்டாம் பதிப்பு: பங்குனி 1960

விற்பனையாளர்:

ஆனந்தா அச்சகம்,
226, காங்கேசன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா 3-25

பதிப்புரிமையாளர்:

வரதர் வெளியீடு

பொருளடக்கம்.

[புதிய பாடத்திட்ட ஒழுங்கில்]

பகுதி I

1. இந்து சமய சாத்திரங்கள்: 5
 அ. வேதங்கள்: சங்கிதைகள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள். ஆ. தர்ம சாத்திரங்கள், இ. புராணங்கள். ஈ. ஆகமங்கள்: சைவம், சாக்தம், வைஷ்ணவம்.
 (இவை கூறும் பொருள்கள், இவையொவ்வொன்றினதும் முக்கியத்துவம், இவற்றின் பொதுநோக்கம் என்பவைபற்றிய பொது அறிவு)
2. இந்து மதத்தல் இப்போதுள்ள பிரிவுகள்: 23
 I. சைவம். II. சாக்தம். III. வைஷ்ணவம்.
 (இப்பிரிவுகளின் பிரதான சமய நூல்களின் பெயர்கள், சமயாசாரியர்களும் அவர் வாழ்ந்த காலமும் என்பவைபற்றிய அறிவு)
3. பாட நூல்கள்: 28
 1. திருக்குறள்—துறவறவியல் அதி. 25—28. 28
 2. தேவாரம்— 41
 சம்பந்தர் பதிகம் 1. *வாழ்க அந்தணர். 2. நிரைகழல்.
 அப்பர் பதிகம் 1. மெய்யெலாம். 2. *நாமார்க்கும்.
 சுந்தரர் பதிகம் 1. வைத்தனன் தனக்கே 2. *நீறுதாங்கிய.
 3. நத்தார்படை.
3. திருவாசகம் 1. போற்றித் திருவகவல் 1—87 வரிகள் 104
 2. திருச்சாழல்
 3. *பிடித்த பத்து அல்லது யாத்திரைப் பத்து

பகுதி II

1. சைவ சித்தாந்த நூல்கள்: 146
 அ. சைவாகமங்கள். ஆ. திருமுறைகள். இ. மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் இவற்றின் பொருளியல்பு, முக்கியத்துவம், இந்நூலாசிரியர்களின் வரலாறு, அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் என்பவைபற்றிய அறிவு.
- சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடுகள்: 155
 பதி பசு பாசம், இவை ஒவ்வொன்றுக்குமுள்ள தொடர்பு, கர்மமும் மறுபிறப்பும், முக்தி.

இக்குறிப்பிட்ட பதிகங்கள், பரிட்சைக்கு மனனஞ் செய்யப்படவேண்டியவை.

சமய தீட்சை, நித்தியகருமவிதி, விபூதி உருத்திராங்க சாதனம், சிவாலயத் தொண்டு, சிவாலய வழிபாடு, குருலிங்க சங்கமம், பஞ்சாட்சரத்யானம், தேவார திருவாசக பாராயணம், விரதங்கள்.

ஆலயங்களிலும் வீடுகளிலும் செய்யப்படும் சைவக்கிரியைகள் சடங்குகள் பற்றிய அறிவு.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னும் நான்கு மார்க்கங்கள் பற்றிய விளக்கம்.

4. பாட நூல்:

183

திருவருட்பயன் முழுவதும்.

அத்பந்தங்கள்:

I தொகை விளக்கம்	236
II சமயாசாரியர் சரித்திரக்குறிப்புக்களும் பிறவும்	238
III பயிற்சி வினாக்கள்	261
IV மாதிரி விடைகள்	
V சமயாசாரியர் சந்தானாசாரியர் அட்டவணை	

பிழை திருத்தம்

17	6	சிரௌரத	சிரௌரத
58	7	கெய்யுலா	கொய்யுலா
94	7	திடும்	திடும்இப்
94	11	சேந்தத்	சேந்தர்
139	12	ஆவாள னப்	ஆவா என்னப்
165	30	குருலிங்கம சங்க	குருலிங்க சங்கம
168	27	பஞ்சாட்சர	பஞ்சாட்சரத்
180	1	சபண்ட	சபிண்ட
228	2	ஞான நடனந்	ஞான நடந்

இந்நூலுள் 8-ம் பக்கத்து அடிக்குறிப்பிலுள்ள செய்யுள்ப் பின்வருமாறு திருத்துக:

இருபிறப் பானர் நியதியாய் வழத்தற்
 கெடுத்தல்கா யத்திரி யன்றே
 வருமதற் குயர்ந்த தெய்வநீ யென்றே
 வழத்திடு மீதுபெரு வழக்கே.

இந்து சமய சாத்திரங்கள்

அ. வேத வேதாங்கங்கள்

சைவம், சாக்தம், வைணம், காண்பத்தியம், கௌமாரம், சௌரம், காபாலம் என்னும் சமயங்களுக்கு ஒரு பொதுப் பெயராக 'இந்து' என்னும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. பிறநாட்டவர் இட்ட இப்பெயர் வழக்கத்தில் வருமுன்பு இச்சமயங்கள் வைதிக சமயங்கள் என்னும் பொதுப்பெயர் பெற்றிருந்தன. இவையாவும் வடமொழி வேதத்தைத் தமக்குப் பிரமாண நூலாகக் கொண்டிருந்தமையால் அப்பெயர் பெற்றன. உலோகாயதமும், பௌத்தமும், சமணமும் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாமையால் அவைதிக சமயங்கள் எளப்பட்டன.

வேதம்:

வேதம் என்னும் பெயர் வித் (அறி) என்னும் வினையடியாகப் பிறந்தது. அறிதற்குக் கருவியாயுள்ளது என்பது இதன் பொருளாகும். இப்பெயரும், இதனோடு தொடர்புடையதான ஆகமம் என்னும் பெயரும் இந்துமத நூல்களுக்கே உரியவையாயினும் இவற்றின் சிறப்புநோக்கிப் பிறமதத்தவரும் தத்தம் சமய நூல்களுக்கு இப்பெயர்களைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள்.

வேதத்தோன்றிய வரலாறுபற்றி பல்வேறு கொள்கைகள் உள்ளன. ஆன்மாக்கள் உய்வடையவேண்டுமெனும் பெருங் கருணையால் இறைவனே வேதத்தை அருளினன் என்றும், திருமாவின் அவதாரமான வியாசமுனிவர் வேதத்தை நான்காக வகுத்துப் பைலர், வைசம்பாயனர், சைமினி, சுமந்து என்னும் முனிவர்களுக்கு உபதேசித்தனர் என்றும் இந்து சமய சாஸ்திரங்கள் கூறும். வேதம் இறைவன் திருவாக்கே என்பதைச் சைவசமய குரவர்களும், சந்தான குரவர்களும், திருமூலர் முதலிய ஞானிகளும் தாமருளிய சைவத் திருமுறைகளிலும் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களிலும் ஏற்றுப் போற்றியிருக்கிறார்கள்.*

- * "வேதநான்கும் பதினெட்ட டொடாறும் விரித்தார்"
- "தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம் வகுத்தவன்"
- திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.
- "வேதத்தோ டாறங்கஞ் சொன்னார் போலும்"
- "அங்கங்களு மறை நான்குடன் விரித்தானிட மறிந்தோம்"
- திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.
- "மிக்க வேத மெய்நூல் சொன்னவனே" — மாணிக்கவாசகர்
- "வேதமோ டாகமம் மெய்யா மிறைவனூல்
.....நாதனுரை யிவை" — திருமூலநாயனார்.
- "வேதநான் காறங்கம் வேறுரைத்த மேனி விரிசடையான்"
- நக்கீரர்.

சைவ சமய பாடத்திரட்டு

மீமாஞ்சை என்னுந் தத்துவக் கொள்கையாளர், வேதம் என்றுமுள்ள அநாதிப் பொருளென்றும் ஆகையால் அது 'அபௌருஷேயம்' எனப்படுமென்றும் கூறுவர். (அபௌருஷேயம்—புருஷனொலாக்கப்படாதது, வேதங்களை ஆராய்ச்சி செய்த மேனாட்டவர் பண்டைக்காலத்தில் வடமேற்கு இந்தியாவில் வாழ்ந்த ஆசிரியர் என்னும் ஓர் இனத்தவர் வெவ்வேறு காலங்களிற் பாடிய பாடல்களே இவ்வேதங்கள் என்று கூறுவர். இவர்களுட்பலர் வேதங்களுக்கும் அவற்றைப் பாடினாரையும் புகழ்ந்து பேச, வேறு சிலர் இவர்க்கு மாறுபட்டு இகழ்ந் துரைப்பர். இவர்கள் கருத்துக் கொள்ளத்தக்கதன்று.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டுவரையும் இவ்வேதங்கள் ஏட்டில் எழுதப்படாமல் குருசீட பரம்பரையில் காதாற் கேட்டே ஓதப்பட்டு வந்தன. இவ்வாறு கேள்வி முறையில் வந்தமையால் இவை 'சுருதி' என்னும் பெயர் பெற்றன. மேலும் இவை மறைந்த பொருளுடைமையால் 'மறை' என்றும், ஏட்டில் எழுதப்படாமையால் 'எழுதாமறை' என்றும் தமிழ் நூல்களிற் குறிக்கப்படுகின்றன.

நால் வேதமும் இறைவனை உருத்திரன், சோமன், இந்திரன், அக்கினி, என்று பல பெயரிட்டுத் துதிக்குந் தோத்திரப் பாடல்களும் பிரார்த்தனைப் பாடல்களும், அக்கினியின் மூலமாகச் செய்யப்படுகின்ற யாக வழிபாட்டு முறைகளும், இசைநிறைந்த கீதங்களும், இறை, உயிர், உலகு முத்தி என்பனவற்றைப் பற்றிய விரிந்த ஆராய்ச்சிகளுமாகிய இவையனைத்தையும் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன.

வேதத்தின் பிரிவுகள்:

வேதமானது இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் என்னும் நான்கு பெரும் பிரிவினையுடையது. செய்யுள் வடிவிலமைந்த வேதவாக்கியங்கள் 'ருக்' என்றும் உரைநடையிலமைந்த வேதவாக்கியங்கள் 'யஜுஸ்' என்றும், இசைப்பாடலான வேதவாக்கியங்கள் 'ஸாம' என்று சொல்லப்பட்டமையாலேயே முதல் மூன்று வேதங்களும் இவ்வாறு பெயர் பெற்றன. நான்காவது வேதம் அதர்வா, அங்கிரஸ் என்னும் முனிவர்களாற் காணப்பட்ட மந்திரங்களுடைய மையாற் 'அதர்வாங்கிரசு' என்று முதலிற் பெயர் பெற்றுப் பின்பு அதர்வண என்றும் அதர்வ என்றும் பெயர்பெறுவதாயிற்று. இவ்வேதம் ஏனையவை போன்று வேதவேள்விகளில் நேராகப் பயன்படாமையாலும், இம்மையில் மாத்திரம் பயனளிக்கும் மந்திரங்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டிருத்தலாலும் ஏனை மூன்றையுமே சிறப்புடையனவாகக் கருதி அவற்றைத் 'திரயீ' என்று கூறும் வழக்காறுமுண்டு. (திரயீ—மூன்றன் கூட்டம்.)

இந்து சமய சாத்திரங்கள்

வேதங்கள் தனித்தனியே சங்கிதைகள், பிராம்மணங்கள், ஆரணியங்கள், உபநிடதங்கள் என்று அவற்றின் பொருள் காரணமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யசுர் வேதத்தின் ஒரு பகுதியின் சங்கிதையும் பிராம்மணமும் கலந்தும், மறுபகுதியில் அவை தனித்தனியும் அமைந்திருக்கின்றன. இதனால் கலந்திருக்கும் பாகம்கிருஷ்ண யசுர் வேதமென்றும், கலவாதபாகம் சுக்கில யசுர் வேதமென்றும் பெயர் பெற்று யசுர்வேதம் இரண்டாகியது.

சங்கிதை, பிராம்மணம், ஆரணியகம், உபநிடதம் என்னும் நான்கையும் மந்திர பாகம் பிராம்மண பாகம் என இரண்டாகச் சுருக்கிக் கூறுவதுமுண்டு. இவ்வாறு கூறும்போது ஆரணியகமும் உபநிடதமும் பிராம்மண பாகத்துள் அடங்கும்.

இனி, வேதத்தைக் கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் என அவற்றின் பொருளும் தரமும் நோக்கிப் பிரிப்பதுண்டு. வேதங்களின் இறுதியிலுள்ள உபநிடதப்பகுதி வீட்டுநெறி பற்றிய ஞானபாகமாயிருப்பதால் அது ஞானகாண்டம் என்று பெயர் பெறும். ஏனைய பகுதி, இம்மை மறுமைப் பயன் கருதிச் செய்யப்படுகின்ற யாகம் முதலிய கர்மங்களைக் கூறுவதனால் அது கர்மகாண்டம் எனப்படும். ஞானகாண்டம் பிரமம் என்னும் பரம்பொருளை ஆராய்வதால் பிரமகாண்டம் என்னும் பெயர் பெறும்.

சங்கிதை:

'ஸம்ஹிதா' என்னும் சொல் 'தொகுக்கப்பட்டது—தொகை'—என்னும் பொருளுடையது. சங்கத் தமிழ்ச் செய்யுள்கள் அவற்றின் அளவும் பொருளும் காரணமாகக் குறுந்தொகை, கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, என்று வெவ்வேறும் தொகுக்கப்பட்டது போலவே வேத மந்திரங்களும் செய்யுள், வசனம், இசைப்பாட்டு என்ற உருவ வேறுபாடு காரணமாகவும், யாகங்களில் அவை பயன்படுந் தன்மை காரணமாகவும் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்று நான்கு பெருஞ் சங்கிதைகளாய்த் தொகுக்கப்பட்டன.

சங்கிதைகளை நிரைப்படுத்தி ஒதுவதில் பல்வேறு முறைகள், வழிகள் பரம்பரையாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருவன. இவை ஒவ்வொன்றும் 'சாகை' என்று கூறப்படும். இவ்வாறு இருக்கு வேத சங்கிதைக்கு 21 சாகையும், யசுர்வேதத்திற்கு 101 சாகையும், சாம வேதத்திற்கு 1000 சாகையும், அதர்வ வேதத்திற்கு 50 சாகையும் உண்டென்று பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆயினும் இப்போது ஒவ்வொரு சங்கிதைக்கும் ஒருசில சாகைகளே வழக்

சைவ சமய பாடத்திரட்டு

கத்தில் இருக்கின்றன. சாகைகளின் பெயர்கள் அவற்றைக் கைக் கொண்ட முனிவர்களின் பெயராலே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றன. (சகலருடையது சாகலம்; கண்வருடையது காண்வம்). சாகை-கிளை-வழி.

வேத சங்கிதைகளின் சில மந்திரங்களுக்குக் கி. மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த யாஸ்கர் என்பவர் நிருக்தம் என்னும் நூலில் உரை கூறியிருக்கின்றார். பின்னர் கந்தசுவாமி (கி. பி. 7 ஆம் நூ.) மாதவபட்டர் (கி. பி. 12 ஆம் நூ.) சாயணசாரியர் (கி. பி. 14 ஆம் நூ.) என்போர் விரிவுரை எழுதியிருக்கிறார்கள். மேலைநாட்டினர் தத்தம் மொழிகளிற் பெயர்த்த மொழி பெயர்ப்புகளும் பல. தமிழிலும் ஒரு வசன மொழிபெயர்ப்பும், இருக்கு வேத சங்கிதையின் சிலபாகத்திற்கு வேறொரு செய்யுள் மொழிபெயர்ப்புமுண்டு. இவை ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது மாறுபட்டு நிற்கின்றன. இவற்றுள் எதுவும் இந்து சமயத் தலைவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் இம் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலத்தின் பெருமையைத் தாழ்த்துவனவாகும்.

இருக்குவேத சங்கீதை:

இது 21 சாகைகளையுடையது என்று கூறப்பட்டபோதிலும் இப்போது சாகலம், வாஷ்கலம், ஆசவலாயனம், சாங்காயனம், மாண்டுகம் என்னும் ஐந்து சாகைகளே வழக்கிலிருப்பன. இவற்றுள்ளும் சாகலம் சிறப்பானது.

செய்யுள் வடிவிலுள்ள வேதமந்திரங்களே இருக்கு என்று கூறப்படுவன. இருக்குகள் சிலசேர்ந்து சூக்தம் என்றும், சூக்தங்கள் பல சேர்ந்து மண்டலம் என்றும் பெயர்பெறும். இருக்குவேத சங்கிதையில் 10 மண்டலங்களும், 1028 சூக்தங்களும், 10580 இருக்குகளும் உண்டென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு வகையில் இச்சங்கிதை 8 அஷ்டகங்களாயும் ஒவ்வோர் அஷ்டகமும் 8 அத்தியாயமுடையதாயும் பிரிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. 15 வகையான யாப்புகள் இச்சங்கிதையிலுள்ளன.

இருக்கு வேத சங்கிதை முழுவதும் தோத்திரப்பாக்களின் தொகுப்பாகும். இப்பாடல்களுட் சில இந்திரன், அக்கினி, சோமன், உருத்திரன், சவிதா, வருணன் என்னுந் தேவர்களைப் போற்றுந்துதிகளாயும், மாடு, மனை, மைந்தர், புகழ், பொருள், உடல்நலம், நீண்டவாழ்நாள் ஆகியவற்றைத் தருமாறு வேண்டும் பிரார்த்தனைகளாயும் அமைந்தவை. மேற்குறித்த தேவர்களின் பெயர்கள், இப்பெயருடைய புராணத் தேவர்களைக் குறியாமல் பரமபதியா

இந்து சமய சாத்திரங்கள்

கிய இறைவனையே சுட்டுவன என்னும் உண்மை அரதத்த சிவாசாரி யர் முதலான ஆன்றோரால் முன்னரே நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது.

மந்திரங்களுட் சிறந்த காயத்திரி மந்திரம் இச்சங்கிதையின் மூன்றாம் மண்டலத்துள் முதன்முதல் வருகின்றது. சிவபிரானைச் சூரியமண்டலத்துள் விளங்குபவராகத் துதிப்பது இம்மந்திரம்* சிவன் என்னும் பெயர்க்குப் பதிலாகப் பர்க்கன் என்னும் பெயர் வழங்கியிருப்பதால் இப்பெயர் தமது தேவனையே கருதுமென்று கொண்டு இம்மந்திரத்தை இந்து மதத்தின் பல் வேறு பிரிவினருங் கைக்கொள்ளுகிறார்கள்.

யசுர் வேத சங்கிதை:

உரை நடையிலுள்ள வேதவாக்கியங்கள் யஜுஸ் என்று பெயர் பெறும் இத்தகைய மந்திரங்களின் தொகுப்பே யசுர்வேதசங்கிதை. இதுமூன்கூறியவாறு கிருஷ்ண யசுர்வேதசங்கிதையென்றும், சுக்கில யசுர்வேத சங்கிதை என்றும் இரண்டாகப் பிரிந்திருக்கிறது. முந்தியதற்குத் தைத்திரீய சங்கிதை அல்லது ஆபஸ்தம்பசங்கிதையென்றும், பிந்தியதற்கு வாஜஸ நேய சங்கிதையென்றும் வேறு பெயர்களும் வழங்குகின்றன.

இதற்கு 101 சாகைகள் உண்டென்று கூறப்பட்ட போதிலும், கிருஷ்ண சங்கிதைக்குத் தைத்திரீயம், காடகம், மைத்திராயணீயம் என்னும் மூன்று சாகைகளும், சுக்கில சங்கிதைக்குக் காண்வம், மாத்யந்தினம் என்னும் இருசாகைகளுமே இப்போது வழக்கிலுள்ளன.

யாகத்தில் அந்வர்யு என்னும் புரோகிதரால் ஓதப்பட வேண்டிய மந்திரங்களும், விதிமுறை வாக்கியங்களும்டங்கிய இச் சங்கிதையில் சில மந்திரங்கள் தவிர ஏனைய எல்லாம் ஒருவித வசனகவிதை வடிவிலிருக்கின்றன.

இம்மை மறுமைப் பயன்கருதிச் செய்யப்படுகின்ற ராஜசூயம் முதலிய பலவகை யாகங்களின் விதிகளையும், அவற்றைச் செய்தோர் பெறும் பயனையும், அவற்றில் ஓதப்படவேண்டிய மந்திரங்களையும் இச்சங்கிதை விரித்துரைக்கிறது. வேதமோதி வேள்வி

* இரு பிறப்பாளர் நியதியாய் வழதற்
கெடுதல்கா யத்திரி யத்திரி யன்றே
வருமதற் குயர்ந்த தெய்வநீ யன்றே
வழுத்திடு மிது பெரு வழக்கே.

வேட்கும்வழிபாட்டு முறையைச் சைவத்திருமுறைகளும் போற்றிக் கூறுகின்றன.* சங்ககாலத்துச் சோழ மன்னனொருவன் யாகஞ் செய்த காரணத்தால் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்று பெயர் பெற்றான்.

மற்றைய வேதங்களுக்குரி உபநிடதங்கள் தனியே பிராம்மண பாகத்திலிருப்பது போலில்லாமல், இவ்வேதத்திற்குரிய ஈசாவாசியம் என்னும் உபநிடதம், இங்கு இச் சங்கிதைப் பகுதியிலேயே அமைந்திருக்கிறது. மேலும், சிவபிரானைத் தோத்தரிக்கும் சதருத்திரீயம் என்னும் சிறந்த மந்திரப் பகுதி இச் சங்கிதையின் நடுவினிலிருக்க, அதன்மத்தியில் விளங்குகிறது திருவைந்தெழுந்து என்னும் மகாமந்திரம். இவ்வுண்மையையே “அருமறையின் அகத்தானை” என்னுந் தேவாரச் சொற்றொடர் புலப்படுத்துகிறது. இந்த உருத்திர மந்திரப்பகுதியை மெய்யன்போடு ஓதி முத்திபெற்ற உருத்திர பசுபதிநாயனார் என்னுந் திருத்தொண்டரது வரலாறு பெரியபுராணத்துட் கூறப்படுகிறது.

சாம வேத சங்கிதை:

யாகங்களில் உத்காதா என்னும் புரோகிதராற் மாடப்படுவதற்காக இருக்கு வேதத்திலிருந்து பொருத்தமான பாட்டுக்களைத் தெரிந்தெடுத்து இசைவகுத்துத் தொகுத்த தொகுப்பு சாமவேத சங்கிதையாகும். 1549 பாட்டுக்களைக் கொண்ட இச் சங்கிதையில் 75 பாட்டுக்களைத் தவிர ஏனையவை இருக்கு வேதத்திலுள்ளன.

இது இரு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பூர்வ ஆர்ச்சிகம், உத்தர ஆர்ச்சிகம் என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு ஆயிரம் சாகைகள் உண்டென்று மகாபாஷியம் கூறியதாயினும் இப்போது கௌதுமம், ராணயனீயம் ஜைமினீயம் அல்லது தலவகாரம் என்னும் மூன்று சாகைகளே வழக்கிலுள்ளன.

இதற்குரிய இசை முறையை நன்கு பயின்றவரேயன்றி மற்றைய வேதங்களை ஓதியுணர்ந்தவர்களும் இதனை ஓதுதல் இயலாதாகும். சாமகானம் இசைப்பவர்கள் சந்தோகர் எனப்படுவர். சாமகானத்தைக் கேட்பதிலும், தாமே இதனைப் பாடுவதிலும் சிவபிரானுக்குப் பெருவிருப்புண்டு, “சாமவேதம் பெரிதும் உகப்பானை” “சந்தோக சாமமோதும் வாயானை” எனவருந் திருநாவுக்கரசர் திருவாக்குகள் நினைவுகூரத்தக்கன. கயிலைமலையை நவிந்தெடுத்த இராவணன், சாமகீதம் பாடியே சிவபிரானை மகிழ்வித்து வரம்

* “புந்தியினும்மறை வழியே புறப்பர்ப்பி தெய்சமீதை கையிற்கொண்டு வெந்தழுவின் வேட்டுலகின் மிக அளிப்போர் சேரு மிழலையாமே”

இந்து சமய சாத்திரங்கள்

பெற்றான். இச்செய்தியைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் பதி கந்தோறும் விதந்து பாடுகின்றார். “ தயங்கு சாமவேதமோர் கீத மோதி அத் தசமுகன் பரவும் நாமதேய மதுடையார்” என்பது அவர் திருவாக்கு. சாமவேதத்திற் பொருளிலுட் பார்க்க இசைக்கே முக்கியத்துவமுண்டு. இதனால் பாடல்களில் இசை நயங்கருதிச் சில எழுத்தும் சொல்லும் இடையே சேர்க்கப்படுவதும், சில சொற்கள் பிரிக்கப்படுவதும், சில எழுத்துப் பல மாத்திரை நீட்டப்படுவதும் வழக்கமாகும். “அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே” என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். வடமொழி நெடுங்கணக்கிலில்லாத எகர ஒகர (குறில்) ஒலிகளும் சாமகானத்துள் வரும்.

அதர்வ வேத சங்கிதை:

அதர்வர் அங்கிரசர் என்னும் இரு முனிவர்களால் அத்தியசய னம் செய்விக்கப்பட்டமையால் நான்காம் வேதத்துக்கு அதர்வாங் கிரசம் என்றும், அதர்வணம், அதர்வம் என்றும் பெயர் வந்ததா கக்கூறுவர். யாகத்தில் பிரமா என்னும் புரோகிதர் அறிந்திருக்க வேண்டியதாகையால் பிரமவேதமென்றும் இது பெயர்பெறும்.

முதன் மூன்று வேத சங்கிதைகளும் யாகங்களில் ஒதுவதற்கு உரியனவாயிருக்க இது உபநயனம், விவாகம், பிரேதகர்மம் முத லிய வீட்டுக்கியைகளிற் பெரும்பாலும் ஒதுதற்குரியதாயிருக்கிறது.

இதிலுள்ள 730 சூத்தங்களிற் பெரும்பாலான செய்யுள்வடிவி லுள்ளனவே, இருக்குவேத சங்கிதைப் பாடல்களும் மிகச்சில இங் குக் காணப்படும். இதற்குரிய 50 சாகைகளில் செளனகம், பைப்ப லாதம் என்னுமிரண்டுமே இப்போது காணப்படுவன. வீட்டுக் கிரி யைகளுக்குரிய மந்திரங்களைத் தவிர, கணவன் மனைவியர் கருத் தொருமித்து வாழவும், நாடும் மன்னனும் நன்னிலையிலிருக்கவும், பகையையும் பிணியையும் போக்கவும் ஓத வேண்டிய பல வகை க மந்திர முறைகளுங் கூறப்படுகின்றன. இத்தகைய மந்திரவாதங் களோடு ஒரு சில வைத்திய விஷயங்களுங் காணப்படுகின்றன.

பிராம்மணம்.

ஒவ்வொரு வேதசங்கிதையையும் அடுத்துள்ள வசனபாகம் பிராம்மணம் எனப்படும், இதில் சங்கிதைகளிலுள்ள மந்திரங் களின் உபயோகமும், அவற்றுக்குப் பொருளறியும் வழியும், அதற் காதாரமான சிட்சை, வியாகரணம் முதலியவற்றின் இயல்பும், யாகங்களின் பயனும் ஆகிய இவற்றை விளக்கும் சிறுவாக்கியங்கள் பல நிறைந்திருக்கின்றன.

பிரமம் என்னுஞ் சொற்கு வேத மந்திரமென்றும் பொருளுண் டாகையால், வேதமந்திர சம்பந்தமுடையது என்னும் பொருள் பிராம்மணம் என்பதற்குக் கூறப்படுகிறது. பிரமாவுக்குரியதாகை யால் பிராம்மணம் என்றும் கூறுவதுண்டு. யாகத்திலிருக்கும் பிரமா என்னும் புரோகிதர் தம் கடமையை நன்கு நிறைவேற் றுதற்கு இப்பிராமண பாகம் பெரிதும் பயன்படுவது.

ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் ஒன்றிரண்டு பிராம்மணங்கள் இருக் கின்றன. ஐதரேயம், கௌஷீதகீ என்னுமிரண்டும் இருக்கு வேதத் துக்கும் தைத்திரீயம் கிருஷ்ண யசர் வேதத்துக்கும் சதபதம் கக் கில யசர் வேதத்துக்கும், தாண்டியம், தலவகாரம் என்பனவும் வேறு சிலவும் சாமவேதத்துக்கும், கோபதம் என்பது அதர்வ வேதத்துக்குமுரிய பிராம்மணங்கள். இவற்றுள் கௌஷீதகீக்கு சாங்காயனம் என்றும், தாண்டியத்துக்குப் பஞ்சவிம்சம் என்றும், தலவகாரத்துக்கு ஜைமினீயம் என்றும் வேறுபெயர்களுண்டு.

பிராம்மணங்களுள் சில புராணச் செய்திகளும் காணப்படுகின் றன. திருமால் ஈரடியால் மூவுலகளந்ததும் தேவாசர யுத்தமும் சதபதத்திலும் ஐதரேயத்திலும் காணப்படுவன.

ஆரணியகம்:

இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து விலகிக் காடுகளிற் போய்த் தங்கி வாழும் வானப்பிரஸ்தருக்குரிய விஷயங்களைக் கூறும் வசன பாகங் கள் பிராம்மண பாகத்தையடுத்திருக்கும். இவை அரணியத்தில் (காட்டில்)வாழ்வோருக்குரியவையாகையால் ஆரணியகம் என்னும் பெயர்பெற்றன.

சில பிராம்மணங்களுக்கு ஆரணியகம் தனியாகவும், சிலவற் றிற்கு அவற்றோடு கலந்துமிருக்கின்றன. சில பிராம்மணங்களுக்கு ஆரணியகம் என்பதேயில்லை. இவ்வாறு பிராம்மணங்கள் இவ்வாழ் வார்க்கும், உபநிடதங்கள் துறவிகளுக்கும் உரியனவாயிருக்க, இடைப்பட்ட ஆரணியகங்கள், இடைநின்ற வானப்பிரஸ்த ஆசிர மத்தினர்க்கு உரியனவாகின்றன.

உபநிடதம்

பிராம்மணங்களின் இறுதியிலிருக்கும் உயரிய ஞானநூற்பகுதி உபநிடதமென்று பெயர் பெறும். 'உபநிஷத்' என்னும் சொல்லுக் குச் சிரத்தையோடு அருகிருத்தல் என்பது பொருள். ஆன்மஞா னம் பெறவிரும்பிய மாணவன் பக்தியோடு குருவின் முன்னிருந்து உபதேசமாகப் பெறும் சாத்திரமாகையால் இப்பெயர் பெற்றது. இச்சொற்கு ஆன்மாவை மறைத்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தை அழித் தல் என்பது ஆதிசங்கரர் கூறும் பொருள்.

இந்து சமய சாத்திரங்கள்

இது வேதத்தின் முடிவினிருப்பதால் வேதசிரசு, மறைமுடிவு வேதாந்தம் என்னும் பெயர்களையும் பெறுகிறது. உபநிடதத்திற்கு உற்பட்ட கருத்துக்களைத் தழுவினெழுந்த தத்துவக் கொள்கைக்கும் வேதாந்தம் என்னும் பெயர் வழங்குகிறது. வேதாந்த தத்துவ மாத்திரமன்றி சைவ சித்தாந்த தத்துவமும் உபநிடதத்தினிருந்து பிறந்ததென்றும், வேதமென்னும் பெருமரத்தின் பழுத்த நறுங்களியே வேதாந்தமென்றும், அக்கனியின் சாரமே சைவசித்தாந்தமென்றும் குமரகுருபர சுவாமிகள் முதலிய ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றார்கள்.*

உபநிடதங்கள் என்ற பெயரோடு இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் இவற்றுள் 108 உபநிடதங்களே சிறப்புடையனவாகும். ஈசாவாசிய உபநிடதம், கேந உபநிடதம் கட உபநிடதம், பிரசின உபநிடதம், முண்டக உபநிடதம், மாண்டீக்கிய உபநிடதம், தைத்திரீய உபநிடதம், ஐதரேதய உபநிடதம், சாந்தோக்கிய உபநிடதம், பிருகதாரணியக உபநிடதம் என்னும் பத்தும் சங்கராசாரியர் முதலிய மதாசாரியர்களால் உரைவகுக்கப்பட்டமையால் மிகச் சிறப்புடையன என்று கருதப்படுகின்றன. இப்பத்தும் சமயச் சார்பற்றவை. இவை பரம்பொருளைக் குறிப்பிடும்போது 'அது' என்று சுட்டுவதேயன்றிச் சிவனென்றே விஷ்ணுவென்றே தெளிவாகப் பேசுவதில்லை. இவற்றோடு மகாநாராயண உபநிடதம், சுவேதாசுவதர உபநிடதம், கௌஷீதகீய உபநிடதம், மைத்திராயணீய உபநிடதம் என்பனவும், உயர்ந்தன என்று மதிக்கப்படுவன. மகாநாராயணத்தில் பஞ்சப் பிரம மந்திரம் அடங்கியிருக்கிறது.

இங்குக் குறிப்பிட்ட உபநிடதங்களிற் சில செய்யுள் நடையிலும், பல உரைநடையிலுமுள்ளவை. மேற்கூறிய மகாநாராயணம் என்பதும், அதர்வசிரசு, பஸ்மஜாபாலம், ருத்திர ஜாபாலம் என்னும் உபநிடதங்களும் சைவசமயச் சார்பானவை.

உபநிடதங்களுட் பெரும்பாலான, பிரமம் ஆத்மா என்னும் இரண்டையும் பற்றி விரிவாக ஆராய்கின்றன. இவ்வாராய்ச்சி இருவகையான முடிபுகளைக் காட்டுகிறது. உள்ளபொருள் ஒன்றே என்றும், காணப்படும் இவ்வுலகம் பொய்த் தோற்றமென்றுங் கூறு

* "வேதமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை

பாதமதனிற் படுபயன் பலவே.....

.....ஓரும் வேதாந்தமென்றுச்சியிற் பழுத்த

ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து

சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தேன்....."

வது ஒன்று. இது நிஷ்பிரபஞ்ச வாதம் எனப்படும். இதை விளக்குவது பிருகதாரணியகம் என்னும் உபநிடதம். இதிலிருந்து தோன்றியது வேதாந்த தத்துவம். மற்றையது உள்ள பொருளாகிய பிரமம் இவ்வுலகைப் படைக்கிறது என்றும், இது உண்மையான பொருளேயன்றும் கூறுவது. இது சப்பிரபஞ்சவாதமென்பதும். இக்கருத்து சாந்தோக்கியமென்னும் உபநிடதத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது. சாந்தோக்கியமாகிய அருங்கனியின் சாரங்கொண்டதே சைவ சித்தர்ந்தத் தேன் என்று அறிஞர் கூறுவர்.

‘தத்துவம் அசி’ ‘அகம்பிரமம் அஸ்மி’ என்னும் மகாவாக்கியங்கள் உபநிடதங்களிலுள்ளனவே. பல்லாயிர வருடங்களாக இந்திய தத்துவக் கருத்துக்களென்னும் அருமணிகள் விளைந்த ஞானச் சுரங்கங்களாய் இந்த உபநிடதங்கள் விளங்குகின்றன. மொகலாய மன்னனான ஓளரங்கசிப்பின் தமையனான தாராசிகோ என்பவனால் பாரசீக மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட காலந் தொடங்கி இவை வெளிநாட்டறிஞராற் போற்றிப் படிக்கப்படுகின்றன. ஷோபென் ஹோவர் என்னும் ஜர்மன் தத்துவஞானி உலகில் தோன்றிய உயர்ந்த தத்துவ நூல்களில் உபநிடதங்களே உயர்ந்தனவென்றும், அவை தமக்கு வாழ்விலே சாந்தியளித்ததுபோலவே சாவிலும் சாந்தியளிக்குமென்றும் பாராட்டினார்.

வேதநூல்களின் கால எல்லை:

வேதங்கள் இறைவன் வாக்கென்பதும் ஆகையால் அவை காலங்கடந்தவை யென்பதும், இந்துக்களின் திடமான நம்பிக்கையாயிருந்துவருகிறது. ஆயினும் வேதங்களை ஆராய்ந்த மேலைநாட்டவர் சிலர், இவை இன்ன இன்ன காலத்திற் பாடப்பட்டிருக்கக் கூடுமென்று சில முடிபுகளை ஊகித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய முடிபுகள் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டிருக்கின்றன.

பொது:

ஆறங்கர்: வேதங்களை ஒதியுணர்வதற்குக் கருவிநூல் போன்று பயன்படுவன சிட்சை (உச்சரிப்பு முறை), வியாகரணம் (இலக்கணம்), சந்தசு (யாப்பு), நிருக்தம் (சொற்பொருள் வரையறை), சோதிடம், கற்பம் (கிரியைகளிற் செய்கை முறை) என்னும் ஆறுசாத்திரங்கள். இவை வேதங்களுக்கு அங்கமாயிருப்பதால் வேதாங்கம், ஆறங்கம், ஷடங்கம் என்று பெயர் பெறுகின்றன (ஷட்-ஆறு) கிரியைகளைத் தமிழில் ‘சடங்குகள்’ என்று கூறும் வழக்கு, இந்த ஷடங்கம் என்பதிலிருந்து வந்ததென்று அறிஞர் கூறுகின்றார்கள்.

இந்து சமய சாத்திரங்கள்

தவறான சில கருத்துகள்: வேதங்களில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வடமொழிக்கும் காளிதாஸன் முதலிய கவிஞர் காப்பிய மியற்றிய வடமொழிக்குமிடையே மிகப்பெரிய வேறுபாடுண்டு! இதனால் வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்வது அரியதாயிருக்கிறது. பழங்காலத்திலெழுதப்பட்ட சில உரைகளைக் கொண்டே பொருளறிவது வழக்கம் கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தவரான யாஸ்கர் என்பவர் வேதத்தில் எவ்வெச் சொற்கள் எவ்வெப்பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது பற்றி விளக்கியிருக்கிறார். இவருக்குப்பின் ஸ்கந்தஸ்வாமி (கி. பி. 6) மாதவபட்டர் (கி. பி. 12) என்பவர்களும் சில உரைகள் எழுதினர். ஆயினும் 14 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த சாயணர் ஏற்பவர் எழுதிய பேருரையே பிரசித்தி பெற்றிருக்கிறது. பெரும்பாலும் இவருரையைப் பின்பற்றியே மேனாட்டவர் வேதங்களை மொழிபெயர்த்தனர். சாயணருடைய உரை புகழ்பெற்றதாயிலும், அது வேதங்களின் மகிமையைக் கெடுத்துவிட்டதென்றும், அவற்றின் உண்மைப்பொருளை உணர்த்துவதற்குப் பதில் தவறான வழிகளைக் காட்டிவிட்டதென்றும் சமீப காலத்தில் வாழ்ந்த தயானந்தர், அரவிந்தர் என்னும் பேரறிஞர்கள் கண்டித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் வியாக்கியானங்களையும் மொழி பெயர்ப்புக்களையும் கொண்டு வேதங்களைப்பற்றித் தீர்ப்புக் கூறுவதும் கண்டிப்பதும் அறியாமையாகும்.

சைவசமயக் கொள்கைக்கு மாறான பல தெய்வழிபாடு, உயிர்ப்பலியிடுதல் என்பவற்றை வேதம் விதிக்கிறதென்று சிலர் குற்றஞ்சாட்டுவதற்கு, சிரௌத சூத்திரங்களைச் செய்தவர்களும் சாயண சாரியருமே காரணர்களென்றும், வேதத்திலுள்ள சில சொற்களுக்கும் தொடர்களுக்குத் தாம் விரும்பியவாறு பொருள் கூறியதனாலே தான் இவ்வழக்கங்கள் ஏற்பட்டன என்றும் அறிஞர் கூறுகின்றார்கள். வேதம் ஒருதெய்வ வணக்கத்தையே போதிக்கிறது. அதைத் தெளிவாகவும் கூறியிருக்கின்றது. “ஒருவர் தாம் பல பேருளர் காண்மினே” என்று தேவாரம் கூறும் கருத்து, இருக்கு வேதத்தில் “உள்ளபொருள் ஒன்றே; அதனையே அறிஞர் பலவாறு கூறுவர்”* என்று உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

* இந்திரனே மித்திரனே வருணனே ஈண்டு
எரிகின்ற அக்கினியே என்று நல்லோர்
தந்தமக்குத் தோன்றியவாறுரைப்பர், தெய்வத்
தனிப்புள்ளாங் கருத்துமனும் அவன்காண்; சார்ந்து
பந்தமுறு பெயர்பலரும் இயல்பி னென்றாய்ப்
பாரித்த வொரு பொருட்கே பகர்வ ராலோ
விந்தையறு பெருங்கவிஞர்; இதனாற் சான்றோர்
விளிப்பர் எரி எமன் மாத ரிசுவான் என்றே.

— இருக்குவேதம் 1, 164, 46

[இதன் தொடரை 17-ம் பக்கத்திற் காண்க.]

இவ்வாறே 'உயிர்களைக் கொல்லாத இவ்வாழ்வாழ்வானுக்கு மேன்மையளிப்பாயாக' என்று இருக்கு வேதமும், 'என்மனம் பிறர்க்கும் எனக்கும் நன்மையான எண்ணங்களைக் கொள்ளவும், எவ்வுயிர்க்குந் துன்பஞ்செய்யாதிருக்கவும், நல்லிச்சைகளை மாத்திரம் உடையதாயிருக்கவும் அருளுக' என்று யசர்வேதமுங் உறுவதிலிருந்தே வேதங்கள் உயிர்க் கொலையை விதிக்கவில்லையென்பது தெளிவாகும். சிலர் தமது ஆசார அநுட்டானங்களுக்கேற்ப வேத வாக்கியங்களுக்குப் பொருள்கொண்டு கொலை வேள்வி செய்யின் அது வேதத்தின் குற்றமன்று. திருஞானசம்யந்தப் பெருமான் வேதங்களையும் யாகங்களையும் புகழ்ந்து பாடியிருப்பதோடு, தமது தந்தையார் செய்த யாகத்துக்குப் பொருள் கொடுத்து ஆதரித்து மிருப்பது அறியப்படவேண்டியது.

முதன்மையா வேத பாகங்கள்.

வேதம்	சங்கிதை	பிராம்மணம்	ஆரணியகம்	உபநிடதம்
இருக்கு	சாகலம்	ஐதரேயம் கௌஷீத்யேயம்	ஐதரேயம்	ஐதரேயம் கௌஷீத்யேயம்
யசர்	கிரௌண்- சுக்கில்-	காடகம் தைத்திரீயம்	தைத்திரீயம்	காடகம் (கடம்) தைத்திரீயம் சேவேதாசுவதரம்
		மாத்தியந் திரீயம் காண்வம்	சதபதம்	பிரகதாரணியகம் ஈசரவாசியம்
சாமம்	தலவகாரம்	தலவகாரம்	—	சாக்தேதாக்கியம் கேகம்
அதர்வம்	கௌதுமம்	தாண்டியம்	—	—
	கௌனகம் பிப்பலாதம்	கோபதம்	—	புண்டகம் பிரச்சினம் மாண்டுக்கியம்

ஆ. தரும சாத்திரம்

வேதாந்தங்களுள் ஒன்றாகிய கற்பம் என்பது, பலவகையான வைதிகக் கிரியைகளையும், உலகவாழ்விற்கைக்கொள்ளப்படவேண்டிய அறநெறிகளையும் விதிக்கும் சாத்திரமாகும். இது சூத்திரவடிவில் இயற்றப்பட்டிருத்தலால் 'கல்ப சூத்திரம்' என்று பெயர் பெற்றது. யாகக் கிரியைகளை விதிக்கும் சூத்திர நூல் சிளிராத சூத்திரமென்றும், கர்ப்பாதானம் முதல் அந்தியேஷ்டி ஈராகவுள்ள வீட்டுக் கிரியைகளை விதிக்கும் சூத்திர நூல்கள் கிருகிய சூத்திரங்களென்றும், பொதுவான அறங்களை - தர்மங்களை - விதிப்பவை தர்ம சூத்திரங்களென்றும் கூறப்படுகின்றன. தர்மம் என்னும் சொல் கடமை, நீதி, விதி என்னும் பலபொருள்களை உணர்த்துகிறது.

தர்ம சூத்திரங்களைச் செய்தவர்கள் கௌதமர், போதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், ஹிரண்யகேசி முதலிய பலராவர். இவர்களின் பின்வந்த மது, யாஜ்ஞவல்கியர், நாரதர் என்னும் முனிவர்களால் தர்ம சாத்திரங்கள் பெரிய அளவில் செய்யுள் வடிவில் இயற்றப்பட்டன. இவை ஸ்மிருதி என்று சொல்லப்படுவன. ஸ்மிருதி என்னும் சொல்லுக்கு நீனைக்கப்பட்டது என்பது பொருள். தவத்தினால் மனந் தூயராய மகர்ஷிகள் தக்கன இவை, தகாதன இவை என்று தம்முள்ளத்தே தோன்றிய உயரிய சிந்தனைகளையே விதிகளாக்கினராகையால் இவை இவ்வாறு பெயர்பெற்றன.

15-ம் பக்க அடிக் குறிப்புத்தொடர்ச்சி

திருமுறைகளிலும் இவ்வுண்மையைத் தெளிவாகக் கணலாம்:

“ ஞாயிரும் நமனுமாகி வருணனாய்ச் சோமனாகித்
தீயரூ நிருதிவாயுத் திப்பிய சாந்தனாகிப்
பேயரூக் காட்டிலாடும் பிஞ்ஞகன் எந்தைபெம்மாள்
தீயரூக் கையர்போலுந் திருப்பயற் றூரனாரே.

—அப்பர் தேவாரம்

“ கருதி வானவனும்; திருநெடுமாலாம்;
சந்தர விசம்பின் இந்திரனும்;
பருதி வானவனும்; படர்சடை முக்கண்
பகவனும்; அகவுயிர்க் கமுதாம்;
எருது வாகனனும்; எயில்கள் மூன்றெரித்த
ஏறுசே வகனுமாம்; பின்னும்
கருதுவார் கருதும் உருவமாம் கங்கை
கொண்டசோ மேச்சரத் தானே. — திருவிசைப்பா

மநு எழுதிய நூல் மநுஸ்மிருதி என்றும் மநுதர்ம சாத்திரமென்றும் பெயர்பெறுகிறது. இது 12 அத்தியாயங்களும் 2600 சுலோகங்களுமுடையதாய் விரிந்து பரந்த நூலாக விளங்குகிறது. இதில் நான்கு வருணங்களிலும் நான்கு ஆசிரமங்களிலும் வாழ் பவர்க்குரிய பொதுவான நீதிகளும், பாவ புண்ணியங்களும் அவற்றின் பயனுமாகிய பல விஷயங்கள் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. மநுவிதித்த நீதிநெறியினின்று வழுவாது அரசாண்ட சோழ மன்னனொருவன் மநுநீதிகண்ட சோழன் என்று புகழப்பட்டான்.

பண்டுதொட்டு இன்றுவரை இத் தர்ம சாத்திரங்கள் இந்துக்களின் வாழ்க்கைக்குரிய சட்டப்பிரமாண நூல்களாக விளங்குகின்றன. அந்நியராட்சிக் காலத்திலும் நீதிமன்றங்கள் இந் நூல்களின்படியும் நீதி வழங்கின என்பதே இவற்றின் பெருமையை விளக்கப் போதியதாகும். பதினெண்கீழ்க் கணக்கைச் சேர்ந்த ஆசாரக்கோவை முதலிய சில நீதிநூல்கள், தருமசாத்திரக் கருத்துக்களைக் கூறவந்தவையே.

இ. புராணம்

தரும சாத்திரம், புராணம், நியாயம், மீமாம்சை என்னும் நான்கும் வேதத்துக்கு உபாங்கங்களென்று மதிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் புராணமும் தருமசாத்திரம் போலவே இந்துக்களாற் போற்றப்பட்டிருக்கின்றது. வேத வேதாந்தங்களில் மறைபொருளாயுள்ளவற்றைத் தெளிவாக்குதற்குப் பல கதைகளைக் கூறி அவை வாயிலாக மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதே புராணங்களின் நோக்கமாகும். புராணம் என்னும் சொற்குப் பழைய வரலாறு என்பது பொருள். புராணங்கள் பதினெட்டு. அவையாவன,

சைவம்	வாமனம்	வைஷ்ணவம்
பவிஷ்யம்	மத்சியம்	பாகவதம்
மார்க்கண்டேயம்	கூர்மம்	பிரமம்
லிங்கம்	பிரமாண்டம்	பத்மம்
ஸ்காந்தம்	காருடம்	ஆக்கினேயம்
வராகம்	நாரதீயம்	பிரமவைவர்த்தம்

இவற்றுள் முதற் பத்தும் சிவபுராணங்களென்றும், காருடம் முதலிய நான்கும் விஷ்ணு புராணங்களென்றும், பிரமமும் பத்மமும் பிரமபுராணங்களென்றும், இறுதியிலுள்ள இரண்டும் முறையே அக்கினிவையும் சூரியனையும் போற்றுவன என்றும் சூதசங்கிதை என்னும் நூல் கூறுகிறது.

பதினெண் புராணச் செய்யுள்களின் மொத்தத் தொகை 4, 80,000 ஆகும். வேதங்களை நான்காக வகுத்து, மகாபாரதம் என்னும் பேரிதிகாசத்தைப்பாடி வேதாந்த சூத்திரமென்னும் பிரம சூத்திரங்களையும் இயற்றிய வியாசர் என்னும் மகர்ஷியே இந்தப் புராணங்களையும் இயற்றினார். இவர் தமது சீடனாகிய சூதமுனி வருக்கு இவற்றைக் கூற அவர் ஏனைய முனிவர்களுக்குக் கூறினார். இச் சூதமுனிவர் சொன்னதையே

பூதமுதல்வன் முதலே முதலாப் பொலிந்த
சூதன் ஒலிமலை என்றே கலிக்கோவை சொல்லே
என்று திருஞான சம்பந்தர் குறிப்பிட்டார்.

புராணங்களிற் கூறப்படுவன; இறைவனிடமிருந்து உலகங்கள் தோன்றுவது, ஊழிக்காலத்தில் மீண்டும் ஓடுங்குவது, நவக்கிரக மண்டலங்களின் சலனமும் அதனால் நிகழும் பலாபலன்களும், சுவர்க்க நரகங்களின் இயல்பு, தேவர்களின் வரலாறு, தேவாகர யுத்தங்கள், முடிமன்னர் பரம்பரை வரலாறு, புண்ணியத் தலங்கள் தீர்த்தங்களின் மகிமை, சோதிடம், வைத்தியம், மாந்திரீ கம் என்னும் கல்விகள், நாடகம் சங்கீதம் சிற்பம் சித்திரம் என்னுங் கலைகள், அறிவுரைபுகட்டும் உருவகக் கதைகள் என்றிவ்வாறு அளவற்ற விஷயங்கள் புராணங்களிற் கூறப்படுகின்றன. சிவபிரான் திரிபுரமெரித்தது முதலிய கதைகள் உருவகக் கதைகளென்றும் முப்புரமாவது மும்மல காரியமென்றும் திருமுலநாயனார் விளக்கங்கூறியதனால் அறியலாம்.

பதினெண் புராணங்களும் மகாபுராணம் எனப்படும். இவற்றுக்கு 18 உப்புராணங்களும் இருக்கின்றன. ஸ்காந்த புராணத்தின் ஒருபகுதியின் மொழிபெயர்ப்பே தமிழ்க் கந்த புராணமாகும். பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் என்பவையும், தல புராணங்களும் பதினெண் புராணங்களின் வேறானவை.

✓ ஈ. ஆகமம்

சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம் என்னும் சமயங்கள் வேதத்தைப் பொதுப் பிராமண நூலாகவும், ஆகமங்களைச் சிறப்புப் பிராமண நூல்களாகவுங் கொள்ளுகின்றன. ஆகமங்களே அவ்வச் சமயங்களின் வழிபாட்டு முறைகளையும், ஆசார அறுஷ்டானங்களையும் தத்துவ சித்தாந்தங்களையும் சிறப்பாக விளக்குவன. வேதம் போல் அன்றி ஒவ்வொரு சமயத்துக்கும் ஆகமங்கள் வேறு வேறு இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்திலும் ஆகமங்கள் வேதம் போலவே இறைவன் வாக்கென்று மதிக்கப்படுகின்றன. ஆகமம்

என்னும் சொல்லுக்குக் கடவுளிடமிருந்து வருவது என்றும், ஆ—க—ம...ஆன்மாக்கள் மோட்சமடைய மலநாசம் செய்வீப்பது என்றும் பொருள் கூறுவர். ஆகமம் என்னும் பெயர்க்குப் பதிலாகத் தந்திரம் என்னும் பெயரும் வழங்குவதுண்டு. ஆயினும் சாக்தமத ஆகமங்களையே தந்திரங்களென்றும், வைணவ ஆகமங்களைச் சங்கிதைகளென்றும், சைவாகமங்களையே ஆகமங்களென்றும் கூறுவது மரபு.

சைவ ஆகமங்கள்:

இவை சிவபிரானால் அருளப்பட்டமையாலும், சிவபிரானை வழிபடும் முறைகளை விரித்துரைப்பதனாலும் சைவாகமம் எனப் பெயர் பெற்றன. இவை சதாசிவ மூர்த்தியின் ஈசான முகத்தினின்றும் தோன்றின. தத்புருஷம் முதலிய ஏனை நான்கு முகங்களினின்றும் நான்கு வேதங்களுந் தோன்றின என்றும், வேதங்கள் நீதிநெறியில் நிற்கும் உலகோர் பொருட்டென்றும், ஆகமங்கள் ஞானநெறியில் நிற்கும் உயர்ந்தோர் பொருட்டென்றும், பொதுவுஞ் சிறப்புமான இவை தம்முள் உயர்வு தாழ்வற்றன என்றும் சைவசமய நூல்கள் விளக்குகின்றன.* “ஆரண நூல் பொது, சைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்; நீதியினால் உலகர்க்குஞ் சக்திநிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது” என்பது அருணந்தி சிவாசாரியர் திருவாக்கு

சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டு அவையாவன:

1. காமிகம்	10. சுப்பிரபேதம்	19. சந்திரஞானம்
2. யோகஜம்	11. விஜயம்	20. முகபிம்பம்
3. சிந்தியம்	12. நிச்வாசம்	21. புரோத்கீதம்
4. காரணம்	13. சுவாயம்புவம்	22. லளிதம்
5. அஜிதம்	14. ஆக்நேயம்	23. சித்தம்
6. தீப்தம்	15. வீரம்	24. சந்தானம்
7. சூக்ஷ்மம்	16. ரௌரவம்	25. சர்வோக்தம்
8. சகஸ்ரம்	17. மகுடம்	26. பாரமேசுவரம்
9. அம்சமான்	18. விமலம்	27. கிரணம்
		28. வாதுளம்

இவற்றுள் முதற்பத்தும் சிவபேதம் எனப்படும். பின் பதினெட்டும் உருத்திரபேதம் எனப்படும். இவற்றிற் சிவபேத ஆகமங்கள் உபதேசிக்கப் பெற்றோர் பிரணவர் முதலிய முப்பத்தின்மர். உருத்திரபேத ஆகமங்கள் உபதேசிக்கப்பெற்றோர் அநாதிருத்திரர் முதலிய முப்பத்தறுவர் மூலாகமங்களை விட 207 உபாகமங்களுமுண்டு.

* வேதமொ டாகமம் மெய்யா மிறைவனூல்
ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னுக
நாத னுரையிவை நாடி விரண்டந்தம்
பேதம தென்னிற் பெரியோர்க் கபேதமே

சிவபிரானையடைதற்குரிய மார்க்கங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கையும் நான்கு பாதங்களில் சைவாகமங்கள் விரித்துரைக்கின்றன. சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும், பூசைக்குரிய உபகரணம் முதலியவற்றையும் கூறும். கிரியாபாதம் வருணாசிரம தர்மங்களையும் தீட்சைவகைகளையும், நித்திய நைமித்திக காமிய பூசைகளையும், திருவிழாக்கள் முதலியவற்றையும் விளக்கும். யோகபாதம் பிராணயாமம் முதலியவற்றின் இலக்கணங்களையும், ஆன்மசுத்தி அந்தர்யாகம் முதலியவைகளையும் போதிக்கும். ஞானபாதம் பதிபசு பாசமென்னும் மூப்பெருளிலக்கணங்களை உபதேசித்து அருள்வழிப்படுத்தும்.

சிவதீட்சை பெற்றோர் யாவரும் சிவாகமங்களை ஓதத்தகுதியுடையோராவர்.

சாத்த ஆகமங்கள்

சக்தியை முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்ட சமயம் சாத்தம் எனப்படும். சக்தியின் பெருமையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் விளக்கும் நூல்கள் தந்திரங்கள் என்று கூறப்படும். தந்திர நூல்கள் பல. அவற்றுள் மகா நிர்வாண தந்திரம் என்பது மிகமுக்கியமானது. வேறு தந்திரங்கள்;

குலார்ணவம்	காமகலாவிவாசம்
ஞானார்ணவம்	குலசூடாமணி
ஸ்ரீவித்தியார்ணவம்	தந்திர ராஜம்
ஸ்ரீநேத்திரம்	பிரபஞ்ச சாரம்
ருத்திரயாமளம்	திரிபுரா ரகசியம்
சாரதா திலகம்	

தந்திர நூல்கள் இவ்வுலக இன்பங்களையும் முத்தியையும் பெறுவதற்கு வைதிக நெறியல்லாத வேறு வழிபாட்டு நெறியைக் காட்டுகின்றன. வாமாசாரம் எனப்படும் இந்த வழிபாட்டு முறையில் யந்திரபூசை, ஓமம், செபம், தர்ப்பணம் என்பவற்றோடு பலியும்விதிக் கப்படுகிறது.

வைஷ்ணவ ஆகமங்கள்:

திருமாலை வழிபட்டு முத்திபெற வழிகாட்டும் ஆகம நூல்கள் பாஞ்சராத்திரம், வைகானசம் என்னும் இரு பெரும் பிரிவின; வைகானச வழிபாட்டு முறை அதிக கட்டுப்பாடுகளையுடையது. பெரும்பாலான கோயில்களில் பாஞ்சராத்திர முறையே கையாளப்படுகிறது. பாஞ்சராத்திர சங்கிதைகள் நூற்றெட்டு உண்டு. அவற்றுள்,

அகிர்ப்புத்தினிய சங்கிதை
 ஈஸ்வர சங்கிதை
 பெளஷ்கர சங்கிதை
 பரம சங்கிதை
 சாத்துவத சங்கிதை

என்னும் ஐத்தும் சிறந்தவை. நாரரயணனால் நாரதருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட பாஞ்சராத்திர சங்கிதைகள் வேதத்திற்கு நிகரானவையென்று வேதாந்த தேகிகர், யமுஞ்சாரியர் முதலிய வைணவ ஆசாரியர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

இவை, ஐந்து இரவில் உபதேசிக்கப்பட்டமையால் பாஞ்சராத்திர மென்று பெயர்பெற்றனவென்றும், ஐந்து வகையான ஞானத்தை (ராத்ரம் — ஞானம்) விளக்குவதால் பாஞ்சராத்திர மெனப்பட்டன என்றும் வேறுபலவாரும் பெயர்க் காரணங் கூறப்படுகிறது.

இவை சைவாகமங்கள் போலவே ஆலயவழிபாட்டு முறைகளை விரிவாகக் கூறுவன. ஒவ்வொரு வைணவனுக்கும் இன்றியமையாத பஞ்ச சம்ஸ்காரம் எனப்படுந் தாபம், புண்டரம், நாமம், மந்திரம், யோகம் என்னும் கடமைகளையும், அபிகமனம் முதலிய பஞ்ச கலைகளையும் விதிக்கின்றன. இறைவன் பர, வியூக, விபவ, அந்தர் யாமி, அர்ச்ச ரூபங்களில் தன்னை வெளிப்படுத்தியருளுவான் என்பது பாஞ்சராத்திர முடிபாம்.

இந்துமதத்தில் இக்காலத்துள்ள சமயப் பிரிவுகள்

1 சைவம்.

சிவனை முழுமுதற் கடவுளெனக்கொள்ளும் சமயம் சைவசமயம். சைவமென்று பொதுவாகக் கூறும்போது தென்னிந்தியாவிலும் ஈழநாட்டிலும் கைக்கொள்ளப்படுகிற வேதாகம சைவசித்தாந்தமே கருதப்படுகிறது. சைவசித்தாந்திகளல்லாதவரும் தமிழரல்லாதவருமான சைவர் பெருந் தொகையினர் இருக்கிறார்கள். இவர்களுள் ஒரு பிரிவினர் சங்கராசாரியரால் நிறுவப்பட்ட அத்துவைத வேதாந்தத்தைக் கைக்கொள்ளுபவர்கள். கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் தென்னாட்டில் தோன்றிய சங்கரர், இமயம் வரை யாத்திரை செய்து பௌத்த சமண மதங்களைக் கண்டித்து, நாடெங்கும் சிவநாமவொலியுந் திருநீற்றொளியும் விளங்கச் செய்தவர். ஆகையால் இவரைப் பின்பற்றுபவர்களிற் பலர் சிவனை வழிபடுபவர்களே. ஆயினும் இவர்கள், சங்கரருடைய உரையோடு கூடிய வேதோபநிடதம், பிரம்மவ சூத்திரம், பகவத்கீதை என்பவற்றையே பிரமாண நூல்களாகக் கொள்வர். இவர்களுடைய தத்துவக் கொள்கை சைவசித்தாந்தத்துக்கு முற்றிலும் மாறானது.

வடக்கே காஸ்மீர் தேசத்தில் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த வசுகுப்தர் என்பவரால் நிறுவப்பட்ட காஸ்மீர சைவமும், தெற்கே கன்னட நாட்டில் 12-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பசுவேஸ்வரரால் தாபிக்கப்பட்ட வீரசைவமும் பிரசித்திபெற்றவை.

காஸ்மீர சைவம் சிவபிரானால் வசுகுப்தருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட 'சிவசூத்திரம்' என்னும் நூலையும், 64 ஆகமங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளும். அவற்றுள் சுவச்சந்தம், மாலினீவிஜயம் என்பன முக்கியமானவை. இவை முப்பொருள் மும்மலம் மூவகையான்மா, 36 தத்துவம் என்பவற்றை ஏற்பனவாயினும் முடிவில் ஏகான்மவாதத்தையே ஆதரிப்பன. வசுகுப்தரின் பின்வந்த அபிநவகுப்தரும் பல நூல்களியற்றினார்.

பசுவேஸ்வரருக்கு முன்பே ரேணுகாசாரியர் முதலிய ஐந்து ஆசாரியர்களால் வீரசைவம் போதிக்கப்பட்டு வந்ததென்றும், பசுவேஸ்வரர் அதைச் சீர்திருத்திப் பரப்பினரென்றும் கூறுகிறார்கள். 'சித்தாந்த சிகாமணி' என்பது வீரசைவத்துக்குப் பிரமாண நூல். இது சிவயோக சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது. தத்துவ சித்தாந்தத்தில் இதுவும் ஏகான்மவாதக் கொள்கையையே போதிப்பது.

வீர சைவத்தில் சிவலிங்க வழிபாடும் சிவலிங்கத்தை அணிந்திருத்தலும் அவசியமானவை. இதனால் இச்சமயத்திற்கு லிங்காயதம் என்று பெயர் வழங்குகிறது. வீரசைவம் தத்துவக் கொள்கையில் மாத்திரமன்றிச் சில சமயாசாரங்களிலும் ஏனைய சைவங்களோடு மாறுபடுகிறது. வீர சைவக்கிரியைகளில் அக்கினி இடம் பெறுவதில்லை. பிரேதத்தை தகனம் செய்வதில்லை. பிதர்களுக்காகச் சிராத்தம் செய்வதில்லை. ஆசௌசந் காப்பதில்லை. தர்மசாத்திரந் கூறுகிற வருணாசிரம தர்மம் எத்தனையும் ஏற்பதில்லை.

வீரசைவம் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் கைக்கொள்ளப்படுகிறது.

சைவ சித்தாந்தம்:

வேதாகமங்களினால் உணர்த்தப்பட்டுத் திருஞான சம்பந்தர் முதலிய சமயாசாரியர்களாலும், மெய்கண்டதேவர் முதலிய சந்தான சாரியர்களாலும் விளக்கம் பெற்ற சைவசித்தாந்த சமயம் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், சில வெளிநாடுகளிலும் நிலவுகிறது.

வேதம், ஆகமம் என்னுமிரண்டும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாக இதன் பிரமாண நூல்கள். இவற்றுக்கு முரண்படாதவகையில் புராண இதிகாச தருமசாத்திரங்களும் பிரமாண நூல்களே.

தமிழ்மொழியில் சமயாசாரியர் முதலியோர் அருளிய பன்னிரு திருமுறைகளும், சந்தானசாரியரும் பிறரும் அருளிய மெய்கண்டசாத்திரமென்னும் பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களும் சிறப்பான சமய சாத்திரங்கள்.

கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலிய புராணங்களும், சிவஞான சுவாமிகள் பிரபந்தம், குமரகுருபரர் பிரபந்தம் தாயுமானார் பாடல், அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் என்பனவும் சிறந்த சைவநூல்களாகும்.

[திருமுறைகள் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் என்பவற்றின் விவரங்களைப் பின்னே சைவசித்தாந்த நூல்கள் என்னுமிடத்திற் காண்க]

சைவ சமயாசாரியர்:

1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் (காலம்: 7-ம் நூற்றாண்டு)
2. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் (காலம்: 7-ம் நூற்றாண்டு)
3. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் (காலம்: 8-ம் அல்லது 9-ம் நூற்றாண்டு)
4. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் (காலம்: 9-ம் நூற்றாண்டு. சிலர் 3-ம் நூற்றாண்டென்பர்.)

சந்தானசாரியர்:

1. திருநந்தித்தேவர்
2. சனற்குமார முனிவர்
3. சத்தியஞான தரிசனிகள்
4. பரஞ்சோதிமுனிவர்

இந்நால்வரும் அகச்சந்தானசாரியர்கள்.

1. மெய்கண்டதேவர் (காலம்: 13-நூற்றாண்டு)
2. அருணந்தி சிவாசாரியர் (காலம்: 13-ம் நூற்றாண்டு)
3. மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் (காலம்: 13-ம்நூ.)
4. உமாபதிசிவாசாரியர் (காலம்: 14-ம் நூற்றாண்டு)

இந்நால்வரும் புறச் சந்தானசாரியர்கள்.

II. சாக்தம்

சிவபிரானது அருட்சத்தியைப் பெண்ணுருவில் வழிபடுவது சைவசமயத்திலும் உள்ளதே. ஆயினும் சைவத்தில் சக்தி சிவத்திலும் மேம்பட்டதாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. பூசையும் சிவாகம முறைப்படியே நடப்பது. சாக்த மதத்தில் சக்தியே பரம்பொருளென்றும், பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரன். மகேசுவரன், சதாசிவன் என்னும் ஐவரும் சக்தியின் ஏவல்வழி நிற்பவரென்றும் கூறப்படுவதோடு ஆகம வழிபாட்டு முறைக்கு மாறான முறையும் விதிக்கப்படுகிறது. கௌலம் அல்லது வாமாசாரம் எனப்படும் இந்த வழிபாட்டு முறைகளை விதிக்கும் நூல்கள் தந்திரங்கள் என்று பெயர் பெறும். முக்கியமான சாக்த தந்திரங்களின் பெயர்கள் முன்னே ஆகமம் எனுமிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, வாமாசாரம் வடக்கே வங்காளத்தில் அநுட்டிக்கப்படுகிறது. வாமாசாரத்துக்கு மாறான தட்சிணசாரம் என்னும் வைதிக வழிபாட்டு முறையும் ஒன்றுண்டு. இது சிறப்பாகத் தென்னாட்டில் விளங்குகிறது. அத்துவைத வேதாந்திகளிற் பலர் இம்முறையிற் சக்தியை உபாசிக்கிறார்கள். இவர்கள் ஸ்ரீவித்தியோபாலகர் எனப்படுவர். சங்கராசாரியரும் ஸ்ரீவித்தியோபாலகரே. இவர் சிவபிரானைப்போற்றி சிவானந்த லகரி என்னும் நூலியற்றியதுபோலச் சக்தியைப் போற்றி செளந்தர்ய லகரி என்னும் நூலையும் இயற்றினார்.

சாக்தத்துக்குத் தந்திரங்கள் போன்றே சக்திசூத்திரம் என்பதும் ஆதாரநூலாகும். இதை உபதேசமாகப்பெற்ற அகஸ்தியரே பிரதான ஆசாரியர். சங்கரரின் குருவான கௌடபாதரும், சாக்த மதாநுசாரியாயிருந்தார். அபிநவகுப்தர், தத்தாத்திரேயர், புண்ணியானந்தர் என்போரும் சாக்த நூல்களெழுதிய ஆசாரியர்கள்.

III வைஷ்ணவம்

விஷ்ணுவை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொள்ளும் சமயமே வைஷ்ணவம். இந்தியாநாடு முழுதும் பரந்திருக்கும் சமயங்களில் இதுவுமொன்று. தென்னாட்டில் இது வைஷ்ணவமென்றும் வடநாட்டில் சம்பிரதாயமென்றும் பெயர் பெறுகிறது. வேதோபநிடதங்களும், இராமாநுஜரெழுதிய உரையோடுகூடிய பிரமஞ்சத்திரம் பகவத்கீதை என்னும் நூல்களும், பாஞ்சராத்திரம் வைகானசம் என்னும் ஆகமங்களும், ஆழ்வார்கள் அருளிய நாலாயிரதிவ்வியப் பிரபந்தங்களென்னுந் தமிழ்வேதமும் வைணவத்தின் பிரமாண நூல்களாம் பாஞ்சராத்திரத்தின் முக்கிய சங்கிதைகளின் பெயர்கள் முன்னே ஆகமம் என்ற இடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாஞ்சராத்திரத்தைப் பரப்பியவரில் முதன்மையானவர் சடகோபராவர்,

ஆழ்வர்கள்:

1. பெய்கையாழ்வார்	}	கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டு
2. பூதத்தாழ்வார்		
3. பேயாழ்வார்		
4. திருமழிசையாழ்வார்		(7-ம் நூற்றாண்டு)
5. நம்மாழ்வார் (சடகோபர்)		(7-ம் நூற்றாண்டுக்கிடையில்)
6. குலசேகராழ்வார்	}	(8-ம் நூற்றாண்டு)
7. பெரியாழ்வார்		
8. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்		
9. திருப்பாணாழ்வார்		
10. திருமங்கையாழ்வார்		
11. ஆண்டாள் (நாச்சியார்)		
12. மதுரகவியாழ்வார்		

ஆழ்வார்கள், தமிழ்வேதமென மதிக்கப்படும் திவ்வியப் பிரபந்தப் பர்மலைகளாலும், பக்தி வைராக்கியத்தாலும், ஆலய வழிபாட்டினாலும் வைணவத்தை நாடெங்கும் பரப்பினர். இவர்களுள் தலைசிறந்தவர் நம்மாழ்வாரென்று போற்றப்படும் சடகோபராவர். இவர்பாடிய திருவாய்மொழி என்னும் நூல் திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் உயர்ந்ததாய் மதிக்கப்படுகிறது.

சைவ சமயத்தில் சமயாசாரியர் முதலியோர் தோத்திர ரூபமான திருமுறைகளை அருளியபின்பு, சந்தானாசாரியர் தோன்றிச் சித்தாந்த சாத்திரங்களை எழுதிச் சமயத்தை நிலைநாட்டியது போன்று, வைணவத்திலும் ஆழ்வார்களின் பின் ஆசாரிய பரம்பரையினர் தோன்றி, வடமொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் விசிஷ்ணவ

டாத்துவைதமென்னும் வைணவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டினர். இவர்களுள் நாதமுனிகள் என்பவர் 9-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றித் திவ்வியப் பிரபந்தங்களைத் தொகுத்து இசைவகுத்ததோடு ஆசாரிய பரம்பரையையுந் தொடக்கிவைத்தார். இவருடைய பேரராகிய ஆழ்வந்தார் என்பவரும் சிறந்த ஆசாரியர். இவர்களின் பின் 11-ம் நூற்றாண்டில் அவதரித்த இராமானுஜாசாரியாரும் 15-ம் நூற்றாண்டில் அவதரித்த வேதாந்த தேசிகரும் வைணவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய சிறந்த ஆசாரியர்கள். பிரம சூத்திரத்துக்குப் பாஷ்ய மெழுதி விசிஷ்டாத்துவைத தத்துவத்தை ஸ்தாபித்தவர் இராமானுஜரே. இவரும் உபநிஷதங்களுக்கும் பகவத்கீதைக்கும் பாஷ்யங்களும், வேறு நூல்களும் எழுதியவர். வேதாந்த தேசிகர் சமய நூல்கள் பலவற்றை இருமொழிகளிலும் எழுதியதோடு வடமொழியிற் காவியங்கள் நாடகங்களுமெழுதினார். பிள்ளை லோகாசாரியர் 18 நூல்களியற்றினார்.

விசிஷ்டாத்துவைதமல்லாத வேறொரு வைஷ்ணவ சித்தாந்த முண்டு. அது துவைதம் என்னும் பெயருடையது. துவைதக் கொள்கையைத் தாபித்தவர் மத்துவாசாரியர் என்பவர். இவரும் வைணவத்தின் ஒரு பிரிவை வளர்த்த ஆசாரியர்.

1. திருக்குறள்.

அறத்துப்பால்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என முப்பெரும்பிரிவுகொண்ட திருக்குறளில் முதற்கணுள்ள அறத்துப்பாலானது பாயிரவியல், இலக்கணவியல், துறவறவியல், ஊழியல் என நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் துறவறவியலானது, துறவறத்தார் இன்றியமையாது அநுட்டிக்கவேண்டிய விரதங்களையும், அவ்விரதங்களை அநுட்டிப்பதால் உண்டாகும் ஞானத்தையும் விளக்கிக்கூறும், 'விரதம்' என்பது அருளுடமை முதலிய ஒன்பது அதிகாரங்களிலும் 'ஞானம்' என்பது நிலையாமை முதலிய நான்கு அதிகாரங்களிலும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. துறவறவியலிலுள்ள இப்பதின்முன்றதிகாரங்களிற் பரீட்சைக்குரியனவாகிய நான்கு அதிகாரங்களும் குறிப்புரை முதலியவற்றுடன் இங்கு தரப்படுகின்றன.

அதிகாரம் 25.

அருளுடைமை.

[அருளாவது தோட்பு பற்றுது எல்லா உயிர்க்கும்மேலும் செல்வநாகிய கருணை]

அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள. 1

அருட்செல்வம்—அருளால் வருஞ் செல்வம். பொருட்செல்வம்—பொருளால் வருஞ் செல்வம். பூரியார்—இழிந்தார்.

செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட செல்வமாவது அருளால் வருஞ் செல்வம்; அஃதொழிந்த பொருளால் வருஞ் செல்வங்கள் இழிந்தார் கண்ணும் உளவாம் ஆகலான்.

அருளால் வரும் செல்வமாவது உயிர்களை ஒம்பிய அவ்வறத்தால் மேம்படுதல்.

(2) நல்லாற்றால் நாடி அருளாள்க பல்லாற்றால்
தேரினும் அஃதே துணை. 2

நல் ஆறு—நல்ல நெறி. நாடி—ஆராய்ந்து. பல் ஆறு—பல சமய நெறிகள். தேரினும்—ஆராய்ந்தாலும்.

1 அளவைகளானும் 2 பொருந்துமாற்றானும் நன்றான நெறியிலே நின்று, தமக்குத் துணையாம் அறம் யாதென்று ஆராய்ந்து அருளுடையார் ஆக; ஒன்றையொன்றெவ்வாத சமயநெறிகளெல்லாவற்றானும் ஆராய்ந்தாலும் துணையாவது அவ்வருளே; பிறிதில்லை.

1. அளவைகளாவன: பொறிகளாற் காணும் காட்சியும், குறிகளாலுய்த்துணரும் அநுமானமும், கருத்தா மொழியாகிய ஆகமமுமென மூன்று.

2. பொருந்துமாருவது: இது கூடும் இது கூடாதெனத் தன்கண்ணே தோன்றுவது. இதனை வடநூலார் யுத்தி என்ப.

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கில்லை இருள் சேர்ந்த இன்னு உலகம் புகல்.

3

இருள் சேர்ந்த இன்னு உலகம் புகல், அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு இல்லை.

இருள் சேர்ந்த இன்னு உலகம்—நரகம். இன்னு—துன்பமாயின. மன்னுயி ரோம்பி அருளாள்வாற் கில்லென்ப தன்னுயி ரஞ்சும் வினை. ③

4

‘மன் உயிர் ஓம்பி அருளாள்வானுக்குத் தன் உயிர் அஞ்சும் வினை இல் என்ப’.

ஓம்புதல்—பேணுதல். தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை—தனதுயிர் அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய தீவினைகள். என்ப—என்று கூறுவர் (அறிந்தோர்). அஞ்சுதல்—துன்பம் நோக்கி அஞ்சுதல்.

அல்லல் அருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கும் மல்லல்மா ஞாலங் கரி.

5

‘அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை; (இதற்கு) வளி வழங்கும் மல்லல்மா ஞாலம் கரி.’

அல்லல்—துன்பம். வளி—காற்று. மல்லல்—வளப்பம். ஞாலம்—பூமி; பூமியிலுள்ளார். கரி—சான்று; சாட்சி.

பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர் அருணீங்கி அல்லவை செய்தொழுகு வார்.

①

6

‘அருள் நீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுகுவார் (ஐ) பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர்’.

அல்லவை என்றது தவிர்க்கப்படவேண்டிய கொடுமைகளை பொருள் என்றது உறுதிப்பொருளாகிய அறத்தை. பொச்சாந்தார்—மறந்தவர்.

உயிர்கண் மாட்டுச் செய்யப்படும் அருளைத் தவிர்ந்து தவிர்ப்படும் கொடுமைகளைச் செய்தொழுக்குவாரை 'முன்னும் உறுதிப் பொருளைச் செய்யாது தாம் துன்புறுகின்றமையை மறந்தவர் என்று சொல்லுவர் நல்லோர்.

அருளிலார்க் கவ்வுலகம் இல்லை பொருளிலார்க்
கிவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு.

7

இல் ஆகி ஆங்கு—இல்லை ஆயினாற் போல.

அவ்வுலகம் இவ்வுலகம் என்பன ஆகுபெயராய் உலக இன்பக் களைக் குறித்தன. இவ்வுலக இன்பங்களுக்குப் பொருள் காரணமாதல்போல, அவ்வுலக இன்பங்களுக்கு அருள் காரணமாம்.

பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றார்
அற்றார்மற் ருதல் அரிது.

8

'பொருள் அற்றார் ஒருகால் பூப்பர்; அருள் அற்றார் *அற்றார்; மற்று ஆதல் அரிது'

பூப்பர்—செல்வத்தாற் பொலிவர். *அற்றார்—அழிந்தார். ஆதல்—அருளுடையராதல்.

தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின்
அருளாதான் செய்யும் அறம்.

9

'அருளாதான் செய்யும் அறம் தேரின், தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்று.'

தேரின் — ஆராய்ந்தால். தெருளாதான் — மெய்ப்பொருள் — மெய்ந்நூலிற் சொல்லும்பொருள்.

உயிர்கண்மாட்டு அருள் செய்யாதவன் செய்யும் அறத்தை ஆராயின், ஞானமில்லாதவன் ஒருகால் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தாற் போலும்.

நிலைபெற்ற ஞானமில்லாதவன் இடையே மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தால் அதனைத் தன் ஞானமில்லாமையால் தானே அழித்து விடும்; அதுபோல, அருளாதான் இடையே அறஞ் செய்தால் அதனைத் தன் அருளாமையால் தானே அழித்துவிடுமென்பதாயிற்று. ஆகவே பிற அறங்கட்கெல்லாம் அருளுடைமை மூலமென்பது பெற்றும்.

வலியார்முற் றன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து.

10

‘தான் தன்னின் மெலியார்மேல் செல்லுமிடத்து, வலியார்முன் தன்னை நினைக்க.

தன்னை—தான் அஞ்சிநிற்கும் நிலையை. நினைக்க — நினைக்கக்கடவன்.

அருளில்லாதவன் தன்னின் எளியார்மேல் தான் நலியச் செல்லும் பொழுது, தன்னின் வலியார், தன்னை நலிய வரும்பொழுது அவர்முன் தான் அஞ்சிநிற்கும் நிலையினை நினைக்க.

அதனை நினைக்கவே இவ்வுயிர்க்கும் அவ்வாறே அச்சமாமென்றறிந்து இதன்மேல் அருளுடையவனாவான் என்பது கருத்து. இதனால் அருள் பிறத்தற்கு உபாயங் கூறப்பட்டது.

அருளுடைமை.

அருளுடைமையாவது தொடர்புகருதாது எல்லா உயிர்கள் மேலும் கருணையுடையராய் இருத்தலாம். இவ்வறத்திற்கு அன்புடைமை இன்றியமையாதவாறு போலத் துறவறத்திற்கு அருளுடைமை இன்றியமையாததாகும்.

பொருட்செல்வம் களவு, கொலை முதலியன செய்யும் இழிந்தோரிடத்தும் இருக்கின்றது. அருட்செல்வமோ மேன்மக்களிடத்தேதான் உள்ளது. ஆதலால் பொருட் செல்வத்தைக்காட்டிலும் அருட்செல்வமே மேலானது. ஒருவனுக்கு எது துணையாவது என்பதனை சுருதியுத்தி அநுபவம் என்னும் அளவைகளால் ஆராய்ந்து நல்லவழியிலே நின்று ஒருவன் அருளுடையவனாயிருப்பானாக. பலசமயங்களிலும் கூறப்படும் பொருள்களில் அருளைப்போல் துணையான பொருள்வேறுஇல்லை. இப்பிறப்பிலே எல்லா உயிர்களிடத்திலும் கருணையுடையராயிருப்போர் மறுமையில் இருள் நிறைந்த நரகத்திற்கென்று துன்புறமாட்டார்கள். நிலைபெற்ற பிற உயிர்களெல்லாவற்றையும் பாதுகாத்து அவ்வுயிர்களிடத்து அருளுடையராயிருப்பார்க்கு அவர்களது உயிருக்குத் துன்பந்தருவதாய் அஞ்சத்தக்க தீவினை உண்டாகமாட்டாது. அருளுடையவர்க்குத் துன்பம் ஒரு போதும் உண்டாவதில்லை. காற்று வழங்கும் வளப்பம் பொருந்திய இந்தப் பெரிய உலகமே இதற்குத் தக்க சாட்சியாம். கருணையின்றிப் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்துவாழ்பவர் தமக்குரிய மெய்ப்பொருளைக் கைவிட்டு மறந்தவர்களென்று கூறப்படுவர். செல்வமில்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்து நன்மைகள் இல்லாதவாறு போல அருளில்லாதவர்க்குச் சுவர்க்க உலக இன்பங்களில்லையாம். தீய ஊழால் ஒருகால் செல்வமில்லாது வறியராயினார் மற்றொரு

கால் நல்லுழால் செல்வராவர். அருளைவிட்டவர்களோவெனில் ஒருபோதும் அருளுடையராகார். அருளில்லாதவன் செய்யும் அறத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கின் அது எதுபோல்வதெனில் தெளிந்த அறிவில்லாதவன் மெய்ப் பொருளைக் கண்டறிந்தது போலாகும். ஒருவன் அருளின்றித் தன்னின் மெலியவனை வருத்தச்செல்லும் போது தான் தன்னின் வலியவன் முன்னிலையில் எவ்வாறு நிற்பான் என்பதை நினைப்பானாயின் அவன் அம்மெலியவனிடத்து அருளுடையவனாகப்பெறுவான்.

அதிகாரம் 26

புலால் மறுத்தல்

[புலால் மறுத்தலாவது ஊனுண்ணுதலை ஒழிதல்]

தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள். 1

தன் ஊன் பெருக்கற்கு — தனது உடலை வளர்த்தற்கு. பிறிது ஊன்—பிறிதோருயிரின் உடல்.

பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்றின் பவர்க்கு. 2

பொருள் ஆட்சி போற்றுதார்க்கு இல்லை, ஆங்கு அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை.

பொருளாட்சி — பொருளாற் பயன் பெறுதல். அருளாட்சி — அருளாற் பயன்பெறுதல். போற்றுதல் — பாதுகாத்தல். ஆங்கு — அது போல.

படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றாக்கா தொன்றன்
உடல்கவை யுண்டார் மனம். 3

‘படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல், ஒன்றன் உடல் கவை உண்டார் மனம் நன்று ஊக்கர்து’

படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் — கொலைக்கருவியைத் தம்கையிற் கொண்டவரது மனம் அதனாற் செய்யுங் கொலையையே நோக்குவதல்லது அருளை நோக்காதவாறுபோல; ஒன்றன் உடல் கவை உண்டார் மனம்—பிறிதோருயிரினுடலைச் சுவைபட உண்ட

வரது மனம்; நன்று ஊக்காது — அவ்வூனையே நோக்குவதல்லது அருளை நோக்காது.

அருளல்லது யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் றினல்.

4

‘அருள் யாதெனில் கொல்லாமை; அல்லது (யாதெனில்) கோறல்; அவ்வூன் தினல் பொருளல்லது.

அல்லது—அருளல்லாதது. கோறல்—கொல்லுதல். பொருளல்லது—பாவம்.

இக்குறளின் முதலடிக்கு ‘அருளல்லாதது யாதெனில் கொல்லாமையாகிய விரதத்தை யழித்தலே’ என்று பொருள் கொள்வது முண்டு.

உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை ஊனுண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு.

5

‘உயிர் நிலை ஊன் உண்ணாமை உள்ளது; உண்ண அளறு அண்ணாத்தல் செய்யாது’

உயிர்நிலை—உயிர்கள் தத்தம் உடல்களில் நிறறல். ஊன் உண்ணாமை உள்ளது-ஊனுண்ணாமை என்னும் அறத்தின் கண்ணுள்ளது. ‘உண்ணின்’ என்பது ‘உண்ண’ எனத்திரிந்திருக்கின்றது. அளறு—நரகம். அண்ணாத்தல்—வாய்திறத்தல்.

தினற் பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப் பொருட்டால் ஊன்றருவார் இல்.

6

தினற்பொருட்டு உலகு கொல்லாது எனின், விலைப்பொருட்டு ஊன் தருவார் யாரும் இல்.’

உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்
புண்ண துணர்வார்ப் பெறின்.

(7)

‘புலால் பிறிதொன்றன் புண்; அது உணர்வாகப்பெறின் உண்ணாமை வேண்டும்.

பிறிதொன்றன் புண்—பிறிதோருடம்பின் புண். உண்ணாமை வேண்டும்—உண்ணுதொழிதல் வேண்டும்.

செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஆன்.

(8)

5

செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார், உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன் உண்ணார்.

செயிர்—குற்றம்; மயக்கமாகிய குற்றம். தலைப்பிரிதல்—நீங்குதல். காட்சி—அறிவு.

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணமை நன்று.

(9)

அவி—யாக அக்கினியிவிடப்படும் உணவு, வேட்டலின்—வேள்வி செய்தலிலும். ஒன்றின் உயிர் செகுத்து உண்ணமை—ஒரு விலங்கினுயிரைப்போக்கி அது நின்ற ஊனை உண்ணமை,

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

(b) எல்லா வுயிருந் தொழும்.

(10)

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை—ஒருயிரையும் கொல்லாதவனாயும், புலாலை உண்ணாதவனாயிருப்பவனை, கூப்பி—குவித்து,

புலால் மறுத்தல்.

தன்னுடைய உடலைவளர்த்தற்குப் பிறிதொன்றினுடைய ஊனை உண்பவன் பிறஉயிர்களிடத்தில் கருணை உடையவனாய் இருக்க மாட்டான். பொருளைப் பாதுகாவாதவர்கள் பொருளால் உண்டாகும் நன்மைகளை அடையமாட்டார்கள். அதுபோல ஊனைத்தின்பவர்கள் அருளால் உண்டாகும் நன்மைகளை அடையமாட்டார்கள். பிறிதோருயிரின் உடலைச் சுவைத்தாருடையமனம் கொலைக்கருவியை வைத்திருப்பவர்களுடைய மனத்தைப்போல அருளையுடையதாகமாட்டாது. அருளுடைமையாவது பிறஉயிர்களைக் கொல்லாமை. அருளில்லாமையாவது பிற உயிர்களைக் கொல்லுதல். பிறஉயிர்களாது ஊனை உண்ணுதல் பாவமாகும். ஊன் உண்ணுதல் உலகத்தில் இல்லையாயின் உயிர்கள் உடம்போடு கூடிவாழ்தல் இயலும். ஊன் உண்பவனை மறுமைக்கண் விழுங்கிய நரகம் அவன் அதனின்றும் வெளிவர வாயைத்திறவாது. உலகத்தவர் உண்ணுதற் பொருட்டாக உயிர்களைக் கொலைசெய்யாராயின் ஊனை விற்பவரும் இல்லையாவார். ஊனானது பிறிதோருடம்பின் புண் என்று ஒருவர் அறிவாராயின் அவர் ஊனை உண்ணாமல் இருப்பார். ஐயந்திரிபு அறியாமை என்னும் குற்றங்களினின்றும் நீங்கிய அறிவுடையவர்கள் உயிர் நீங்கிய உடம்பின் ஊனை ஒருபோதும் உண்ணார். அவியைச்சொரிந்து ஆயிரம்யாகம் செய்தலினும் ஒருயிரின் உடலைக்கொன்று தின்னமை மேலானது. ஒருயிரையும் கொலை செய்யாதவனாயும் ஒருயிரின் ஊனை உண்ணாதவனாயும் எல்லாஉயிரும் கைகூப்பித் தொழும்.

அதிகாரம் 27

தவம்

தவமாவது மனத்தையடக்குதற்காக உணவைக் குறைத்தலும், கோடைக்காலத்தில் வெயிலில் நின்றலும், மாரிக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் நீரில் நின்றலும் முதலான செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் தமக்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்களை ஒம்புதல்.

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு.

‘தவத்திற்கு உரு உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை அற்றே.’

நோன்றல்—பொறுத்தல். உறுகண்—துன்பம். அற்று—அவ்வளவினது. தவத்திற்கு உரு—தவத்தின் வடிவு.

தவமுந் தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை
அஃதிலார் மேற்கொள் வது

‘தவமும், தவமுடையார்க்கு ஆகும்; அதனை அஃதுஇலார் மேற்கொள்வது அவம்.’

அவம்—விண். மேற்கொள்வது—முயல்வது.

தவத்தின் பயனையன்றித் தவந்தானும் உண்டாவது முற்றவமுடையார்க்கே, அத்தவத்தை அம்முற்றவமில்லாதார் முயல்வது பயனில் முயற்சியாகும்.

துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றையவர்கள் தவம்.

‘மற்றையவர்கள், துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டித் தவம் மறந்தார் கொல்’.

மற்றையவர்கள்—துறவாதவர்கள், இல்லறத்தார்; துப்புரவு—அனுபவிக்கப்படுவன; உண்டி உறையுள் முதலியன. துப்புரவு வேண்டி—துப்புரவுதவுதலை விரும்பி. மறந்தார்கொல்—மறந்தாற்போலும்.

துறவறத்தார்க்குத் தானஞ் செய்தலை விரும்பி இல்லறத்தார் தவத்தைத் தாம் கைக்கொள்ள மறந்தார்போலும் என்றதனால் தானத்தினும் தவம் மிக்கது என்பதாம்.

ஒன்றர்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்
எண்ணில் தவத்தான் வரும்.

ஒன்றர்த் தெறலும்—தம் அறத்திற்குப் பகையானவரைக்
கெடுத்தலும், உவந்தாரை ஆக்கலும்—அதனை உவந்தாரை
உயர்த்தலுமாகிய இவ்விரண்டையும். எண்ணின்—தவஞ்செய்வார்
நினைப்பாராயின். தவத்தான் வரும்—அவரது தவவலியால் அவை
அவர்க்கு உளவாகும்.

சாப அநுக்கிரக சக்திகள் தவத்தினுற் பெறலாகும்.

வேண்டிய வேண்டியாய் கெய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்.

வேண்டிய—மறுமையில் தாம் பெற விரும்பியவற்றை, வேண்
டியாய்க்கு—விரும்பியவாறே. ஈண்டு—இம்மையில்.

தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு

*தங்கருமஞ் செய்வார் தவஞ்செய்வார். மற்று அல்லார் ஆசை
யுட் பட்டு அவஞ் செய்வார்*.

அல்லார்—துறந்து தவஞ்செய்யாமல் பொருளின்பங்களைச்
செய்பவர். அவம்—கேடு.

சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடுந் துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.

*சுடச் சுடரும் பொன்போல், நோற்கிற்பவர்க்குத் துன்பம்
சுடச் சுட ஒளிவிடும்.

சுடரும்—ஒளி மிகுகின்ற. நோக்கிற்பவர்—தவஞ்செய்ய வல்ல
வர். ஒளிவிடும்—ஞானம்மிகும்.

தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்.

(8)

தன்னுயிரைத் தான் தனக்குரித்தாகப் பெற்றவனை அது
பேரூத மன்னுயிர்களெல்லாம் தொழும்.

தனக்குரித்தாதல்—தவமாகிய தன் கருமம் செய்தல்.

கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு.

(9)

‘நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்குக் கூற்றங் குதித்த
லும் கைகூடும்.’

கூற்றங்குதித்தல்—யமனை வெல்லுதல். நோற்றலின் ஆற்றல்
—தவத்தான் வரும் வலிமை. தலைப்படுதல்—கூடுதல்.

இலர்பல ராகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்.

(10)

‘இலர் பலராகிய காரணம், நோற்பார் சிலர், நோலாதவர்
பலர்’.

இலர்—செல்வம் முதலியன இல்லாதவர். நோலாதவர்—தவஞ்
செய்யாதவர்.

(உலகத்தில் செல்வர் சிலராயிருக்க) வறிஞர் பலராயிருத்த
லின் காரணம் யாதெனில், அது தவஞ் செய்வார் சிலராக அது
செய்யாதவர் பலராதலே.

தவம்.

தவ மாவது மனத்தையடக்குவதற்காக உணவைக்குறைத்த
லும் கோடைக்காலத்தில் வெயிலில் நின்றலும் மாரிக்காலத்திலும்
பனிக்காலத்திலும் நீரில் நின்றலும் முதலான செயல்களை மேற்
கொண்டு அவற்றால் தமக்குவரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறவு
யிர்களைப் பாதுகாத்தலுமாம். தவத்திற்கு வடிவமாவது தனக்குற்ற
துன்பத்தைப் பொறுத்தலும் பிறஉயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யா
மையுமாம். முற்பிறப்பில் தவம் செய்தமையால் இப்பிறப்பில்
அதன்கண் நாட்டம் உடையோர்க்கே தவம் நன்மையைத்தரும்.
மற்றவர் அதனைமேற்கொள்ளல் வீணாகும். தவத்தின்பயன் மிகப்
பலவாயிருப்ப இல்லறத்தார் அதனை மேற்கொள்ளாமைக்குக் கார
ணம் தாமில்லையேல் துறந்தார்க்கு உண்டியும் மருந்தும் கொடுத்
துப் பாதுகாப்பார் இல்லை என்று கருதித் தவத்தை மறந்தமை
போலும். தவத்திற்கிடையூறு செய்வாரை அழித்தலும் தவத்திற்கு
உதவிசெய்வாரை ஆக்கலுமாகிய செயல்கள் தவமுடையவர்க்கு
நினைத்தவளவிலே இயல்வதாகும். தவமுடையவர் தாம் விரும்
பியவற்றை விரும்பியவற்று பெறுதலால் ஒருவர் இப்பிறப்பிலேயே
தவத்தை மேற்கொள்ளல் நல்லது. தனது உயிருக்கு நன்மை
யான கருமங்களைச் செய்பவர் யாரெனில் தவம் செய்பவரே. மற்
றையோர் ஆசையிலகப்பட்டு பயனற்றகருமங்களைச் செய்பவரே.

பொன்னைச் சுடச்சுட அதன் பிரகாசம் மிகுதல் போல தவமுடைய வரைத் துன்பம் வருத்த வருத்த அவருக்கு ஞானம்மிகும். தவத்தினால் தன்னுயிரைத் தனக்குரித்தாகப் பெற்றவனை ஏனைய உயிர்களைல்லாம் தொழும். தவத்தினால் வலிமைமிக்கவர்க்கு யமனை வெல்லுதலும் இயலும். உலகிலே வறியோர் பலராகவும் செல்வர்களிராகவும் இருத்தலின் காரணம் யாதெனில் தவஞ்செய்வார் சிலரும் செய்யார் பலருமாக இருத்தலேயாம்.

அதிகாரம் 28

கூடாவொழுக்கம்

[தவத்தோடு பொருந்தாதாகிய நீயவொழுக்கம்]

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும்.

(1)

படிற்று—வஞ்சனை, பொய். அகம்—உள். நகும்—சிரிக்கும்.

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம்—வஞ்சகம் பொருந்திய மனத்தை யுடையவனது மறைந்த வொழுக்கத்தை, பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும்—உடம்பாய் அவனோடு கலந்து நிற்கின்ற ஐம்பெரும் பூதங்களும் கண்டு தம்முள்ளே நகும்.

வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்நெஞ்சந் தானறி குற்றப் படின.

(2)

“தான் அறி குற்றம் தன் நெஞ்சு படின, வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும்?

குற்றப்படின—குற்றத்தின்கண் தாழ்ந்தால். எவன்—என்ன?

தான் குற்றமென்றறிந்ததன் கண்ணே தன் நெஞ்சு தாழ்மாயின், ஒருவனுக்கு வான்போலுயர்ந்த தவவேடம் என்ன பயனைச் செய்யும்?

வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றும் புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந்த தற்று.

(3)

வலி இல் நிலைமையான் வல் உருவம்—மனத்தையடக்கும் வலிமையில்லாதவன் அவ்வலிமையுடையவரது தவவேடத்தைக் கொண்டிருப்பது. பெற்றும்புலியின் தோல் போர்த்து மேய்ந்ததற்று—பசு புலியின் தோலைப் போர்த்துப் பயிரை மேய்ந்தாற் போலும்.

தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று. (4)

தவம் மறைந்து அல்லவை செய்தல், வேட்டுவன் புதல்
மறைந்து புள்சிமிழ்த்தற்று.

தவம் மறைந்து—தவவேடத்துள் மறைந்து, அல்லவை—தவ
மல்லாதவை, புதல்—பற்றை. சிமிழ்த்தல்—அகப்படுத்தல். புள்—
பறவை.

பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்(று)
ஏதம் பலவுந் தரும். (5)

‘பற்று அற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம், எற்று எற்று என்று
ஏதம் பலவும் தரும்.

எற்று—எத்தன்மைத்து. ஏதம்—துன்பம்.

(தம்மைப் பிறர் நன்கு மதித்தற் பொருட்டு) யாம் பற்றற்
றேம் என்று சொல்வாரது மறைந்தவொழுக்கம். (அப்பொழுது
இனிதுபோலத் தோன்றுமாயினும், பின்), என் செய்தோம் என்
செய்தோம் என்று தாமே இரங்கும் வகையாக அவர்க்குப் பல
துன்பங்களையும் கொடுக்கும்.

நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணூர் இல். (6)

நெஞ்சின்—நெஞ்சினால். வாழ்வாரின்—வாழ்பவர் போன்ற.
வன்கணூர்—கொடியவர்.

நெஞ்சாற் பற்றறாதவராயிருந்தே பற்றற்றார்போற் காட்டிப்
பிறரை வஞ்சித்து வாழ்பவரைப் போன்ற வன்கண்மையுடையவர்
உலகிலில்லை.

புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியா ருடைத்து. (7)

மூக்கின்—மூக்குப்போல (முகம்போல) அகம்—மனம்.

குன்றிப்புறம் சுண்டு அனையரேனும் — குன்றி மணியின் புறம்
போல வேடத்தாற் செம்மையுடையராயினும்; மூக்கின்—குன்றி
மணியின் மூக்குப்போல; அகம் கரியார் உடைத்து—மனமிருண்
டிருப்பவரை யுடையது இவ்வுலகம்.

மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர். (8)

மாசு — காம வெகுளி மயக்கங்கள். மாண்டார்—மாட்சிமை
யுடையார்.

மாசு மனத்தின்கண் இருக்கவும் மாட்சிமையுடையவராய்
நீராடி மறைந்தொழுகும் மனிதர் இவ்வுலகிற் பலர்.

கணைகொடிதி யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
விழைபடு பாலாற் கொளல். (9)

கணைகொடிது—அம்பு வடிவத்தாற் செவ்விதாயினும் செயலாற் கொடிது. யாழ் கோடு செவ்விது—யாழ் வடிவத்தால் வளைந்ததாயினும் செயலாற் செவ்வியது. ஆங்கு அன்ன வினைபடு பாலால் கொளல்—அவ்வகையே தவஞ்செய்வோரையும் தீயவர் நல்லவரென்பது வடிவாற் கொள்ளாமல் அவரது செயலால் அறிந்து கொள்க. கொளல் என்பது வியங்கோள் வினைமுற்று. கொடிது + யாழ் கொடிதியாழ் எனப்புணர்ந்தது.

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்த தொழித்து விடிள்.

(10)

உலகம் பழித்தது—உயர்ந்தோர் தவத்திற்கு ஆகாதென்று குற்றங்கூறிய ஒழுக்கம். மழித்தல்—தலைமயிரை நீக்குதல். நீட்டல்—மயிரைச் சடையாக்கல்.

உலகத்தவர் பழித்த ஒழுக்கத்தை ஒழித்துவிடிள், மழித்தலும் வேண்டா, நீட்டலும் வேண்டா.

கூடா ஒழுக்கம்.

கூடா ஒழுக்கமென்பது தவத்தொடு பொருந்தாத தீயஒழுக்கம் எனப்பொருள்படும். தவத்தை மேற்கொண்டு வஞ்சனை பொருந்தியவனது மறைந்த ஒழுக்கத்தைக்கண்டு ஐம்பூதங்களும் தமக்குள்ளே சிரிக்கும். தன்மனத்திற்குக் குற்றம் என்று கருதியதொன்றினை ஒருவன் செய்வானேயானால், அவனது மிகமேலாகிய தவவேடமும் அவனுக்கு என்ன நன்மையைச் செய்யும்? தவவேடத்தில் மறைந்து நின்றுகொண்டு தீய கருமங்களைச் செய்தல் பகவானது புலியின் தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு பிறனொருவனுடைய பயிரைமேய்வது போலாம். யாம் எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டோம் என்று கூறுபவரது தீயவஞ்சனையான ஒழுக்கம் அவர் பின்னர் என்செய்தோம் என்செய்தோம் என்று இரங்கத்தக்க நிலையைத்தரும். மனத்தாற்பற்றுக்களை விடாது பற்றற்றதுறவியரைப்போல் பிறரை வஞ்சித்து வாழ்பவரைக் காட்டிலும் கொடியவர் யாரும் இல்லை. குன்றிமணியின் புறப்பக்கம் செம்மையாயும் அகம் கருமையாயும் இருத்தல்போல புறத்தே மதிக்கத்தக்க தவவேடமுடையராய் மனத்தே வஞ்சனை பொருந்திய மனத்தையுடையவரும் உளர். மனத்திலே ஆசைவஞ்சனை முதலியன உளவாகப் புறத்தே மதிக்கத்தக்க தவவேடந்தாங்கி வஞ்சிப்போரும் உளர். அம்பானது நேரானதாயும் அழகானதாயும் வடிவத்தால் காணப்பட்டு செயலால் கொடிதாய் உள்ளது. யாழானது வடிவத்தால் வளைந்ததாயும் அழகற்றதாயும் காணப்பட்டு செயலால் இனியதாய் உள்ளது. ஆதலால், ஒருவர் செயலால் அன்றி வடிவத்தால் நல்லர் தீயர் என்று அவரை மதித்தல் தக்கதன்று. உலகத்துள்ள பெரியோர்கள் பழிக்கும் கருமங்களை ஒருவர் செய்யாது ஒழிவராயின் அவர் தலைமயிர் முதலியவற்றை மழித்தலோ நீட்டலோ செய்ய வேண்டுவதில்லை.

2. தேவாரம்

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அருவியாறு.

திருப்பாசரம்

திருப்பாசரம்—திருப்பாடல்

பதிகவரலாறு: திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் மங்கையர்க்கரசியார் வேண்டியபடி மதுரைக்குச் சென்று, பாண்டியனுற்ற நோயை மாற்ற, அதுகண்டு பொருத சமணர் சமய உண்மைதேறும் பொருட்டு அவரை அனல்வாதும் புனல் வாதும் செய்ய அழைத்தனர். அவ்வண்ணமே முதலிற் செய்த அனல்வாதில் பிள்ளையாரே வென்றார். பின்னர் இருதிறத்தாரும் சென்று வைகைக்கரையை அடைந்தனர். சமணர் தம் சமயமே மெய்ச்சமயமென நிறுவும்பொருட்டு 'அத்திநாத்தி' என்று எழுதிய ஏட்டினை ஆற்றில் இட்டனர். அவ்வேடு ஆற்று நீரோடு சென்று கடலிற புக்கது. சம்பந்த சுவாமிகள் 'வாழ்க அந்தணர்' என்று தொடங்கும் இத் திருப்பாசரத்தை எழுதி ஆற்றில் விட்டதும் அத்திருவேடு ஆற்றை எதிர்த்துச் சென்றது. சமணர்கள் தலை கவிழ்ந்தனர்.

1. வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமரன் நாமமே
சூழ்க வையக மும் துயர் தீர்கவே.

ப—ரை: அந்தணர் வாழ்க—வேள்வியைச் செய்யும் அந்தணர்கள் வாழ்வாராகுக. வானவர் வாழ்க—மழையைத் தரும் தேவர் வாழ்வாராகுக. ஆனினம் வாழ்க—பால் முதலிய பயன்களைத் தரும் பசுக்கூட்டங்கள் வாழ்வனவாகுக. தண்புனல் வீழ்க—உலகத்தைக் காக்கும் குளிர்ந்த வானத்து மழைநீர் பொழிவதாகுக. வேந்தனும் ஓங்குக—நீதியைச் செய்யும் அரசனும் உயர்வானாகுக. தீயது ஆழ்க—தீமை தருவது ஒழிக. எல்லாம் அரன் நாமமே சூழ்க—எல்லா உயிர்களும் சிவபிரானது திருவைந் தெழுத்தையே ஒதி உய்வனவாகுக. வையகமுந் துயர்தீர்க—உலகிலுள்ள உயிர்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் துயர் தீர்வனவாகுக.

அந்தணரும் வானவரும் பசுக்களும் வாழ்க. மழை பொழிக. அரசன் உயர்க. தீமைகள் ஒழிக. பஞ்சாக்கரத்தை ஒதி உயிர்கள் உய்க. உலகம் துயர் தீர்க.

இத்திருப்பாடலில் உள்ள 'வேந்தன் உயர்வாகை' என்ற பொருளில் அமைந்த 'வேந்தனும் ஒங்குக' என்ற வாழ்த்தினால் கூன் பாண்டியன் தன் கூன் நிமிரப்பெற்று அன்று முதல் 'நின்றசீர் நெடுமாறன்' ஆயினான் எனப் பெரிய புராணம் கூறுகிறது.

2. அரிய காட்சிய ராய்த்தம தங்கைசேர் எரியர் ஏறுகந் தேறுவர் கண்டமும் கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும் பெரிய ராரந் வரசவர் பெற்றியே.

ப—ரை: அரிய காட்சியராய்—அன்பினால்ன்றிப் பாச ஞான பசு ஞானங்களாற் காண்டற்கரியராய். தமது அங்கைசேர் எரியர்—தமது கையகத்தே அக்கினியை உடையவர். ஏறு உகந்து ஏறுவர்—இடபத்தை விரும்பி ஊர்தியாகக் கொள்வர். கண்டமும் கரியர்—தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு ஆலகால விடத்தை உண்டு கழுத்தில் தரித்தமையால் கரிய கண்டத்தை உடையவர். காடுறை வாழ்க்கையர்—சடுகாட்டிலே வாழாதலை உடையவர், ஆயினும்—இங்ஙனம் கூறத்தக்க இலக்கணங்களை உடையராயினும் பெரியர்—மனம் வாக்குக்கெட்டாத பெருந்தன்மையை உடையர். அவர் பெற்றியை ஆர் அறிவர்—அவர்தாம் அறிவிக்க நாம் அறிந்தாலன்றி அவரியல்பினை யார் அறியவல்லவர்.

காட்சிக்கு அரியவராயும், கையில் நெருப்பைத் தரித்தவராயும் இடபத்தை ஊர்பவராயும், கண்டம் கறுத்தவராயும், காட்டில் வாழ்பவராயும் இருப்பினும் அவரது உண்மைத் தன்மையினை அவரறிவித்தாலன்றி உள்ளவாறு யார் அறியவல்லார்? ஒருவரும் அறியமாட்டார் என்பது கருத்து.

3. வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே தந்தையாரொடு தாயிலர் தம்மையே சிந்தி யாவெழு வார்னை தீர்ப்பரால் எந்தையார் எவ்வகை யார்கொலோ.

ப—ரை: வெந்த சாம்பல்—நெருப்பிலே வெந்த சாம்பலினை. விரையெனப் பூசி—வாசனைப் பொருளென உடம்பெங்கும் பூசி. தந்தையாரொடு தாயிலர்—தமக்கொரு தந்தையும் தாயும் இல்லாதவர். தம்மையே சிந்தியா எழுவார்—நித்திரைவிட்டெழும் பொழுது தம்மையே தியானித்தவண்ணம் எழுவவரது, வினைதீர்ப்பர்—இருவினைகளையும் இல்லாமற் செய்வார். எந்தையார் அவர்—எமக்குத் தந்தையாயுள்ள அவ்விறைவர். எவ்வகையார் கொலோ—எத்தன்மையர் தாமோ.

சாம்பரைப் பூசியவராய், தாயும் தந்தையும் இல்லாதவராய், தம்மைத் தியானித்தெழுபவருடைய வினைகளைத் தீர்ப்பவராய் எமக்கெல்லாம் தந்தையாய் உள்ள இறைவர் எப்படிப்பட்டவர்? யாரும் அறியார் என்றபடி.

நித்திரைவிட்டெழும்போது இறைவனடியைத் தியானித்தெழுபவரது வினையை இல்லாமற் செய்வர் என்பது. 'தொழுதெழு வார் வினைவளம் நீறெழ நீறணி அம்பலவன்' என்ற மணிவாசகப் பெருமான் திருவாக்காலும் உணரப்படும்.

4. ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மசதிமாண்பும் கேட்பான புகிலளவில்லை கிளக்கல் வேண்டா கோட்பா லனவும் வினையும் குறுகாமை எந்தை தூட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்கதக்கார்

ப—ரை: ஆதி — முதல்வராகிய சிவபெருமான். ஆட்பால வர்க்கு அருளும் வண்ணமும்—தமக்கு அடிமையாந் தன்மையுடையார்க்கு அருள் செய்யும் முறைமையையும், மாண்பும்—அவர்தம் பெருமையையும், கேட்பான் புகில்—நூல் வாயிலாகவும் அநுபூதி மான்கள் வாயிலாகவும் கேட்டு அறியமுற்படின். அளவில்லை—அவை அளவில்லாதனவாம். கிளக்கல் வேண்டா—(ஆகவே) அவைபற்றிச் சொல்லப் புகலும் பயனற்ற முயற்சியாம். தக்கார்—இறைவனது திருவடிகளை எய்தும் தகுதியுடையவர். கோட்பா லனவும்—தம்மை எளிதில் வசப்படுத்திக்கொள்ளும் தன்மையவான ஐம்புல ஆசைகளும். வினையும்—இருவினைகளும். குறுகாமை—தம்மையடையாவண்ணம். எந்தை தூட்பால் வணங்கி—எம் தந்தையாகிய சிவபிரானுடைய பாதங்களை வணங்கி. தலை நின்ற இவை கேட்க—அவனருளையே சார்ந்து நின்று அருள் முறைமையினையும் பெருமையினையும் கேட்பார்களாக.

சிவபிரான் அடியார்க்கருளும் முறையையும் அவர்தம் பெருமையையும் சொல்லவும் கேட்கவும் முற்படின் அவை வரம்பின்றிப் பெருகும். ஆதலால் பக்குவமுடையோர் தம்மை ஆசைகளும் வினைகளும் சாராவண்ணம் திருவடியை வணங்கி இறைவன் அருள் செய்யும் முறைமையையும் அவர்தம் பெருமையையும் கேட்பார்களாக.

'அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால் இப்படியன் இந் நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக்காட்டொணாதே' என்ற அருள்வாக்கும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இறைவனருளுமுறைமையையும் அவன் பெருமையையும் அவனருள் கொண்டு அறியமுடியுமேயன்றிப் பிறவாயில்களாலறிதல் முடியாதென்பது கருத்து.

5. ஏதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி மாதுக்க நீங்கலுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின் சாதுக்கள் மிக்கீர் இறையே வந்து சார்மின்களே,

ப—ரை: ஏதுக்களாலும்—காரணங்களாலும். எடுத்த மொழியாலும் — உதாரணங்களாலும். மிக்கு — மிகவும். சோதிக்க வேண்டா—இறைவனது உண்மைத் தன்மையினை ஆராய்ந்து அளந்தறிதல் பயனற்ற செயலாம். எங்கள் சோதி—எமது ஞான ஒளி வடிவினனாய் இறைவன். சுடர்விட்டுளன்—அன்பால் நினைவாரது உள்ளத்தில் ஞானச் சுடராய் நின்று பிரகாசித்தலை உடையன். மாதுக்கம் நீங்கலுறுவீர்—பிறப்பிறப்புக்களாகிய பெரிய துன்பத்தினின்றும் நீங்க விரும்புவார்களே. மனம்பற்றி வாழ்மின்—இறைவனது திருவடியில் அன்போடு கூடிய மனத்தைப் பதியவைத்து வாழுங்கள். சாதுக்கள்—சாதுக்களே. மிக்கீர்—அன்பால் மேம்பட்டவர்களே. இறையே வந்து சார்மின்கள்—இக்கணப்பொழுதே வந்து இறைவனடியைச் சாருங்கள்.

இறைவன் அறிவாராய்ச்சிகளுக்கு கப்பாற்பட்டவன். ஆயினும் அன்பருள்ளத்தில் ஞானவிளக்காய் நின்று ஒளிவிடுபவன். ஆதலால் இறைவனையறிய முற்படுதலின்றிப் பிறவிப் பெருந்துன்பத்தினின்றும் விடுதலைபெற விரும்புபவர்கள் இறைவனது திருவடியில் மனத்தைச் செலுத்தி வாழ்வார்களாக.

இம்மலை தீயுடையது புகையுடைமையால் அடுக்களைபோல என்ற வசனத்தில் புகையுடைமை காரணம் (ஏது), அடுக்களை உதாரணம் (எடுத்துக்காட்டு). இறைவனது உண்மைத்தன்மையையும் இவ்வாறு ஏதுக்களையும் எடுத்துக்காட்டுக்களையும் கொண்டு நிச்சயித்தல் முடியாத காரியம். ஏனெனில் 'மாற்றம் மனங்கழியின்ற மறையோன்' என்றபடி இறைவன் மனம் வாக்குக்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.

6. ஆடும் மெனவும் அருங்கூற்றம் உதைத்து வேதம் பாடும் மெனவும் புகழல்லது பாவநீங்கக் கேடும் பிறப்பும் மறுக்கும் மெனக் கேட்டிராகில் நாடுந் திறத்தார்க் கருளல்லது நாட்டலாமே.

ப—ரை: ஆடும் எனவும்—இறைவன் சிதம்பரத்தில் ஆடுவான் என்றும். கூற்றம் உதைத்து—மார்க்கண்டேயர் பொருட்டாக யமனை உதைத்து. வேதம் பாடும் எனவும்—நான்கு வேதங்களை

அருளிச் செய்வார் என்றும் (கூறப்படுதல்), புகழ் (என)—புகழ் கருதியோ (எனவும்), அல்லது—அல்தன்றி, பாவம் நீங்க-தம்மைச் சார்ந்தாருடைய பாவம் நீங்கும்படி, கேடும் பிறப்பும் அறுக்கும் என—துன்பத்தினையும் பிறப்பினையும் அறுத்தல் கருதியோ என்றும் கேட்டிராகில்—(நீங்கள்) கேட்டீர்களேயானால், நாடுந்திறத்தார்க்கு-தம்மை அன்பினால் அடையும் அடியார்களுக்கு, அருள் அல்லது—அருள்செய்தலாகிய நோக்கமாகுமேயன்றி, நாட்டலாமே—(வேறு பயன் கருதி என்று) சாதித்துக் கூறமுடியுமா? முடியாது என்பது கருத்து.

இறைவன் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தம் செய்தலும், யமனை உதைத்ததுவும் வேதத்தை அருளிச் செய்ததுவும் ஆகிய மூன்றும் அடியார் உய்யும்பொருட்டுச் செய்த அருட்செய்கைகளாகும்ன்றி வேறு பயன் கருதியவைகளாகா என்பது கருத்து.

7. கடிசேர்ந்தபோது மலரான கைக்கொண்டு நல்ல
படிசேர்ந்த பால்கொண்டு டங்காட்டி டத்தாதை பண்டு
முடிசேர்ந்த காலையறவெட்டிட முக்கண் மூர்த்தி
அடிசேர்ந்த வண்ணம் அறிவார் சொலக்கேட்டுமன்றே

ப—ரை: பண்டு—முன்னொரு காலத்தில், கடிசேர்ந்தபோது மலர் ஆன கைக்கொண்டு—வாசனை பொருந்திய மலரும் பருவத்தரும்புகளும் மலர்களுமாயினவற்றைக் கையிலே தாங்கிக்கொண்டு, நல்லபடி சேர்பால்கொண்டு அங்கு ஆட்டிட—நல்லமுறையோடு கூடிய பாலினை எடுத்துச் சண்டேசுர நாயனார் அந்தஆத்தி மரத்தின் கீழ் தாம் தாபித்த லிங்கத்தினை நீராட்ட, தாதை முடிசேர்ந்தகாலே—(அதனைக் கண்டு பொருது) தந்தையினது அழிவைச் செய்தகாலினை அற வெட்டிட—அறும்படியாகச் சண்டேசுர நாயனார் வெட்ட, முக்கண்மூர்த்தி அடிசேர்ந்த வண்ணம்—(அதன் பயனாக) மூன்று கண்களையுடையவராகிய சிவபிரானது திருவடியைச் சேர்ந்த அற்புதத் தன்மையினை, அறிவார் சொலக்கேட்டும்—அறிந்தோர் சொல்லக் கேட்டோம். அன்று, ஏ—அசைகள்.

மலர்களால் அருச்சித்துப் பால்கொண்டு நீராட்டிச் சண்டேசுர நாயனார் செய்த சிவபூசையைச் சிதைவு செய்த அவரது தந்தையின் காலே அவர் வெட்டிச் சிவனால் அருளப்பட்ட வரலாற்றை அறிந்தார் சொலக்கேட்டோம் என்பது கருத்து.

சிவபூசை மேலான புண்ணியம் என்றும், அதனைக் கெடுப்போரைத் தண்டித்தல் பாவமாகாது புண்ணியமாம் என்றும் சண்டேசுரர் வரலாறு உணர்த்துவது அறியத்தக்கது.

8. வேதமுதல்வன் முதலாக விளங்கி வையம் ஏதப்படாமை உலகத்தவ ரேத்தல் செய்யப் பூதமுதல்வன் முதலே முதலாப் பொலிந்த சூதனொலி மாலையென்றே கலிக்கோவை சொல்லே.

ப—ரை: வையம்—உலகமானது. வேதமுதல்வன் முதலாக விளங்கி—நான்கு வேதங்களையும் அருளிச்செய்த முதல்வனாகிய சிவபெருமானை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்டு சிறப்புற்று, ஏதப்படாமை—குற்றம் எய்தாமற் பொருட்டு, உலகத்தவர் ஏத்தல் செய்ய—உலகத்தவர் துதிக்க, பூத முதல்வன் முதலே முதலாப் பொலிந்த—ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் முதல்வராகிய சிவபிரானது பெருமையைக் கூறும் சிவபுராணங்களையே முதன்மையாகக் கொண்டு ஏனைய திருமால், பிரமன் முதலியோர்க்குரிய புராணங்களோடு பொலிந்த, சூதன் ஒலி மாலை என்று—சூத முனிவரால் நைமிசாரணிய வனத்து முனிவர்க்குரைக்கப்பட்ட நூல் வரிசைகளென்று கருதி. கலிக்கோவை சொல்—பதினெண் புராணங்களையும் ஒதி உய்க.

சிவபிரானை முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு உலகத்தவர் தீதின்றி உய்தற்பொருட்டாக உலகத்தவர் துதிக்கும்படி சிவபுராணங்களை முதலாகக் கொண்டு சூதமுனிவராலுரைக்கப்பட்ட பதினெண் புராணங்கள் ஒதியுணர்ந்துய்தற்குரியன.

புராணங்கள் பதினெட்டு. அவற்றுள் சிவபுராணங்கள்: சைவ புராணம், பவிடிய புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், இலிங்க புராணம். காந்த புராணம், வராக புராணம், வாமன புராணம், மற்ச புராணம், கூர்ம புராணம், பிரமாண்ட புராணம், என்னும் பத்துமாம். விட்டுணு புராணங்கள்:—காருட புராணம், நாரதீய புராணம், வைணவ புராணம், பாகவத புராணம், என்னும் நான்கு மாம். பிரம புராணம்:—பிரம புராணம், பத்ம புராணம் என்னும் இரண்டுமாம். அக்கினி புராணம்: ஆக்கினேய புராணம் என்ற ஒன்றுமாத் திரமாம். சூரிய புராணம்: பிரமகை வர்த்தம் என்ற ஒன்றுமாத் திரமாம்.

9. பாராழி வட்டம் பகையான லிந்தாட்ட வாடிப்
 பேராழி யான திடர்கண்டருள் செய்தல்பேணி
 நீராழி விட்டேறி நெஞ்சிடங் கொண்டவர்க்குப்
 போராழி யீந்த புகழும் புகழுற்றதன்றே.

ப—ரை: பார் ஆழி வட்டம்—கடலாற் சூழப்பட்ட இவ்வுலகம், பகையால் நலிந்து ஆட்ட—பகைவனாகிய சலந்தரன் என்னும் அசுரனால் துன்பமுற்றுக் கலக்கமுற, ஆடி—அலைந்து, பேர் ஆழியானது இடர் கண்டு—பெரிய பாற்கடலில் யோகநித்திரை செய்பவனாகிய திருமால் அடைந்த வருத்தத்தைப் பார்த்து, நீர் ஆழிவிட்டேறி—தமது வாசத்தானமாகிய பாற்கடலை விட்டுப் பூமியில் வந்து, நெஞ்சு இடம் கொண்டவர்க்கு—தமது நெஞ்சமாகிய கோயிலில் இறைவனை இருத்தித் தியானித்த அந்தத் திருமாலுக்கு, அருள் செய்தல்பேணி—அருள் செய்தலை விரும்பி, பேசர் ஆழி ஈந்த புகழும்—போருக்குரிய சக்கரத்தினைக் கொடுத்தருளிய புகழுக்குரிய செயலும், புகழுற்றது—அடியார்களால் புகழப்பட்டது.

உலகினைக் காக்கும் திருமால் சலந்தரனால் உலகம் துன்புறுதலைக் கண்டு வருத்தமுற்று இறைவனைப் பூசிக்க அத்திருமாலுக்கு இறைவன் சக்கராயுதத்தை அருளிய பெருமையும் அடியார்களால் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டது.

திருமால் ஆயிரம் தாமரை மலரால் சிவனை அர்ச்சிக்கும்போது அம்மலரில் ஒன்று குறையத் தன் கண்ணையிடந்து சாத்த அதுகண்ட சிவன் சக்கராயுதத்தைக் கொடுத்தருளினார்.

10. மாலாயவனும் மறைவல்ல நான்முகனும்
 பாலாயதேவர் பகரில் அமுதாட்டல் பேணிக்
 காலாய முந்நீர் கடைந்தார்க் கரிதாயெழுந்த
 ஆலால முண்டங் கமரர்க் கருள் செய்ததாமே.

ப—ரை: மாலாயவனும்—திருமாலும், மறைவல்ல நான்முகனும்—வேதங்களில் வல்ல பிரமனும், பாலாய தேவர்—மூப்பத்து மூன்று கோடியென்னும் பகுதிப்பட்ட தேவர்களும். பகரில் அமுதாட்டல் பேணி—சொல்லுதற்கரிய பெருமையினை யுடைய

அமிர்தத்தை உண்ணச்செய்தலை விரும்பி, காலாய—அவ்வமிர்தம் பெறுதற்கு இடமாய, முந்நீர் கடைந்தார்க்கு—பாற்கடலைக் கடைந்தவர்களாகிய அந்தத் தேவர்களுக்கு, அரிதாய் எழுந்த—அடக்குதற்கரிதாய்ப் பாற்கடலிலிருந்து புறப்பட்ட, ஆலாலம் உண்டு—ஆலகாலம் என்னும் விடத்தினை அத்தேவர்கள் வேண்ட உண்டு. அங்கு அமரர்க்கு அருள் செய்தது—தேவர்களுக்கு அருள் செய்த கருணைத் திறம் இருந்தவாரும்.

திருமாலும் பிரமனும் முதலாகவுள்ள தேவர்களெல்லாரும் பாற்கடல் கடைந்தபொழுது அப்பாற்கடலினின் றெழுந்த விடத்தை அவர்கள் தடுக்கமுடியாது சிவபிரானிடத்துப் பிரார்த்திக்க அவ்விடத்தை இறைவனுண்டது அவரது கருணைத்திறத்தைப் புலப்படுத்தியவாராகும்.

11. அற்றன்றி அந்தண் மதுரைத்தொகை ஆக்கினனும்
தெற்றென்று தெய்வம் தெளியார் கரைக்கோலை
தெண்ணீர்ப்
பற்றின்றிப் பாங்கெதிர்வி னூரவும் பண்பு நோக்கில்
பெற்றென் றுயர்த்த பெருமான் பெருமானுமன்றே.

ப—ரை: அற்றன்றி—மேற்கூறப்பட்ட அத்தன்மைத்தன்றி, அம் தண் மதுரை—அழகிய குளிர்ந்த மதுரையின் கண்ணே. தொகையாக்கினனும்—உலைச் சங்கத்தைக் கூட்டிப் புலவர்களைச் சேர்த்தவனும், தெய்வந் தெளியார்—சிவனே முழுமுதற்கடவுளென்று நம்பாதவர்களான சமணர்கள். தெற்றென்று—தெளிவாக அறியும்படி, கரைக்கு ஓலை—வைகைக் கரையிலே திருப்பாசுரம் எழுதி இட்ட ஓலை. தெண்ணீர்—தெளிந்த நீரிலே. பற்று இன்றி — ஆற்றின் வேகத்தாற் பற்றப்படுதலின்றி, பாங்கு எதிர்வின் ஊரவும் — அழகுற எதிரே செல்லவும். பண்பு நோக்கில் — இறைவன் அருள்செய்த அருட்பண்பை நோக்குவோமாயின். பெற்றமுயர்த்த பெருமான்—இடபத்தைச் செலுத்துகின்ற தலைவனாகிய சிவபெருமானே, பெருமான்—முழுமுதற்கடவுளாவர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தொடக்கியவனும், சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளென்று சமணர்கள் தெளியும்படியாக ஆற்றில் ஏடு எதிர்செல்ல அருள்செய்தவனுமாகிய இச்சிவனே முழுமுதற்கடவுளாவன் என்பது கருத்து.

12. நல்லோர்கள் சேர்புகலி ஞானசம் பந்தன் நல்ல
எல்லார்களும் பரவும் ஈசனை ஏத்துபாடல்

பல்லோர்களும் மதிக்கப் பாசரம் சொன்னபத்தும்
வல்லார்கள் வானோ ருலகாளவும் வல்லரன்றே.

ப—ரை: நல்லோர்கள் சேர்—நல்லவர்கள் சேர்ந்து வாழுகின்ற, புகலி ஞானசம்பந்தன்—புகலி என்னும் மறுபெயரினையுடைய சீர்காழியில் அவதரித்த ஞானசம்பந்தன், நல்ல எல்லார்களும் பரவும் ஈசனை—நல்ல பண்பினையுடையவர்கள் எல்லாரும் துதிக்கின்ற இறைவனாகிய சிவபிரானை, ஏத்து பாடல்—துதிக்கின்ற பாடல்களாகிய, பல்லோர்களும் மதிக்கச் சொன்ன பாசரம்பத்தும்—பலரும் மதிக்கும்வண்ணம் பாடியருளிய திருப்பாடல்கள் பத்தினையும், வல்லார்கள்—சொல்லித் துதிக்க வல்லவர்கள், வானோர் உலகாளவும் வல்லர்—மறுமையில் தேவருலகை ஆளும் பேறு பெறுவார்கள். அன்று, ஏ—அசைகள்.

சீர்காழியில் அவதரித்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடியருளிய திருப்பாசரங்களினைப் பக்தியோடு சொல்லித் துதிப்பவர்கள் மறுமையில் தேவருலகையாளும் சிறப்பைப் பெறுவார்கள்.

திருக்கோணமலைப் பதிகம்

1. நிரைகழ லரவம் சிலம்பொலி யலம்பும்
நிமலர்நீ றணிதிரு மேனி
வரைகெழு மகளோர் பாகமாப் புணர்ந்த
வடிவினர் கொடியணி விடையர்
கரைகெழு சந்தும் கார்அகீற் பிளவும்
அளப்பரும் கனமணி வரன்றிக்
குரைகட லோதம் நித்திலம் கொழிக்கும்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை: நிரைகழலரவம்—வலக்காலிலுள்ள நிரைத்த வீரக்கழலின் ஒலியும், சிலம்பொலி—இடக்காலிலுள்ள சிலம்பினது ஒலியும், அலம்பும்—ஒலிக்கின்ற, நிமலர்—குற்றமற்றவர், நீறணி திருமேனி—திருநீற்றினை உத்தரானமமாகப் பூசிய அழகிய உடம்பில், வரைகெழு மகள்—இமயமலையரசன் மகளாகிய பார்வதியை, ஓர் பாகமாப் புணர்ந்த வடிவினர்—இடப்பாகத்தில் சேர்த்த (அர்த்தநாரீசுவர) திருவுருவினையுடையவர். கொடிய பணி

விடையர்—கொடியின்கண் அழகிய இடபத்தை எழுதியுயர்த்தவர். கரைகெழு சந்தும்—கரையிலே அலைகளாற் கொணர்ந்து சேர்க்கப்பட்ட சந்தன மரங்களையும், கார் அகிற் பிளவும்—கரிய அகிற்கட்டைகளின் துண்டுகளையும், அளப்பரும் கனமணி—அளவில்லாத மிகுதியான இரத்தினங்களையும், வரன்றி—வாரிக்கொண்டு, குரை கடல் ஓதம்—ஓலிக்கின்ற கடலினது அலையானது, நித்திலம் கொழிக்கும்—முத்துக்களைக் கரையிலே சேர்க்கின்ற, கோணமா மலையமர்ந்தார்—திருக்கோணமலையில் எழுந்தருளியுள்ளார்.

கழலும் சிலம்பும் ஒலிக்கும் காலினையுடையவரும், உமாதேவியை இடப்பாகத்தே கொண்டவரும் இடபத்தை எழுதிய கொடியை உடையவருமாகிய சிவபிரானார், சந்தனம், அகில், இரத்தினம், முத்து ஆகியவற்றை அலைகள் கரையிற் சேர்க்கும் கோணமா மலையில் அமர்ந்திருந்தார்.

2. கடிதென வந்த கரிதனை யுரித்து

அவ்வுரி மேனிமேற் போர்ப்பர்

பிடியன நடையாள் பெய்வளை மடந்தை

பிறைநுத லவளொடு முடனாய்க்

கொடிதெனக் கதறும் குரைகடல் சூழ்ந்து

கொள்ளமு நித்திலம் சுமந்து

குடிதனை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும்

கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை: கடிதென வந்த கரிதனை உரித்து—விரைவாய் எதிர்த்து வந்த கயமுகாசரனென்னும் யானையின் தோலை உரித்து, அவ்வுரி மேனிமேற் போர்ப்பர்—அங்ஙனம் உரித்த தோலை உடம்பின்மேல் போர்ப்பவராகிய சிவபெருமான், பிடி அன நடையாள்—பிடியினையும் அன்னத்தினையும் ஓத்த நடையினையுடையவளும், பெய்வளை மடந்தை—கையில் இட்ட வளையலையுடைய பெண்ணாவாளும், பிறைநுத லவளொடும்—பிறைபோலும் நெற்றியை யுடையவருமாகிய உமாதேவியோடும், உடனாகி—ஒருபாகத்திற் சேர்ந்து பொருந்தி, கொடிது எனக் கதறும்—இது கொடிது என்பதுபோல ஒவெனப் பேரொலியினைச் செய்து ஒலிக்கும், குரைகடல் சூழ்ந்து—ஓலிக்கின்ற கடலானது சூழ்ந்து, கொள்ளமும் நித்திலமும் சுமந்து — சேற்றினையும் முத்தினையும் அலைகளாற்றுகி குடிதனை நெருக்கி—கரையிலே வாழும் குடிமக்களை நெருங்கித்

துன்பம் செய்வதுபோல் அணுகி, பெருக்கமாய்த் தோன்றும்—
அக்குடிகளுக்குப் பெருஞ் செல்வமாய்த் தோன்றும், கோணமாமலை
யமர்ந்தார்—திருக்கோணமலை என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளி
யுள்ளார்.

யானைத் தோலைப் போர்ப்பவராகிய சிவன் பேரொலியோடு
சேற்றையும் முத்தினையும் கரையிலே ஒதுக்கி மக்களுக்குத்
தீங்கு செய்வதுபோல் பெருஞ்செல்வத்தைச் சேர்க்கும் கடல்
சூழ்ந்த திருக்கோணமலையில் பிடியன்ன நடையாளும், வளையணிந்
தாளும் பிறைநுதலாளமாகிய உமாதேவியை ஒருபக்கத்தே
கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பர்.

பிடியன என்பதற்குப் பிடியை ஒத்த எனவும் பொருள்
கூறலாம்.

3. பனித்திளந் திங்கட் பைந்தலை நாகம்
படர்சடை முடியிடை வைத்தார்
கனித்திளந் துவர்வாய்க் காரிகை பாக
மாகமுன் கலந்தவர் மதிமேல்
தனித்தபே ருருவ விழித்தழல் நாகம்
தாங்கிய மேருவெம் சிலையாக்
குனித்ததோர் வில்லார் குரைகடல் சூழ்ந்த
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை: பனித்த இளம் திங்கள்—குளிர்ந்த இளம் பிறைச்
சந்திரனையும், பைந்தலை நாகம்—பசுமையான தலையினையுடைய
நாகத்தினையும், படர்சடை முடியிடை வைத்தார்—பரந்த சடை
யாலாகிய தமது முடியிலே தரித்தவரும், கனித்த இளந்துவர்வாய்
—கனிபோன்ற இளமையோடு கூடிய சிவந்த வாயினையுடைய,
காரிகை பாகமாக முன்கலந்தவர்—உமாதேவியை ஒரு பாகத்தில்
பொருந்தியவர், மதிமேல்—திரிபுரங்களின்மேல், தனித்தபேர்
உருவ விழி தழல் நாகம்—ஒப்பற்ற பெரிய அச்சத்தைத் தருகின்ற
விழியினையுடைய ஆதிசேடனென்னும் பாம்பினை, தாங்கிய மேரு
—நாணுகப் பொருந்திய மேருமலையினை. சிலையாகக் குனித்ததோர்
வில்லார்—வில்லாக வளைத்தவர், குரைகடல் சூழ்ந்த—ஒலிக்கின்ற
கடலாற் சூழப்பட்ட, கோணமாமலை யமர்ந்தாரே.

பிறையினையும் பாம்பையும் சடையிற்றரித்தவரும் உமா
தேவியை இடப்பாகத்தே பொருந்தியவரும், திரிபுரத்தவரை

அழிக்கும்பொருட்டு மேருமலையை வில்லாக வளைத்தவரும் ஆகிய சிவபெருமான் திருக்கோணமலையில் எழுந்தருளியுள்ளார்.

4. பழித்திளங் கங்கை சடையிடை வைத்துப்
 பாங்குடை மதனனைப் பொடியா
 விழித்தவன் தேவி வேண்டமுன் கொடுத்த
 விமலனார் கமலமார் பாதர்
 தெழித்துமுன் அரற்றும் செழுங்கடற்றளம்
 செம்பொனு மிப்பியும் சுமந்து
 கொழித்துவன் திரைகள் கரையிடைச் சேர்க்கும்
 கோணமா மலையமர்ந்த தாரே.

ப—ரை. பழித்து—(கங்கையினது பேராற்றலை) இகழ்ந்து, இளங் கங்கை சடையிடை வைத்து—சிறுதுளியளவினதாகக் கங்கையைச் சடையிலே தரித்து, பாங்குடை மதனனை—அழகுடைய மன்மதனை, பொடியா விழித்து—சாம்பரர்கும் வண்ணம் நெற்றிக் கண்ணாற் பார்த்து, அவன் தேவி வேண்ட—அவன் மனைவியாகிய இரதியென்பாள் பிரார்த்திக்க, முன்கொடுத்த விமலனார்—முற்காலத்தொருநாள் அவளுக்கு மாத்திரம் மன்மதன் உருவுடையவனாகும்வண்ணம் அருள்செய்த குற்றமற்றவர். கமலமார்பாதர்—தாமரை போலும் திருவடிகளை யுடையவர், தெழித்து முன் அரற்றும்—உரப்புதலைப்போலப் பேரொலி செய்யும், செழுங்கடல்—வளமிக்க கடலானது, தரளம்—முத்தினையும், செம்பொனும்—செம்பொன்னையும், இப்பியும்—சிப்பியையும், சுமந்து—அலைகளாற்றாங்கி, கொழித்து—வீசி, வந்திரைகள்—வலியதிரைகள் கரையிடைச் சேர்க்கும்—கரையிலே கொண்டுவந்து சேர்க்கின்ற, கோணமா மலையமர்ந்தாரே.

கங்கையைச் சடையில் வைத்தவரும், மன்மதனை எரித்துப் பின் அருள் செய்தவருமாகிய சிவபிரானார் கடலானது அலைகளால் முத்து முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து கரையிற் சேர்க்கும் திருக்கோணமலையில் எழுந்தருளியுள்ளார்.

5. தாயினும் நல்ல தலைவரென் றடியார்
 தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
 வாயினும் மனத்தும் மருவிநின்றகலா
 மாண்பினர் காண்பல வேடர்

நோயிலும் பிணியும் தொழிலர் பால் நீக்கி
 நுழைதரு நூலினர் ஞாலம்
 கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை: தாயினும் நல்ல தலைவர் என்று—பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் பார்க்க மிகவும் நல்ல அன்புடைய தலைவர் என்று கருதி, அடியார்—அடியார்கள், தம் அடி போற்றிசைப்பார்கள். —தமது திருவடிகளைத் துதித்துப் புகழ்வார்கள். வாயினும் மனத்தும் மருவி நின்று—அவ்வடியார்களது சொல்லிலும் மனத்திலும் கலந்து நின்று, அகலா மாண்பினர்—அவர்களை விட்டு நீங்காத பெருமையினை யுடையவரும், காண்பல வேடர்—(அன்பால் நினைபவர்கள் எவ்வெவ்வாறு நினைக்கின்றார்களோ அவ்வவ்வாறு) காணத்தக்க பல வேடத்தினையுடையவரும், தொழிலர்பால் நோயிலும் பிணியும் நீக்கி—அடிமைத் தொண்டு பூண்ட அடியார்களிடத்து அவர்தம் மனநோயினையும் உடற்பிணியையும் நீக்கி. நுழைதரு நூலினர்—நுட்பமாகிய வேதங்கள் முதலாகிய நூல்களின் உட்பொருளாயுள்ளவருமாகிய சிவபிரானார், ஞாலம் கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த—உலகத்தின் கண்ணே கோயிலும் சுனையும் கடலாற் சூழப்பட்ட, கோணமாமலையமர்ந்தார்.

தாயினும் நல்ல தலைவரென்று வணங்குமடியார்களின் மனத்திலும் வாக்கிலுமிருப்பவரும் அடியார்கள் விரும்பிய வடிவில் வந்து அருளும் பல வடிவத்தை யுடையவரும், அடியவரின் நோய்களை நீக்குபவரும், சிறந்த நூற்பொருளாயுள்ளவருமாகிய சிவபெருமான் கோயிலும் சுனையும் கடலாற் சூழப்பட்ட கோணமாமலையில் அமர்ந்தார் என்பது கருத்து.

6. பரிந்துநன் மனத்தால் வழிபடுமாணி
 தன்னுயிர் மேல்வரும் கூற்றைத்
 திரிந்திடா வண்ணம் உதைத்தவற்கருளும்
 செம்மையார் நம்மையா ஞடையார்

விரிந்துயர் மௌவல் மாதவி புன்னை
வேங்கைவண் செருந்திசண் பகத்தின்
குருந்தொடு முல்லை கொடிவிடும் பொழில்சூழ்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை; பரிந்து—அன்புசெய்து. நன்மனத்தால் வழிபடும் மாணிதன் உயிர்மேல்—நல்ல மனத்தோடு வழிபடுகின்ற பிரமச் சாரியாகிய மார்க்கண்டேயருடைய உயிரைக் கவரும்பொருட்டு, வரும் கூற்றை—வருகின்ற யமனை. திரிந்திடாவண்ணம் உதைத்து—மாறுபடாவண்ணம் உதைத்து, அவற்கருளும் செம்மையார்—அம்மார்க்கண்டேயர்க் கருள்செய்யும் செம்மைத்தன்மையை யுடையாரும், நம்மை ஆளுடையார்—நம்மை அடிமையாக உடையவருமாகிய சிவபெருமான், விரிந்துயர் மௌவல்—விரிந்துயர்ந்து படர்ந்துள்ள மல்லிகையும், மாதவி—மாதவியும். புன்னை—புன்னைமரமும். வேங்கை—வேங்கை மரமும், வண்செருந்தி—வனப்பமான செருந்தியும், சண்பகத்தின்—சண்பக மரத்தினோடு குருந்தொடு—குருந்தமரமோடு, முல்லை—முல்லைக்கொடியும் கொடிவிடும் பொழில்சூழ்—தழைத்து வளர்கின்ற சோலையாற் குழப்பட்ட, கோணமாமலை யமர்ந்தார்.

அன்போடு வழிபடுகின்ற மார்க்கண்டேயர் பொருட்டாக யமனை யுதைத்து அவர்க்கு அருள் செய்தவரும், நம்மையடிமையாகவுடையவருமாகிய சிவபெருமான் மல்லிகை முதலியன நிறைந்துள்ள சோலையோடு கூடிய கோணமாமலையில் அமர்ந்தார்.

7. எடுத்தவன் தருக்கை இழித்தவர் விரலால்
ஏத்திட ஆத்தமாம் பேறு
தொடுத்தவர் செல்வம் தோன்றிய பிறப்பும்
இறப்பறி யாதவர் வேள்வி
தடுத்தவர் வனப்பால் வைத்ததோர் கருணை
தன்னருட் பெருமையும் வாழ்வும்
கொடுத்தவர் விரும்பும் பெரும்புக ழாளர்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை: எடுத்தவன் தருக்கை—கைலை மலையை எடுத்த இரா வணனது கர்வத்தை, விரலால் இழித்தவர்—தமது காற்பெருவிர

லைச் சிறிதே ஊன்றிக் கெடுத்தவர், ஏத்திட—பின் அவ்விராவணன் வணங்க, ஆத்தமாம் பேறு செல்வம் தொடுத்தவர்—பொருட்செல்வம் முதலிய பெறுதற்குரிய செல்வங்கள் பலவற்றையும் கொடுத்தவர், தோன்றிய பிறப்பு இறப்பு அறியாதவர்—உலகிலே தோன்றுதலாகிய பிறப்பினையும் இறப்பினையும் அறியாதவர், வேள்வி தடுத்தவர்—தம்மை மதியாத தக்கன் செய்த வேள்வியை வீரபத்திரர் மூலம் தடுத்தவர், வனப்பால் வைத்த தோர் கருணை—அழகுடனே தம்மிடத்தே கொண்டுள்ள ஒப்பற்ற கருணையால், தன்னருட் பெருமையும் வாழ்வும் கொடுத்தவர்—தக்கனுக்குத் தமது அருளையும் பெருமையினையும் பெருவாழ்வையும் கொடுத்தவர், விரும்பும் பெரும்புகழாளர் — விரும்பத்தக்க பெரிய புகழையுடையவர், கோணமாமலையமர்ந்தார்.

கைலையை எடுத்த இராவணன் தருக்கை அடக்கிப் பின் அவன் வேண்ட அருள் செய்தவராய் பிறப்பிறப்பில்லாதவராய் தக்கனது வேள்வியைத் தடுத்தவராய்ப் பின் அவனுக்கு அருளும் வாழ்வும் அளித்தவராய்ப் புகழுடையவராய் உள்ள சிவபிரானார் திருக்கோணமாமலையில் அமர்ந்துள்ளார்.

8. அருவரா தொருகை வெண்டலை யேந்தி
யகந்தொறும் பலியுடன் புக்க
பெருவரா யுறையும் நீர்மையர் சீர்மைப்
பெருங்கடல் வண்ணனும் பிரமன்
இருவரு மறியா வண்ணமொள் ளொரியா
யுயர்ந்தவர் பெயர்ந்தநன் மாற்குங்
குருவராய் நின்றார் குரைகழல் வணங்கும்
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை: அருவராது—அருவருத்தலைச் செய்யாது, ஒருகை வெண் தலை ஏந்தி—ஒரு திருக்கரத்திலே வெண்ணிறமான கபாலத்தை ஏந்தி—அகந்தொறும் பலியுடன் புக்க பெருவராய்—வீடுகள் தோறும் பிச்சையேற்கும் பொருட்டுப் பெருந்தன்மையுடையவராய், உறையும் நீர்மையர்—தங்குகின்ற இயல்பினையுடையவர், சீர்மை—சிறப்புடைய, பெருங்கடல் வண்ணனும்—பெரிய கடல் போலும் நீல நிறத்தினையுடைய திருமாலும், பிரமன்—பிரமனுமாகிய, இருவருமறியாவண்ணம்—இருவருமறியாதபடி, ஒள்ளொரியாய் உயர்ந்தவர்—ஒளிமிக்கநெருப்புத்தூண் வடிவாய் உயர்ந்த

வர், பெயர்ந்த நன்மாற்கும்—திருவடியைக் காணாது மீண்டுவந்த திருமாலுக்கும், குருவராய் நின்றார்-குருமூர்த்தியாய் விளங்கியவர், குரைகழல் வணங்கும்—அத்திருமாலானவர் சப்திக்கின்ற கழலணிந்த திருப்பாதத்தை வணங்கும் பெருமையோடு கூடிய கோணமாமலையமர்ந்தார்.

வீடுகள் தோறும் பலியேற்ற பெருமையை யுடையவரும், திருமாலும் பிரமனும் அறியாவண்ணம் சோதிப்பிழம்பாய் நின்றவரும் திருமாலுக்குக் குருவாய் வந்தவருமாகிய சிவபிரானார் கோணமாமலையில் அமர்ந்துள்ளார்.

9. நின்றுணும் சமணும் இருந்துணும் தேரும்
 நெறியலா தனபுறம் கூற
 வென்று நஞ் சுண்ணும் பரிசினர் ஒருபால்
 மெல்லிய லொடுமுட லுகித்
 துன்று மொண் பௌவ மௌவலும் சூழ்ந்து
 தாழ்ந்துறு திரைபல மோதிக்
 குன்றுமொண் கானல் வாசம்வந் துலவும்
 கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

ப—ரை; நின்று உணும் சமணும்—நின்றுகொண்டு உண்ணுகின்ற சமணர்களும், இருந்து உணும் தேரும்—இருந்துகொண்டு உண்ணுகின்ற பௌத்தர்களும், நெறிய(ல்)லாதன புறம் கூற—முறைமையற்ற (நியாயத்திற்குப்) புறமான சொற்களைச் சொல்ல வென்று—அச்சமணர்களதும் புத்தர்களதும் சொற்போரை வென்று, நஞ்சு உண்ணும் பரிசினர்—அவர்களிட்ட நஞ்சினை உண்டு உயிர்பிழைத்தலாகிய மேம்பட்ட தன்மையினை யுடையவர்களாகிய அடியார்கள், ஒருபால்—ஒருபக்கத்தே சூழ்ந்து நிற்க, மெல்லியலொடு முடலுகி — உமாதேவியை இடப்பாகத்தே பொருந்தி, துன்றும் ஒண் பௌவம்—நெருங்கிய சிறந்த கடலானது. மௌவலும் சூழ்ந்து—மல்லிகைகளுடன் சூழ்ந்து, உறுதிரை தாழ்ந்து பலமோதி—மிக்க திரைகள் தாழ்ந்தும் எழுந்தும் ஒன்றோடொன்று மோதுதலைச் செய்து, குன்று — மலையிடங்களிலும், ஒண்கானல்—உயர்ந்த கடற்கரைச் சோலைகளிலும், வாசம்

வந்து உலவும்—நல்ல மலர்களின் வாசனை வந்து சேருகின்ற கோணமாமலையமர்ந்தாரே.

சமணர்களும் பௌத்தர்களும் நெறிதவறிப் பேச அவர்களை வென்ற அடியார்கள் சூழ்ந்து நிற்க உமாதேவியை ஒரு பாகத்தே கொண்டு விளங்குகின்ற சிவபிரான் அலைமோதுதலோடு மலர்களின் நறுமணம் வந்துசேருகின்ற கோணமாமலையில் அமர்ந்துள்ளார்.

10. குற்றமி லாதார் குரைகடல் சூழ்ந்த
கோணமா மலையமர்ந் தாரைக்
கற்றுணர் கேள்விக் காழியர் பெருமான்
கருத்துடை ஞானசம் பந்தன்
உற்றசெந் தமிழார் மாலை ரைந்தும்
உரைப்பவர் கேட்பவர் உயர்ந்தோர்
சுற்றமு மாகித் தொல்வினை யடையார்
தோன்றுவர் வானிடைப் பொலிந்தே.

ப—ரை: குற்றமில்லாதார்—ஆணவ முதலிய குற்றமில்லாதவராகிய, குரைகடல் சூழ்ந்த கோணமாமலை யமர்ந்தாரை—ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட திருக்கோணமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவரை, கற்றுணர் கேள்வி—பல நூல்களைக்கற்றகல்வியறிவும் கேள்வியறிவுமுடைய, காழியர் பெருமான்—சீர்காழித் தலத்தில் வாழ்வார்க்குத் தலைவராயுள்ளவரும், கருத்துடை ஞானசம் பந்தன்—சிவஞானத்திலே பதிந்த கருத்தினையுடையவருமாகிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமான், உற்ற செந்தமிழ் ஆர்மாலை ஈரைந்தும்—சுவை பொருந்திய செந்தமிழால் நிறைந்த பாமாலை யாகிய பத்துப் பாடல்களும், உரைப்பவர்—ஓதுபவர்களும், கேட்பவர்—ஓதக் கேட்பவர்களும், உயர்ந்தோர் சுற்றமுமாகி—தவத்தாலும் ஞானத்தாலும் உயர்ந்த மேன்மக்களைத் தமக்குச் சுற்றமாகப் பொருந்தி, தொல்வினை யடையார்—பழைய வினையாகிய சஞ்சித வினையின் தாக்குதலை அடையாராய், வானிடைப் பொலிந்து தோன்றுவர்—வானத்தே மேலாக விளங்குவர்.

திருக்கோணமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானாரைச் சீர்காழியில் அவதரித்த திருஞான சம்பந்தர் பாடிய திருப்பாமாலையைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் இம்மையில் உயர்ந்தோர் நண்பராய் மறுமையில் தேவர் தலைவராய் விளங்குவர்.

தேவாரம்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளியது

1. மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த
மேனியான் தாள் தொழாதே
உய்யலா மென்றெண்ணி உறிதூக்கி
யுழிதந்தென் உள்ளம் விட்டுக்
கெய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்குவ
மயிலாலும் ஆரூரைக்
கையினால் தொழா தொழிந்து கனியிருக்கக்
காய்கவர்ந்த கள்வனேனே.

ப—ரை: மெய்யெல்லாம்—திருமேனி முழுவதும், வெண்ணீறு—திருநீற்றினை. சண்ணித்த—உத்தூளனமாகப் (பரவப்)பூசிய. மேனியான்—திருவுருவினையுடையவனாகிய சிவபிரானுடைய; தாள் தொழாது—திருப்பாதங்களை வணங்காது, உய்யலாம் என்று எண்ணி—ஈடேறலாம் என்று கருதி, உறிதூக்கி—சமணசமயத்தார்க்குரிய ஒழுக்க முறைப்படி உறியைக் கையிலே தாங்கி, உழி தந்து—(ஊர் ஊராகத்) திரிந்து, என் உள்ளம் விட்டு—எனது மனத்தைச் சிவநெறியினின்றும் விலக்கி, கொய்யுலாம்—பறித்தல் பொருந்திய, மலர்ச்சோலை—மலர்கள் நிறைந்த சோலையின் கண்ணுள்ள, குயில்குவ—குயில்கள் இனிய இசைபோலக் கூவுதலைச் செய்ய, மயில் ஆலும்—அவ்விசை கேட்டு அதற்கேற்ப மயிலானது ஆடுகின்ற, ஆரூரை—திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தியாகராசப் பெருமானாரை, கையினால் தொழாது ஒழிந்து.—இரு கைகளினாலும் தொழுதலைச் செய்யாது விட்டு, கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேன்—இனிய கனியாகிய சிவநெறியிருக்க இன்னொரு காய்போல்வதாகிய சமண நெறியைக் கைக்கொண்ட கள்ளத்தன்மையானேன் என்றவாறு.

திருநீற்றினை அணிந்த சிவபிரானை வணங்காது சமணநெறியே உய்யுநெறியென்று கருதி அம்மத ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டு

திருவாரூர்ப் பெருமானைக் கனவிலும் தொழாது கைவிட்டுக் கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்த மூடன்போலானேன்.

இத்திருப் பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாடலிறுதியிலும் ஒவ்வொரு பழமொழியுள்ளது, இப்பாடலிலுள்ள பழமொழி கனியிருக்கக் காய்கவர்தல் என்பது. பரிமேலழகர் கூறியதுபோலக் கனி என்பதற்கு ஒளவையுண்ட நெல்லிக் கனிபோலும் இனியகனி என்றும், காய் என்பதற்கு எட்டிக்காய் போலும் இன்தை காய் என்றும் ஈண்டும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்பர் சுவாமிகள் தாம் சைவ நெறிவிட்டுச் சமண நெறியிற் சேர்ந்தமையைக் கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்த செயலுக்கு ஒப்பிடுகின்றார். நல்லது இருப்பதை அறிந்து கொண்டும் தீயதை நாடுதல் கள்ளப் பண்பென ஆன்றோர் கூறியுள்ளனர்.

“வெள்ளத்துள் நாவற்றி எங்கும் விடிந்து இருளாம்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.”

என்ற திருவருட்பயன் குறளில் உமாபதி சிவாச்சாரியார் ஆன்மாக்களைக் கள்ளத்திறைவர் எனக் குறித்தமை காணத்தக்கது. சைவ நெறி நல்ல நெறியாயிருப்பவும் அதிலிருந்து விலகிச் சமணத்திற் சேர்ந்தமையால் அப்பர் சுவாமிகள் தம்மைக் கள்வனெனக் குறிக்கின்றார்.

2. என்பிருத்தி நரம்புதோல் புகப்பெய்திட்

டென்னையோர் உருவ மாக்கி

இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினைதீர்த்திட்

டென்னுள்ளங் கோயி லாக்கி

அன்பிருத்தி அடியேனைக் கூழாட்கொண்

டருள்செய்த ஆரு ரார்தம்

முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல்விட்டுக்

காக்கைப் பின் போன வாறே.

ப—ரை: என்பு இருத்தி—எலும்பினை உறுதியாக வைத்து, நரம்பு தோல் புகப்பெய்திட்டு—அவ்வெலும்புகளோடு நரம்புகளை

யும் தோலையும் சேரும்படி வைத்து, என்னை ஓர் உருவமாக்கி—
 என்னையோர் உருவமுடைய பொருளாகச் செய்து, இன்பு
 இருத்தி—அவ்வுடம்பிலுள்ள பொறிகள் புலன்கள் வாயிலாக யான்
 இன்பமடையும்படி செய்து, முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்டு—முன்
 பல பிறவிகளிலும் சேர்ந்து இருந்த சஞ்சித வினையின் ஒருபாக
 மாகிய பிராரத்தத்தை யான் அவ்வுடம்பின் வாயிலாக நுகர்ந்தனு
 பவிக்கச் செய்து ஒழித்து, என்னுள்ளம் கோயிலாக்கி—ஒன்றுக்கும்
 பற்றாத சிறியேனது மனத்தைத் தாம் விருப்போடெழுந்தருளி
 யிருக்கும் கோயிலாகக் கொண்டு, அன்பு இருத்தி—பொறிபுலன்
 கள் வழியே செல்லும் என் மனத்தைத் தம்மாட்டு இடையறாது
 அன்பு செய்யும்படி அருளி, அடியேனைக் கூழாட்கொண்டருள்
 செய்த—சிறியேனை (அன்பில்) குழையும் வண்ணம் அடிமையாக்
 கிக் கொண்டருள் செய்த, ஆரூர் தம்—திருவாரூரில் இருக்கும்
 தியாகேசப் பெருமானது, முன்பு இருக்கும் விதியின்றி—முன்வினை
 யிலிருக்கும் நல்வினையில்லாதேனாய், முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்
 போனவாறே—பயனுடைய முயலைப் பிடித்தலைக் கைவிட்டுப்
 பயனில்லாத காக்கையின் பின்னாகச் சென்ற தன்மையைப்
 போலச் சிவநெறியிருக்கச் சமண நெறியிலலைந்தேனாயினேன்,
 எ—று.

என்னை எலும்பு முதலியவற்றாலான உடலையுடையேனாக்கி
 அதன்மூலம் இன்பத்தை நுகர்ந்து வினையை ஒழிக்கச் செய்து, என்
 மனத்திற் குடிபுகுந்து அன்பைத் தந்து ஆட்கொண்ட ஆரூரை
 வணங்கி அவன் முன்னிருக்காத தீவினையேனாய்க் காலங் கழித்
 தேன் என்பது கருத்து.

இறைவனை வணங்குதற்கு வேண்டும் அன்பினையும் இறைவன்
 நமக்குத் தந்தாலன்றி நாமே இறைவனை அன்பு செய்தல் முடி
 யாது என்னும் கருத்தில் 'அன்பிருத்தி' என்றார். ஒரு வேடன்
 தனக்குப் பயனாகும் முயலை வேட்டையாடாது பயனில்லாத காகத்
 தின் பின் செல்லின் அச்செயல் எத்தகைய இழிவுடையதோ அது
 போல, சிவநெறியில் நிற்காது அவநெறியில் நின்ற தம் செயல்
 பழிக்கத்தக்கதென அடிகள் கூறுகின்றார்.

3. பெருகுவித்தென் பாவத்தைப் பண்டெலாங்
 குண்டர்கள்தம் சொல்லே கேட்டு
 உருகுவித்தென் உள்ளத்தின் உள்ளிருந்த
 கள்ளத்தைத் தள்ளிப் போக்கி
 அருகுவித்துப் பிணிகாட்டி ஆட்கொண்டு
 பிணிதீர்த்த ஆரூர்தம்
 அருகிருக்கும் விதியின்றி அறமிருக்க
 மறம்விலைக்குக் கொண்ட வாறே.

ப—ரை: பண்டு எல்லாம்—முன்னொளி எல்லாம். குண்டர்கள்
 தம் சொல்லே கேட்டு—தியோராகிய சமணர்களுடைய சொற்
 களையே கேட்கச் செய்து, பாவத்தைப் பெருகுவித்து—எனது
 பாவத்தைப் பெருகச் செய்து, உள்ளத்தின் உள்ளிருந்த—மனத்
 தின் உள்ளேயிருந்த, கள்ளத்தைத் தள்ளிப்போக்கி—சீய எண்ணந்
 களை நீக்கி, உருகுவித்து—மனத்தை உருகச் செய்து. அருகு
 வித்து—என் மாசுகளைப் போகச் செய்து, பிணிகாட்டி ஆட்
 கொண்டு—சூலை நோயைத் தந்து என்னை அடிமையாகக்கொண்டு
 பிணி தீர்த்த—எனது உடலிலுள்ள சூலை நோயையும் உயிரிலுள்ள
 ஆணவமாகிய நோயையும் நீக்கியருளிய, ஆரூர்தம்—திருவா
 ரூர்ப் பெருமானது, அருகிருக்கும் விதியின்றி—பக்கத்தே இருந்து
 அன்பு செய்யும் நல்வினையில்லாமல், அறமிருக்க மறம் விலைக்குக்
 கொண்டவாறே—புண்ணியம் இலகுவாகப் பெறத்தக்கதாயிருக்கப்
 பாவத்தை விலைக்கு வாங்கியதுபோலத் தீநெறியிலே சென்றது
 இரங்கத்தக்கது.

சமணரோடு கூடியான் பாவத்தைப் பெருக்குமாறு செய்து
 என் உள்ளத்திலுள்ள குற்றங்களைப் போக்கி உருகச்செய்து, நோயை
 தந்து அடிமையாக என்னைக் கொண்டருள் செய்த ஆரூரனை அவ
 னருகேயிருந்து வணங்காது பாவநெறியிலே அலைந்தது வருந்தத்
 தக்கதாயுள்ளது.

4. குண்டனாய்த் தலைபறித்துக் குவிமுலையார்
 நகைநாணு துழிதர் வேளைப்
 பண்டமாப் படுத்தென்கைப் பால்தலையில்
 தெளித்துத்தன் பாதம் காட்டித்

தொண்டெலா மிசைபாடத் தூமுறுவல்
 அருள்செய்யும் ஆருராரைப்
 பண்டெலாம் அறியாதே பனிநீரற்
 பரவைசெய்யப் பாவித் தேனே.

ப—ரை; குண்டனாய்—சமண மதத்திலே சேர்ந்து மூர்க்களாய், தலைபறித்து—தலைமயிரைப் பறித்து, குவிமுலையார் நகை நாணது—குவிந்த தனங்கனையுடைய மகளிரது இகழ்ச்சிச் சிரிப்பிற்கு நாணமுழுது, உழிதர்வேளை—அலைந்து திரிவேளை, பண்டமாப் படுத்து—மதிக்கத்தக்க ஒரு பொருளாகக் கருதி, பால் தலையில் தெளித்து—எனது குற்றங்கள் தீரப் பாலைத் தலையிலே தெளித்து, தன்பாதம் காட்டி—தனது திருப்பாதங்களை எனக்குக் காட்டி, தொண்டெலாம் இசைபாட—அடியார்களெல்லாம் தமது புகழைப் பாடித் துதிக்க, தூமுறுவல் அருள் செய்யும்—தூய புன்சிரிப்பினைச் செய்து அவர்கட்கு அருள் செய்யும், ஆருராரை திருவாரூரில் இருப்பவராகிய தியாகேசப் பெருமானை, பண்டெலாம் அறியாதே—முன்னர்க்கழிந்த நாளிலெல்லாம் அறிந்து துதிக்காமல். பனிநீரால்—பனிக்காலத்துப் புல்லின்மேற் காணப்படும் சிறுதுளிநீரைக் கொண்டு, பரவை செய—பெரிய கடவினை உண்டாக்க, பாவித் தேன்—கருதினேன்.

சமணரோடு கூடி அலைந்த என்னை ஆண்டுகொண்டு தமது திருப் பாதத்தைக் காட்டிய ஆரூர்ப் பெருமானை அறியாது மூடச்செயலைச் செய்து காலங்கழித்தேன்,

5. துன்னாகத் தேனாகித் துர்ச்சனவர் சொற்கேட்டுத்
 துவர்வாய்க் கொண்டு
 என்னாகத் திரிதந்தீங் கிருகையேற்
 றிடவுண்ட ஏழையேன் நான்
 பொன்னாகத் தடியேனைப் புகப்பெய்து
 பொருட்படுத்த ஆருராரை
 என்னாகத் திருத்தாதே ஏதன்போர்க்
 காதனாய் அகப்பட் டேனே.

ப—ரை: துன்னாகத் தேனாகி—சிவ நெறியை அணுகாத மனத்தையுடையேனாகி, துர்ச்சனவர் சொற்கேட்டு—தீயவர்களாகிய சமணர்களுடைய சொல்லைக் கேட்டு, துவர்வாய்க்கொண்டு

—கடுக்காய்ப் பொடியினை வாயில் இட்டுக்கொண்டு. என்னை—
யாது பயன் பெறற்பொருட்டு (அஃதாவது ஒருபயனுமின்றி)
திரிதந்து—திரிந்து. இருகையேற்று இட உண்ட—இரண்டு கைகளா
லும் பிச்சையேற்று இட்ட உணவினை உண்ட, ஏழையேன் நான்—
ஏழையேனாகிய யான், பொன்னாகத்து அடியேனை புகப்பெய்து—
சுடச்சுடரும் பொன்போல் துன்பம் சுடச்சுட யானும் ஞானம் எய்
துமாறு என்னிடத்தே துன்பத்தைப் புகுத்தி, பொருட்படுத்த—ஒரு
பொருளாக மதித்த. ஆரூரரை, என் ஆகத்திருத்தாதே—என் மனத்
தில் இருத்தாமல், ஏதன்போர்க்கு—கலகத்திற்கு மூலகாரணனாய்
நிற்பவனது சண்டையில், ஆதனாய்—அறிவிலாதேனாய், அகப்பட்
டேன்—அகப்பட்டுக் காலங் கழித்தேன்.

தீயவரது சொல்லைக் கேட்டு ஒரு பயனுமின்றித் திரிந்த என்னை
ஒரு பொருளாக மதித்துத் திருத்திய ஆரூரரை நினையாது கலகம்
விளைவிப்போன் கையில் அகப்பட்டோன் போலக் காலங் கழித்
தேனே.

கலதியர் எனக் கூறப்படும் சமணர் மதத்தில் அகப்பட்ட தம்
நிலையைக் கலகம் செய்வோர் கையில் அகப்பட்ட அறிவில்லான்
தன்மைக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியமை நோக்கத்தக்கது.

6. பப்போதிப் பவணனாய்ப் பறித்ததொரு
தலையோடே திரிதர் வேளை
ஒப்போட ஒதுவித்தென் உள்ளத்தின்
உள்ளிருந்தங் குறுதி காட்டி
அப்போதைக் கப்போதும் அடியவர்கட்
காராமுதாம் ஆரூரரை
எப்போதும் நினையாதே இருட்டறையின்
மலடுகறந் தெய்த்த வாறே.

ப—ரை: பப்போதி—புகழ்ச்சிசொல்லி, பவணனாய்—சமணர்
தலைவனாய், பறித்ததொரு தலையோடே—மயிர் பறிக்கப்பட்ட
இழிந்த தலையுடன். திரிதர் வேளை அலைவேனாகிய என்னை, ஒப்போட
ஒதுவித்து—ஏனை அடியார்களுடன் சிறியேனும் ஒத்த தன்மையே
னாக மதித்து யான் ஐந்தெழுத்தை ஒதும் வண்ணம் கற்பித்து. உள்
ளத்தின் உள்ளிருந்து—சிறியேன் மனத்திலே வீற்றிருந்து, அங்கு
உறுதிகாட்டி—சிறியேன் மனத்திலே உறுதிப்பொருளை அறிவுறுத்தி
அடியவர்க்கு—உண்மையடியார்களுக்கு, அப்போதைக்கு அப்

போது—அவர்கள் உள்ளத்தில் எப்போதும், ஆரமுதாம்—அரிய அமிர்தம் போல விளங்கும், ஆரூரரை. எப்போதும் நினையாதே—எப்போதும் தியானியாமல் இருட்டறையில் மலடு கறந்து எய்த்த வாறே—இருட்டு நிறைந்த அறையில் மலட்டுப் பசுவில் பால்கறந்து இளைத்து வருந்தியவன் போலானேன்.

7. கதியொன்றும் அறியாதே கண்ணழலத்
தலைபறித்துக் கையிலுண்டு
பதியொன்று நெடுவீதிப் பலர்காண
நகைநாண துழிதர் வேற்கு
மதிதந்த ஆரூரில் வார்தேனை வாய்மடுத்துப்
பருகி யுய்யும்
வீதியின்றி மதியிலியேன் விளக்கிருக்க
மின்மினித் தீக் காய்ந்தவாறே.

ப—ரை: கதியொன்றும் அறியாதே—முத்தியடையும் வழி யொன்றையும் அறியாமல், கண் அழல—கண்களிலே நெருப்பெழ, தலைபறித்து—தலையிரைப் பறித்து, கையிலுண்டு—பாத்திரத்தி லன்றிப் பிச்சையாகக் கையிலேற்ற உணவை உண்டு. பதியொன்று நெடு வீதி—ஊர்களிலே பொருந்திய நீண்ட வீதிகளில் உள்ள, பலர் காண—பலரும் காண, நகை நாணது—அவர்களது இகழ்ச்சிச் சிரிப்பிற்குச் சிறிதும் வெட்கமுருது, உழிதர் வேற்கு—அலைந்து திரிவேனாகிய எனக்கு, மதிதந்த—நல்ல புத்தியைத் தந்த, ஆரூ ரில் வார்தேனை—திருவாரூரில் உள்ள நிறைந்த தேனை, வாய்மடுத் துப் பருகி—உண்டு, உய்யும் வீதியின்றி—நற்கதியடையும் நல் வினையில்லாமல். மதியிலியேன்—நற்புத்தியில்லாதேனாகிய யான் விளக்கிருக்க—பிரகாசமும் சூடும் பொருந்திய விளக்கிருக்க, மின், மினித் தீ காய்ந்தவாறே—மின்மினியினது சிறிய வெளிச்சத்தை குளிர் காய்தற்குரிய சூடுள்ள தீயென்று கருதிக்க குளிர் காய்ந்து ஒரு பயனும் பெறாத தன்மையை யுடையேனாயினேன்.

முத்திக்கு வழியறியாது சமணனாய்த் தலைபறித்துத் திரிந்த சிறி யேற்கு நற்புத்தியைத் தந்த ஆரூரரைத் தியானித்து இன்ப வாழ்வைப் பெறாது மின்மினியின் வெளிச்சத்தில் குளிர்காய்ந்தவன் போலானேன்.

ஆரூர்ப் பெருமானைத் தேன் என்றும் அவரைத் தியானித்தல் தேனைப் பருகுதல் என்றும் அடிகள் குறித்துள்ளார்.

8. புவையாய்த் தலைபறித்துப் பொறியற்ற
 சமண்நீசர் சொல்லே கேட்டுக்
 காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்
 கதவடைக்கும் கள்வனேன்றன்
 ஆவியைப் போகாமே தவிர்த்தென்னை
 ஆட்கொண்ட ஆரூரரைப்
 பாவியேன் அறியாதே பாழூரிற்
 பயிக்கம்புக் கெய்த்த வாறே.

ப—ரை: புவையாய்—சொன்னதைச் சொல்லும் புவைப் புள் போலாகி, தலைபறித்து, பொறியற்ற—நல்லூழ் இல்லாத, சமண்நீசர் சொல்லே கேட்டு—சமணராகிய இழிந்தோரது சொல்லைக் கேட்டு. காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டு ஓடி—நீலோற் பலத்தையொத்த கண்களையுடைய பெண்களைக் கண்டு ஓடி, கதவடைக்கும் கள்வனேன்றன்—கதவை அடைக்கும் கள்வனாகிய எனது, ஆவியை—உயிரை, போகாமே—வினாகக் கழியவிடாமல், தவிர்த்து—தடுத்து, என்னை ஆட்கொண்ட—என்னை அடிமையாகக் கொண்ட, ஆரூரரை, பாவியேன்—பாவத்தைச் செய்தேனாகிய யான், அறியாதே—முன்பு அறியாமல், பாழூரில்—மக்களில்லாது பாழாகிய ஊரில், பயிக்கம்புக்கு—பிச்சையேற்கப் புக்கு, எய்த்த வாறே—இளைத்தமை போன்ற தன்மை இரங்கத்தக்கது.

சமண நெறி சார்ந்து அம்மதத்தினர் சொற்கேட்டு ஒழுகித் திரிந்த சிறியேனுடைய உயிர் வீணே கழியாமல் ஆட்கொண்டு நற்கதியடையச் செய்த ஆரூரரை முன்பு அறியாமல் மக்களில்லா ஊரில் பிச்சையேற்கப் புகுந்து இளைத்தவனைப்போல யானும் வீணே திரிந்து களைத்தேன் என்பது கருத்து.

9. ஒட்டாத வாளவுணர் புரமுன்றும்
 ஓரம்பின் வாயின் வீழக்
 கட்டாளைக் காமனையும் காலனையும்
 கண்ணினொடு காலின் வீழ
 அட்டாளை ஆரூரில் அம்மாளை
 ஆர்வச்செற் றக்குரோதம்
 தட்டாளைச் சாராதே தவமிருக்க
 அலஞ்செய்து தருக்கினேனே.

ப—ரை: ஓட்டாத—பொருந்தாத, வாளவுணர் புரமூன்றும்—வானைத் தாங்கிய அவுணர்களாகிய தாரகாக்கன் கமலாக்கன், வித்தியுன் மாலி என்னும் மூன்றசுரர்களுடைய மூன்று நகரங்களையும், ஓர் அம்பின் வாயின் வீழ கட்டாளை—ஓர் அம்பினது வாயினில் வீழும்படியாகக் களைந்தவனை, கண்ணினொடு காலின்—நெற்றிக்கண்ணினாலும் காலினாலும் (முறையே), காமனையும் காலனையும் வீழ அட்டாளை—மன்மதனையும் யமனையும் விழும்படி கொன்றவனை, ஆரூரில் அம்மானை—ஆரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவனை, ஆர்வ செற்ற குரோதம்—ஆசையும், தணியாத கோபமும், வெகுளியும், தட்டாளை—மனத்தில் எழாதவாறு தடுத்து நிறுத்தியவனை, சாராதே—சேர்ந்து வழிபடாமல், தவமிருக்க அவஞ்செய்து—பெரும்பயன் தருவதாகிய தவமிருக்க அதனை விட்டு ஒருபயனுமில்லாத செயல்களைச் செய்து, தருக்கினேனே—கர்வங்கொண்டு திரிந்தேன்.

முப்புரங்களை வென்றவரும் மன்மதனையும் யமனையும் கொன்றவரும் ஆசை முதலியவைகளை அழித்தவரும் ஆரூரில் அமர்ந்தவருமாகிய சிவபிரானைச் சேர்ந்து துதிக்காமல் தவம் செய்யாது அவஞ்செய்தானைப்போல சமண நெறியிற் சார்ந்து கர்வத்துடன் திரிந்தேன். அஃது எத்துணை இரங்கத்தக்கது.

10. மறுத்தானோர் வல்லரக்கன் ஈரைந்து முடியினொடு

தோளும் தாளும்

இறுத்தானை எழில்முளரித் தவிசின்மிசை

இருந்தான்றன் தலையிலொன்றை

அறுத்தானை ஆரூரில் அம்மானை ஆலாலம்

உண்டு கண்டம்

கறுத்தானைக் கருதாதே கரும்பிருக்க

இரும்பு கடித் தெய்த்தவாரே

ப—ரை: மறுத்தான் ஓர்வல்லரக்கன் — கைகளை மலையை வணங்க மறுத்து அதனைத் தூக்கக் கர்வங்கொண்டு முயன்றவலிய அரக்கனாகிய இராவணனது, ஈரைந்து முடியினொடு தோளும் தாளும்—பத்து முடிகளும் தோளும் காலும், இறுத்தானை—ஓடித் தவனை, எழில்முளரித் தவிசின்மிசை இருந்தான்றன்—அழகிய தாமரையாகிய ஆசனத்தில் இருந்தவனாகிய பிரமனது, தலையிலொன்றை—ஐந்து தலைகளில் ஒன்றினை, அறுத்தானை—அறுத்தவனை, ஆரூரில் அம்மானை—ஆரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை,

ஆலாலம் உண்டு கண்டம் கறுத்தானை—பாற்கடவில் எழுந்த ஆலகால விஷத்தை உண்டு கழுத்துக் கறுத்தவனை, கருதாதே—அன்போடு நினையாமல், கரும்பிருக்க—இனிய கரும்பு இருக்க அதனை உண்ணாது, இரும்பு கடித்து எய்த்தவாரே—வலிய இரும்பினைக் கடித்து வருந்தி இளைத்த தன்மையுடையேனாயினேன்.

இராவணனை மலையின்கீழ் நெரித்தவனும், பிரமன் தலையொன்றைக் கொய்தவனும், ஆலகாலத்தை உண்டு கழுத்துக் கறுக்கப் பெற்றவனுமான ஆரூர்ப் பெருமானை வணங்காது கரும்பை விட்டு இரும்பைக் கடித்து வருந்தியவர்போல முன்பு சமண நெறியிற் சார்ந்து வருந்தினேன், அஃது இரங்கத்தக்கது.

இப்பத்துப் பாடல்களிலும் அப்பரடிகள் சமண சமயத்திற்றும் முன்பு சார்ந்து கெட்ட தன்மையை, கனிபிருக்கக் காய் கவர்தல் முயலைவிட்டுக் காக்கைப்பின் போதல், புண்ணியத்தை விட்டுப் பாவத்தை விலைக்கு வாங்குதல், பனித்துளியாற் கடலையுண்டாக்குதல், கலகக்காரரென்று அறியாது சண்டையில் அகப்பட்டுக்கொள்ளுதல், இருட்டறையில் மலட்டுப் பசுவில் பால் கறத்தல், விளக்கை விட்டு மின்மினி வெளிச்சத்திற் குளிர்காய்தல், மக்களில்லா ஊரில் பிச்சையேற்கப் புகுதல், தவத்தை விட்டு அவத்தைச் செய்தல், கரும்பைவிட்டு இரும்பைக் கடித்தல் ஆகிய பழமொழிகளைக்காட்டி இரங்கிக் கூறியுள்ளார்.

மறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்

மறுமாற்றம்—உத்தரம், பதில்

பதிகவரலாறு: சிவபிரானது திருவருளால், உண்டான சூலைநோய்க்காற்றாது திருநாவுக்கரசர் தமக்கையாரை அணுகி நீறு சாத்தப்பெற்றுச் சைவராகி இறைவன் சந்நிதியை அடைந்து “கூற்றாயினவாறு” என்று தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடித் திருத்தொண்டு செய்திருந்தனர். அது கேட்ட சமணர்கள் தமதரசனாகிய மகேந்திரவர்மனிடத்துத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைப்பற்றிக் குற்றங்கூறி அவரைத் தக்கவாறு தண்டிப்பதே நீதியெனத்திரண்டு முறையிட்டனர். அம்மன்னவனும் அவர் சொற்படியேசுவாமிகளைத் தண்டிக்கக் கருதி அவரை அழைத்துவருமாறு ஏவலாளரை அனுப்பினான். ஏவலாளர் சுவாமிகளை

அடைந்து மன்னன் கட்டளையைக் கூறியபோது அதற்கு உத்தரமாக இத்திருத்தாண்டகத்தைப் பாடியருளிஞர். தாண்டகம் என்பது ஒருவகை விருத்தப்பா.

1. நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லைத்
தாமார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரவற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளாவாளாய்க்
கொய்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகினோமே.

ப—ரை; தாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லாத் தன்மையான—தாம் யாருக்கும் அடங்கி வாழும் முறைமையில்லாத தன்மையினை யுடைய. சங்கரன்-சுகத்தைச் செய்பவனும், நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற் கோமாற்கே—நல்ல சங்கினாலான வெண்ணிறமுடைய குழையென்னும் அணியை ஒருகாதிற் அணிந்தவனுமாகிய சிவ பிரானுக்கே, நாம் என்றும் மீளா ஆளாய்—நாம் எக்காலத்தும் நீங்காத அடிமையாய், கொய்மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோம்—கொய்யப்பெற்ற மலர்களையணிந்த சிவந்த திருவடிகளையே சென்று சேர்ந்தோம். ஆதலால், நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம்—நாம் இறைவனுக்கன்றி வேறு யாருக்கும் அடங்கிவாழும் குடியாய்ள்ளோமல்லோம். நமனை யஞ்சோம்—நாம் யமனையும் அஞ்சமாட்டோம், நரகத்திலிடர்ப்படோம்—மறுமையில் நரகத்தில் சென்று துன்பப்படமாட்டோம். நடலையில்லோம்—பொய் முதலிய குற்றங்களில்லோம், ஏமாப்போம்—களிப்படைவோம், பிணியறியோம்—நோயிணையறியோம், பணிவோம் அல்லோம்—இறைவனையன்றி வேறு யாரையும் பணிதல் செய்யோம், இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை—எக்காலத்திலும் இன்பத்தையனுபவித்தலேயன்றி துன்பத்தை அனுபவித்தலில்லை.

யாம் சிவனுக்காளாயினமையால் இனியார்க்கும் அடிமையாவோமல்லோம். நமனையஞ்சோம். நரகத்தையடையோம், பொய் முதலிய குற்றங்களில்லோம். யாருக்கும் அஞ்சிப்பணிதல் செய்யோம். எமக்கு எந்நாளும் இன்பமேயன்றித் துன்பமில்லை.

2. அகலிடமே இடமாக ஊர்கள் தோறும்

அட்டுண்பார் இட்டுண்பார் விலக்கார் ஐயம்
புகலிடமாம் அம்பலங்கள் பூமிதேவி

உடன்சிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்றுமெய்யே
இகலுடைய விடையுடையான் ஏன்று கொண்டான்
இனியேதும் குறைவிலோம் இடர்கள் தீர்ந்தோம்
துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லும்
சொற்கேட்கக் கடவாவோமே துரிசற் றோமே.

ப—ரை: அகலிடமே இடமாக—அகன்ற இந்தப் பூவுலகமே யாம் தங்கும் இடமாக, ஊர்கள் தோறும் அட்டுண்பார் இட்டுண்பார்—ஊர்கள்தோறும் குடியிருந்து தம் வீட்டில் சமைத்து உண்பவர்கள், நமக்குத் தந்து உண்பார்கள் விலக்கா ஐயம் — நாம் பிச்சைக்குச் சென்றால் பிச்சையிடு தலைத் தவிர்க்கமாட்டார்கள், அம்பலங்கள் புகலிடமாம்—பொது இடங்கள் யாம் களைத்த நேரத்தில் தங்கும் இடமாம், உடன் கிடந்தால் பூமிதேவி புரட்டாள்—பாய் முதலியன இன்றித் தன்னோடு யாம் படுத்தால் பூமிதேவி எம்மை தள்ளிவிட மாட்டாள், பொய்யன்று மெய்யே—இது பொய்யன்று மெய்யே யாகும், இகலுடைய ஏறுடையான் ஏன்றுகொண்டான்—வலிமையினையுடைய இடபத்தை வாகனமாகவுடைய சிவன் நம்மையடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டான், இனியேதும் குறைவு இல்லோம்—அதனால் இனி நாம் ஒருகுறைவும் இல்லோம், இடர்கள் தீர்ந்தோம்—துன்பம் நீங்கினவர்களானோம், துகிலுடுத்து—பட்டு முதலிய உயர்ந்த ஆடைகளை உடுத்து, பொன்பூண்டு—பொன்னுபரணங்களையணிந்து, திரிவார்—அவற்றால் தாம் அரசரென்று காட்டித் திரிகின்றவர்களது, சொல்லும் சொல் கேட்கக் கடவோமோ—சொல்லும் கட்டளைகளை யாம் கேட்கக் கடமைப்பட்டோமோ; இல்லை, துரிசு அற்றோம்—குற்றங்கள் நீங்கினோம்.

நமக்கு ஊர்களே வீடுகள். சமைத்துண்போரே நமக்கு உணவளிப்போர். பொது இடங்களே நாம் தங்கும் இடங்கள். பூமியே பாயல். சிவன் நம்மையாட்கொண்டமையால் இனி நமக்குக் குறை

வில்லை. துன்பமுமில்லை. நல்ல ஆடை அணிகளையுடைய அரசர்கள் ஞாடைய சொல்லை நாம் கேட்பதற்கு ஒரு கடமைப்பாடுமில்லை.

3. வார்ஆண்ட கொங்கையர்சேர் மனையிற் சேரோம்
 மாதேவா மாதேவா என்று வாழ்த்தி
 நீராண்ட புரோதாயம் ஆடப் பெற்றோம்
 நீறணியும் கோலமே நிகழ்ப்பெற்றோம்
 காராண்ட மழைபோலக் கண்ணீர் சோரக்
 கன்மனமே நன்மனமாக் கரையப்பெற்றோம்
 பாராண்டு பகடேறி வருவார் சொல்லும்
 பணிகேடகக் கடவோமோ பற்றற்றோமே.

ப—ரை; வார் ஆண்ட கொங்கையர் சேர்மனையிற் சேரோம்—கச்சினையணிந்த தனங்களையுடைய மங்கையரோடு கூடிவாழும் மனை வாழ்க்கையை அடையோம், மாதேவா மாதேவா என்று வாழ்த்தி-, நீர் ஆண்ட புரோதாயம் ஆடப்பெற்றோம்—நீரினால் புனிதமாக்கப் பெற்றோம். நீறு அணியும் கோலமே நிகழ்ப் பெற்றோம்—திருநீற்றினை அணியும் அழகே விளங்கப் பெற்றோம், காராண்ட மழை போலக் கண்ணீர் சோர—கரியமழைபோலக் கண்களிலிருந்து ஆனந்த நீர் சொரிய, கன்மனமே நன்மனமாக் கரையப்பெற்றோம்—கல்லைப்போலும் எமது மனம் நல்லமனமாகிக் கரைதலைப் பொருந்தினோம், பாராண்டு—பூமியை ஆட்சிசெய்து, பகடேறி வருவார்—யானைமீது பவனிவரும் அரசர்கள், சொல்லும் பணிகேட்கக் கடவோமோ—சொல்லும் கட்டளையைக் கேட்கும் கடமைப்பாடுடையோமோ, பற்று அற்றோம்—உலகப்பற்றினையே நீக்கியவர்களானோம்.

யாம் இனி இல்லறத்தை மேற்கொள்ளோம். சைவ நெறி சார்ந்து புனிதமாகி நீறணியப்பெற்று, சிவனை நினைந்து கண்ணீர் மழைபோலச் சொரியப்பெற்று மனமும் உருகப்பெற்றோம். இத்தகைய நாம் அரசர்பணிகேட்கக் கடமைப்பட்டோமல்லேம் என்பது கருத்து.

4. உறவாவார் உருத்திரபல் கணத்தினோர்கள்
 உடுப்பனகோ வணத்தொடுகீ ஞளவாமன்றே

செறுவாரும் செறமாட்டார் தீமைதானும்
 நன்மையாய்ச் சிறப்பதே பிறப்பிற் செல்லோம்
 நறவார்பொன் னிதழிநறுந் தாரோன் சீரார்
 நமச்சிவா யஞ்சொல்ல வல்லோம் நாவால்
சுறவாரும் கொடியானைப் பொடியாக் கண்ட
 கூடர் நயனச் சோதியையே தொடர்வுற்றோமே.

ப—ரை: உறவு ஆவார் உருத்திரபல் கணத்தினோர்கள்—நமக்கு உறவினராவார் பலராயுள்ள உருத்திர கணத்தவர்களே, உடுப்பன கோவணத்தொடு கீள் உளவாம்—நாம் உடுப்பதற்குக் கோவணமும் அதனோடு சேர்ந்த கீளும் உள்ளனவாம், செறுவாரும் செறமாட்டார்—நம்மைக் கோபிப்பாரும் கோபிக்க மாட்டார், தீமை தானும் நன்மையாய்ச் சிறப்பதே—நமக்கு உண்டாகும் தீமையெல்லாம் இறைவனருளால் நன்மையாகிச் சிறப்பைத் தருவனவே, பிறப்பில் செல்லேம்—நாம் இனி பிறக்கமாட்டோம், நறவார் பொன் இதழிநறும் தாரோன்—தேன் மிக்க பொன்னைப்போன்ற கொன்றைப் பூவாலாகிய மாலைகளைத் தரித்தோனாகிய சிவபிரானது சீரார் நமச்சிவாயம் நாவினால் சொல்லவல்லோம்—சிறப்பு மிக்க நமச்சிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்தை நாவினால் ஓதவல்லோம், சுறவு ஆரும் கொடியானை-மீனை எழுதி உயர்த்த கொடியையுடைய மன்மதனை, பொடியாக் கண்ட—பொடியாகும் வண்ணம் செய்த, கூடர் நயனச் சோதியை—பிரகாசம் பொருந்திய அக்கினியாகிய நெற்றிக்கண்ணினையுடைய சோதி வடிவான இறைவனை, தொடர்வுற்றோம்—பற்றிச் சேர்ந்தோம்.

சிவனடியார்களே நமக்கு உறவினர்; கீளோடு கூடிய கோவணமே நாம் உடுப்பது. நம்மைக் கோபிப்பார் எவருமில்லை. தீமையும் நமக்கு நன்மையாம். இனி ஒரு பிறவியில் செல்லமாட்டோம். இறைவனது ஐந்தெழுத்தை ஓதும் பேறுபெற்றோம். மன்மதனை எரித்த சோதிவடிவான இறைவனையே பற்றினோம்.

உருத்திர பல்கணம்—சிவனடியார் கூட்டம். கீள்—கோவணத்தொடு சேர்ந்துள்ள துணி (துறவிகளணிவது)

5. என்றும்நாம் யாவர்க்கும் இடைவோம் அல்லோம்
 இருநிலத்தில் எமக்கெதிரா வாரும்மில்லை

சென்றுநாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்
 சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்
 ஒன்றினாற் குறையுடையோ மல்லோ மன்றே
 உறுபினியார் செறலொழிந்திட் டோடிப்போனார்
 பொன்றினார் தலைமாயை யணிந்த சென்னிப்
 புண்ணியனை நண்ணியபுண் ணியத்துளோமே.

ப—ரை: நாம் யாவர்க்கும் என்றும் இடைவோம் அல்லோம்
 —நாம் எவருக்கும் எக்காலத்தும் மெலிந்து பணிவோமல்லோம்.
 இரு நிலத்தில் எமக்கு எதிராவாரும் இல்லை—பெரிய இந்தப்பூவுல
 கிலே எமக்குப் பகையாவார் ஒருவரும் இல்லை, நாம் சிறுதெய்
 வம் சென்று சேர்வோம் அல்லேம்—நாம் பிரமன் திருமால் முத
 விய சிறிய தெய்வங்களை யடைந்து வணங்குவோமல்லேம். சிவ
 பெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றோம்—சிவபெருமானது திருவடி
 யையே அடையப்பெற்றோம், ஒன்றினால் குறையுடையோம் அல்
 லோம்—ஒரு பொருளால் குறைபாடு உடையோம் அல்லோம்,
 உறுபினியார் செறலொழிந்திட்டு ஓடிப்போனார்—மிக்க நோய்க
 ளானவை நம்மை வருத்துதலைக் கைவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டன,
 பொன்றினார் தலை மாயையணிந்த—ஊழி முடிவிலே அழிந்த பிரம
 விட்டுணுக்களது தலையினை மாயையாக அணிந்த, சென்னிப் புண்ணி
 யனை—தலையினை யுடைய புண்ணியமே வடிவானவனை, நண்ணிய
 புண்ணியத்து உள்ளோம்—அடைந்து வணங்குதலாகிய புண்ணி
 யப் பேற்றை உடையோமானோம்.

நாம் எவர்க்கும் அஞ்சிமெலியோம். உலகிலே நம்மை எதிர்ப்
 பவரில்லை. நாம் சிறுதெய்வங்களை வணங்கமாட்டோம். சிவபெரு
 மானது திருவடியையே அன்புசெய்தலைப் பெற்றோம், நமக்கு ஒரு
 பொருளாலும் குறைவில்லை. நம்மைவிட்டு நோய்களகன்றன.
 பிரம விட்டுணுக்களின் கபாலத்தையணிந்த இறைவனை அடைந்த
 பெரும் புண்ணியத்தைப் பெற்றோம்.

நாய் வந்தது என்பதை இழிவுகுறித்து நாயார் வந்தார் என்
 பதுபோலப் பிணி போனது என்பது பிணியார் போனார் எனக்
 கூறப்பட்டது.

7 || 6. மூவுருவின் முதலுருவாய் இருநான் கான
 மூர்த்தியே யென்றுமுப் பத்துமூவர்

தேவர்களும் மிக்கோரும் சிறந்துவாழ்த்துஞ்
 செம்பவளத் திருமேனிச் சிவனே என்னும்
 நாவுடையார் நமையாள வுடையா ரன்றே
 நாவலந்தீ வகத்தினுக்கு நாதரான
 காவலரே ஏவி விடுத்தா ரேனும்
 கடவமலோங் கடுமையொடு களவற்றோமே.

ப—ரை; மூவுருவின் முதலுருவாய்—பிரமா விட்டுணு உருத்திரன் என்னும் மூவரும் தோன்றுதற்கு முன்னேயும் உள்ள வடிவினராய். இருநான்கு ஆன மூர்த்தியே என்று—நிலம், நீர், தீ, காற்று ஆகாயம், சந்திரன், சூரியன், ஆன்மா என்னும் எட்டுப் பொருள்களின் வடிவானவரே என்று முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்களும், மிக்கோரும்—மேலான முனிவர்களும், சிறந்து வாழ்த்தும்—மிகவும் வாழ்த்துதலைச் செய்யும், செம்பவளத் திருமேனிச் சிவனே—சிவந்த பவளம்போலும் திருமேனியினையுடைய சிவனே, என்னும்—என்று சொல்லித் துதிக்கும், நாவுடையார்—நாவினையுடைய சிவனடியார்களே, நமை ஆள உடையார்—நம்மை அடிமையாக உடையவர், ஆதலால், நாவலந் தீவினுக்கு—பரதகண்டத்திற்கு, நாதரான காவலரே ஏவி விடுத்தாரேனும்—தலைவரான அரசரே (தூதுவரை) ஏவிவிடுத்தார்களே யாயினும். கடவமலோம்—அவரது கட்டளைக்குப் பணியும் கடமைப்பாடுடையோம் அல்லோம், கடுமையொடு களவு அற்றோம்—கொடிய தன்மையொடு களவும் இல்லாதேம் ஆனோம்,

பிரமா முதலிய மூவர்க்கும் முன்னாயுள்ளவனே என்றும், அட்டமூர்த்தியே என்றும், தேவரும் முனிவரும் வாழ்த்தும் சிவனேயென்றும் சொல்லித் துதிக்கும் சிவனடியாரே நமக்குத் தலைவராவார் ஆதலால் பரதகண்டத்தையேயானும் அரசனே தூதுவரை அனுப்பி நம்மை அழைப்பினும் நாம் செல்வோமல்லோம்.

முப்பத்துமூன்று தேவராவார்: உருத்திரர் பதினொருவர், சூரியர் பன்னிருவர், வசுக்கள் எண்மர், அச்சுவினி தேவர் இருவர் ஆகியோர்.

7. நிற்பனவும் நடப்பனவும் நிலமும் நீரும்
 நெருப்பினொடு காற்றுகி நெடுவாகுகி

அற்பமொடு பெருமையுமாய் அருமையாகி
 அன்புடையார்க் கெளிமையதாய் அளக்கலாகாத்
 தற்பரமாய்ச் சதாசிவமாய்த் தானும் யானும்
 ஆகின்ற தன்மையினை நன்மையோடும்
 பொற்புடைய பேசக் கடவோம் பேயர்
 பேசுவன பேசுதுமே பிழையற்றோமே-

ப—ரை: நிற்பனவும்—நிலையாய் நிற்கின்ற உயிரினங்களும், நடப்பனவும்—நடக்கின்ற உயிரினங்களும், நிலமும் நீரும் நெருப்பினொடு காற்றுகி நெடுவானாகி—நிலம் நீர், தீ, வளி, வான் என்னும் பஞ்ச பூதமுமாகி. அற்பமொடு—மிகச்சிறிய பொருளாதலோடு, பெருமையுமாய்—மிகப்பெரிய பொருளுமாகி, அருமையாகி—அன்பில்லார்க்கு அரிய பொருளாகி, அளக்கலாகாத் தற்பரமாய்—அளக்கமுடியாத தானே மேலாம் பொருளாய், சதாசிவமாய்—சதாசிவனாய், தானும் யானும் ஆகின்ற—சிவனாகிய சீவனாகிய யானும் ஒன்றாகின்ற, தன்மைதானும்-தன்மையினையுடையவனை, நன்மையோடும் பொற்புடைய பேசக்கடவேம்—நல்ல தன்மையோடு அழகியவற்றைப் பேசக் கடமைப்பட்டோம், பேயர் பேசுவன பேசுதுமே—அறிவில்லார் பேசும் பேச்சுக்களை யாம் பேசுவோமோ, பேசமாட்டோம். பிழையற்றோம்—குற்றம் நீங்கினோமாட்டோம்.

நிற்பனவும் நடப்பனவுமாகியும், பஞ்ச பூதங்களாகியும், அணுப்போல் சிறிதாகியும், அண்டம்போல் பெரிதாகியும், அரிய பொருளாகியும், தானும் யானும் ஒன்றும்படி கலந்து நிற்கும் தன்மையாகியும் உள்ள சிவனைப்பற்றிய நல்லனவற்றைப் பேசுதலன்றி அறிவில்லார் பேசுவன பேசமாட்டோம், யாம் குற்றமற்றோம்,

8. ஈசனை எவ் வுலகினுக்கும் இறைவன் தன்னை
 இமையவர்தம் பெருமானை எரியாய்மிக்க
 தேசனைச்செம் மேனி வெண்ணீர் றுனைச்
 சிலம்பரையர் பொற்பாவை நலஞ்செய்கின்ற
 தேசனை நித்தலும் நினையப் பெற்றோம்
 நின்றுண்பார் எம்மை நினையச் சொன்ன

வாசக மெல்லாம் மறந்தோ மன்றே
வந்தீரார் மன்னவனா வானு னாரே.

ப—ரை ஈசனை—மேலான கடவுளை, எவ்வுலகினுக்கும் இறைவன் தன்னை—எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவனை, இமையவர்தம் பெருமானை—தேவர்களின் தலைவனை. எரியாய் மிக்க தேசனை—நெருப்பு வடிவாய் எழுந்த சோதியனை, செம்மேனி வெண்ணீற்றுனை—சிவந்த மேனியில் திருநீற்றினைப் பூசியவனை, சிலம்பரையன் பொற்பாவை நலஞ்செய்கின்ற நேசனை—இமயமலையரசன் மகளான பார்வதி தேவி இடப்பாகத்தே அழகுடன் விளங்குகின்ற அன்பனை, நித்தலும் நினையப்பெற்றோம்—நாடோறும் தியானிக்கப்பெற்றோம். நின்றுண்பார்—நிற்கொண்டு உண்பவர்களாய சமணர்கள், எம்மை நினையச் சொன்ன—எம்மை நினைக்குமாறு சொன்ன, வாசகமெல்லாம் மறந்தோம், வந்தீர் ஆர்—எம்மிடத்து வந்தீராகிய நீவிர் யாவிர்? மன்னவனாவான் தான் ஆர்—நீர் சொல்லும் அரசன் எனப்படுவான் யாவன்?

முழுமுதற் கடவுளாய் எல்லாவுலகங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தலைவனை, சோதிவடிவானவனை, திருநீறு பூசியவனை, உமாதேவியை இடப்பாகத்தே கொண்டவனை நாம் வணங்கப்பெற்றோம். சமணர்கள் முன் சொன்ன சொற்களையெல்லாம் மறந்தோம். எமையழைக்க வந்த நீவிர் யாவிர்? உமையனுப்பின மன்னவன் யாவன்?

9. சடையுடையான் சங்கக் குழையோர் காதான்
சாம்பலும் பாம்பும் அணிந்த மேனி
விடையுடையான் வேங்கை அதள்மே லாடை
வெள்ளிபோற் புள்ளிஉழை மான்தோல்சார்ந்த
உடையுடையான் நம்மை உடையான் கண்டார்
உம்மோடு மற்று முளராய் நின்ற
படையுடையான் பணிகேட்கும் பணியோம் அல்லோம்
பாசமற வீசும் படியோ நாமே.

ப—ரை: சடையுடையான்—சடையையுடையவன், சங்கக் குழை ஓர் காதன்—சங்கினாலான குழையினை ஒருகாதிற் அணிந்தவன், சாம்பலும் பாம்பும் அணிந்தமேனி விடையுடையான்—

சாம்பலினையும் பாம்பையும் அணிந்த மேனியையுடையவனும் விடையை ஊர்பவனும், வேங்கை அதள் மேலாடை—புலியின் தோலை மேலாடையாகவும், வெள்ளிபோற்புள்ளி உழைமான் தோல் சார்ந்த உடையுடையான்—வெள்ளியைப்போலும் புள்ளிகளையுடைய மானின் தோலைப் பொருந்திய உடையாகவும் உடையவன், நமை உடையான்—நம்மை அடிமையாக உடையவன், உம்மோடு மற்றும் உளராம்—உங்களோடும் மற்றும் உள்ளவராய், நின்ற படையுடையான்—நிலைபெற்ற படையினையுடைய அரசனது, பணிகேட்கும் பணியோம் அல்லோம்—கட்டளையினைக் கேட்டு நடக்கும் கடமையையுடையோமல்லோம், நாம் பாசம் அறவிசும்படியோம்—நாம் பாசங்களை முற்றாக நீக்கித்தள்ளும் தன்மையோம்.

சடையினையும் ஓர் காதில் குழையினையும் உடையவனும், திருநீற்றை அணிந்தவனும், இடபத்தை ஊர்பவனும், புலித் தோலையும் மான் தோலையும் தரித்தவனும் ஆகிய சிவன் நம்மை அடிமையாக உடையான். உங்களையும் மற்றுமுள்ளாரையும் உடைய அரசனது சொல்லைக் கேட்போம் அல்லோம். நாம் பாசங்களை அறவே நீக்கினோம்.

10. நாவார நம்பனையே பாடப்பெற்றோம்

நாணற்றூர் நள்ளாமே விள்ளப் பெற்றோம்
ஆவாவென் நெமையாள்வான் அமரர் நாதன்
அயனெடு மாற் கறிவரிய அனலாய் நீண்ட
தேவாதி தேவன்சிவ னென்சிந்தை சேர்ந்திருந்தான்
தென்திசைக்கோன் தானே வந்து
கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென்றாலும்
குணமாகக் கொள்ளேமெண் குணத்துளோமே.

ப—ரை; நாவார நம்பனையே பாடப்பெற்றோம்—நாவின்பயன்மிகவுண்டாக இறைவனையே புகழ்ந்து பாடுதலைப் பொருந்தினோம், நாணற்றூர்—நாணமில்லாதாராகிய சமணர்கள், நள்ளாமே—நம்மை வந்து சாராமல், விள்ளப் பெற்றோம்—விடுதலைப் பொருந்தினோம், ஆவா என்று—இரங்கத்தக்கான் என்று, எமையாள்வான்—எம்மை அடிமையாக உடையவன், அமரர்நாதன்—தேவர்கள் தலைவன், அயனெடு மாற்கு—பிரமனெடு திருமாலுக்கு, அறிவரிய அனலாய்நீண்ட—அறிய முடியாத சோதிவடி

வாய் நீண்டெழுந்த, தேவாதிதேவன்—தேவர்களுக்கு மேலான தேவன், சிவன். என் சிந்தை சேர்ந்திருந்தான்—என் மனத்தினை அடைந்து கோயிலாகக் கருதி தங்கியிருந்தான் ஆதலால், தென் திசைக்கோன்—தெற்குத் திக்கிற்கதிபனாகிய யமன், தானே வந்து-தானே என்னிடம் வந்து, கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென்றும்—சொல்லாடி என்னைக் குற்றேவல் செய்யப் பணித்தாலும், குணமாகக்கொள்ளோம் நாம்—நாம் அவன் சொற்களை ஒரு பொருளாக மதியோம், எண்குணத்துளோம்—எட்டுக்குணங்களை யுடைய இறைவனைப்போலானோம்.

இறைவன் திருநாமத்தை நாவாரப் பாடப்பெற்றோம், சமணர்கள் உறவினின்றும் நீங்கப்பெற்றோம். நம்மை ஆட்கொண்டவனும், பிரமவிட்டுணுக்களறியாது அழலுருவாய் நீண்டவனுமான சிவன் என் சிந்தை சேர்ந்தான். இனி யமனே வரினும் யாம் அஞ்சிப் பணியமாட்டோம், எண்குணத்தைப் பொருந்தினோம்.

எண்குணங்களாவன:- தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்குதல், முற்றும் உணர்தல், சுதந்திரமுடைமை, பேரருளுடைமை, பேராற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்பன. இறைவனாலாட்கொள்ளப்பட்டுச் சிவஞானமெய்திய அடியார்கள் எண்குணங்களை யுடைய இறைவனைப்போலத் தம்மைப் பாவிப்பாராதலால் ஈண்டும் அப்பரடிகள் இறைவனுடைய எண்குணத்துள்ளோம் எனத்தாமும் சிவமயமாய் நின்ற நிலையை எடுத்துரைத்தார். “உன்னைப்போல் என்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்” எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளியதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

பதிக வரலாறு: சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவானைக்காவைத் தரிசித்து அதன் அருகிலுள்ள தலங்களை வழிபடுபவராய்த் திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் அடைந்து சிவபெருமானை வழிபட்டுப்பொருளை விரும்பி நின்றார். அதனை இறைவன் அருளாதொழியச் சுந்தரர்

தோழமையுறவினால் முறையிடுவார்போல இப்பதிகம் பாடினார், சிவபெருமான் விழுநிதிக்குவை அருளினார்.

1. வைத்தனன் தனக்கே தலையும்என் னாவும்

நெஞ்சமும் வஞ்சம்ஒன் றின்றி
உய்த்தனன் தனக்கே திருவடிக் கடிமை
உரைத்தக்கால் உவமனே ஓக்கும்
பைத்தபாம் பார்த்தோர் கோவணத் தோடு
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
பித்தரே யொத்தார் நச்சில ராகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை; தனக்கே என் தலையும் நாவும் நெஞ்சமும் வைத்தனன்—தன்னை வணங்குதற்கே என் தலையையும், வாழ்த்துதற்கே என் நாவையும் நினைப்பதற்கே நெஞ்சத்தினையும் வைத்தான். தனக்கே திருவடிக்கு அடிமை வஞ்சம் ஒன்று இன்றி உய்த்தனன்—தன்னுடைய திருவடிகளுக்கு யான் அடிமையாம் வண்ணம் வஞ்சனையில்லாமல் என்னைச் செலுத்தினான். உரைத்தக்கால் உவமனே ஓக்கும்—அத்தகைய சிவபிரானுடைய குணங்களைப் பேசுமிடத்து அவனுக்கு உவமை அவனே என்று சொல்லத்தக்கவாறு ஒப்புமையுடையான், பைத்தபாம்பு ஆர்த்து—படப்பையினையுடைய பாம்பினை அரையிலே கட்டி, ஓர் கோவணத்தோடு—ஒரு கோவணத்தையே தரித்து. திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்து எம்பரமர்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்னும் தலத்திலுள்ள மேலான இறைவர், பித்தரே ஒத்தார்—பித்துப்பிடித்தவரையே ஒத்துள்ளார். நச்சிலராகில்—அத்தகையார் நம்மை விரும்பிலராயின், இவரலாது இல்லையோ பிரானார்—இவரல்லாது எமக்குத் தலைவர் வேறொருவர் இல்லையோ?

தன்னை வழிபடுதற்குத் தலை முதலிய அங்கங்களை எனக்குத் தந்தவனும், தன் திருவடிகளுக்கு அடிமைசெய்யும்படி என்னைச் செலுத்தியவனும், தனக்குத்தானே ஒப்பானவனும், பாம்பினையும் கோவணத்தையும் தரித்தவனுமாகிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளிய இறைவன் என்னை விரும்பி எனக்கு அருள் செய்திவனாகில் அவனல்லது வேறு தலைவர் எனக்கு இல்லையோ?

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இறைவனைத் தோழனாகக் கருதி அன்பு செய்தனர். இறைவன் தான் விரும்பியதை உடனே அருள் செய்யாதபோது இறைவனைச் சிறிது வெறுப்பவர் போலவும் அன்புசெய்தலை இனி விடுபவர் போலவும் அவர் பேசுவார். அம் முறைமையிலேதான் இப்பதிகமும் பாடப்பட்டுள்ளது. 'இவரைத் தவிர வேறு தலைவர் நாம் தொழுதற்கும் அடிமைசெய்தற்கும் இல்லையோ' என்று பாடினாரேனும், அவர் சிவபிரானைத்தவிர வேறொரு தெய்வத்தைக் கனவிலும் வணங்காதவர் என்பது கருதத் தக்கது. சுந்தரர் இறைவனோடு ஊடுதல் "ஊடினினி யாவதொன்றுண்டே ஒற்றியூரெனும் ஊருறைவானே" என்னும் அவரது வாக் கானும் உணரப்படும்,

2. அன்னையே என்னேன் அத்தனை என்னேன்
 அடிகளே அமையுமென் றிருந்தேன்
 என்னையும் ஒருவன் உளன் என்று கருதி
 இறை இறை திருவருள் காட்டாய்
 அன்னமாம் பொய்கை சூழ்தரு பாச்சி
 லாச்சிரா மத்துறை அடிகள்
 பின்னையே அடியார்க் கருள்செய்வ தாகில்
 இவரலா தில்லையோ பிரானார்

ப—ரை: அன்னையே என்னேன்—தேவரீரை எனது தாயே என்று அழையேன். அத்தனை என்னேன்—எனது தந்தையே என்று கூறேன். அடிகளே அமையும் என்று இருந்தேன்—தேவரீரை அடிகளே என்று அழைத்தலை பொருந்துவதாகும் என்று இருந்தேன், ஒருவன் உளன் என்று என்னையும் கருதி—காத்தருள் செய்தற்கு இவன் ஒருவன் உளான் என்று ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து. இறை இறை திருவருள் காட்டாய்—சிறிதளவாயினும் திருவருளை என்னிடத்துக் காட்டுவாயாக. அன்னமாம் பொய்கை—அன்னங்களொடு கூடிய பொய்கைகள் நிறைந்த. திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்துறை அடிகள்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சுவாமிகள், அடியார்க்கருள் செய்வது பின்னையேயாகில்—தமது அடியவர்க்கு அருள் செய்வது பின்னரேயாகில், இவரலாது இல்லையோ பிரானார்—இவரைத்தவிர இறைவர் வேறொருவர் இல்லையோ?

தாயென்றும் தந்தையென்றும் கூறாது தேவரீரை அடிகளே என்று அழைத்து அமைவுடையேனாயினேன். சிறியேனையும் ஒரு பொருளாக மதித்துச் சிறிதாயினும் அருள்செய்வீராக. அன்போடு தொண்டு செய்வார்க்கு அவர் விரும்பும்போது அருள் செய்யாமல் பின்னர் அருள் செய்வதாகில் தேவரீரைத் தவிர வேறு தலைவர் நமக்கில்லையோ?

திருநாவுக்கரசர் இறைவனை ஆண்டானாகக் கருதித் தொண்டு செய்தார். திருஞானசம்பந்தர் இறைவனைத் தந்தையாகக் கருதி அன்புசெய்தார். இவ்விருவரைப்போலன்றிச் சுந்தரர் இறைவனைத் தோழனாகக் கருதி நேயம்பூண்டார் என்பது 'அன்னையே என்னேன் அத்தனே என்னேன்' என்ற சொற்றொடர்களில் தொனித்து நிற்கின்றது.

3. உற்றபோ தல்லால் உறுதியை உணரேன்
 உள்ளமே அமையுமென் நிருந்தேன்
 செற்றவர் புரமுன் றெரி எழச் செற்ற
 செஞ்சடை நஞ்சடை கண்டர்
 அற்றவர்க் கருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்
 தடிகள்தா மியாதுசொன் னாலும்
 பெற்றபோ துகந்து பெருவீடில் இகழில்
 இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: உற்றபோது அல்லால்—துன்பம் ஒன்று சேர்ந்த போது அல்லாமல், உறுதியை உணரேன்—நன்மை பயப்பதனை அறியமாட்டேன், உள்ளமே அமையும் என்று இருந்தேன்—எனது மனம் விரும்பியவாறு நடத்தலே பொருந்துவதானது என்று எண்ணி வாழ்ந்தேன். செற்றவர் புரம் மூன்று—பகைத்தவர்களாகிய தாரகாக்கன், கமலாக்கன். வித்தியுன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்களுடைய நகரங்களினை. எரி எழ செற்ற—நெருப்பெழுந்து அழிக்குமாறு செய்த, செஞ்சடை—சிவந்த சடையினையும், நஞ்சு அடை—நஞ்சு பொருந்தியமையால் கறுத்த, கண்டர்—கண்டத்தினை யும் உடையவர், அற்றவர்க்கு அருள்செய்—பிறிதொன்றிலும் பற்று அற்றவராய் தம்மையே பற்றிநிற்கின்றவர்க்கு அருள் செய்கின்ற, பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள் தாம்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்

னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவர், யாதுசொன்னாலும்—யாம் எதனைக் கூறினாலும்' பெற்றபோது உகந்து—யாம் அவரை அணுகப்பெற்றபோது எம்மை விரும்பி, பெருதபோது இகழில்—யாம் அவரை அணுகப்பெருதபோது எம்மை வெறுத்துத் தள்ளுவாரேயாகில், இவரலாது இல்லையோ பிரானார்?

ஒன்று நேர்ந்தபோதல்லாமல் நன்மை தருவனவற்றை அறிய முயலேன். மனம் விரும்புவதெதுவோ அதுவே நல்லதென நினைத்திருந்தேன். முப்புரங்களையழித்தவரும், நீலகண்டத்தையுடையவரும், தன்னைவந்தடைந்தவர்க் கருள்பவருமாகிய சிவபிரானார் தம்மையணுகினோர்க் கருளியும் அணுகாதோர்க்கு அருளாதும் இருப்பரேல் இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

4. நாச்சிலபேசி நமர்பிறர் என்று

நன்றுதீ தென்கிலர் மற்றோர்

பூச்சிலை நெஞ்சே பொன்வினை கழனிப்

புள்ளினம் சிலம்புமாம் பொய்கைப்

பாச்சிலாச் சிராமத் தடிகளென் நிவர்தாம்

பலரையும் ஆட்கொள்வர் பரிந்தோர்

பேச்சிலர் ஒன்றைத் தரவிலராகில்

இவரலா தீல்லையோ பிரானார்.

ம—ரை; நெஞ்சே—மனமே, பொன் வினை கழனி—பொன்போல நெல் விளைகின்ற வயல்களையுடையதும், புள்ளினம் சிலம்புமாம் பொய்கை—பறவைக்கூட்டங்கள் ஒலிக்கின்ற பொய்கைகளையுடையதுமாகிய, பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகள் தாம் என்று—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவர் என்று, நாச்சிலபேசி—நாவால் சிலவற்றைப் பேசி, நமர் பிறரென்று—நம்மவர் பிறர் என்று, நன்று தீது என்கிலர்—இது நன்மையானது இது தீமையானது என்று ஆராய்கின்றிலர், ஓர் பூச்சு இலை—ஓர் அழகான பூசுதலைப் பொருந்திய வேடம் இல்லை, பலரையும் ஆட்கொள்வர்—அடியார் பலரையும் தமக்கு அடிமையாகக் கொள்வர், பரிந்து ஓர் பேச்சு இலர்—தாம் அடிமையாகக் கொண்டாரிடத்தில் இரங்கி அன்போடு ஒரு பேச்சுப் பேசுதல் இல்லாதவர், ஒன்றைத் தரவு இலர் ஆகில்—நமக்கு விரும்பியதொன்றினைத் தருதல் இல்லையா

ஓல் இவரலாது பிரானூர் இல்லையோ?

திருப்பாச்சிலாச்சிராமத் திறைவர் சிலவற்றைப் பேசி நம்மவரைப் பிறராகக் கருதி, நன்மை தீமை பாராது, சாம்பரைப் பூசுதலன்றித் தமக்கோர் அழகிய வேடமில்லாதவராய், பலரையும் அடியாராகக் கொண்டு, அங்ஙனம் ஆட்பட்டாரிடத்தில் இரங்கிப் பேசுதலிலராகில் இவரையன்றி வேறு தலைவர் நமக்கு இல்லையோ?

‘நாச்சிலபேசி நமர் பிறர் என்று, நன்று தீது என்கிலர் மற்றோர் பூச்சிலை’ என்பன சிவபிரானைப் பழித்துப் பேசியமைபோலமையினும் அவரது உண்மைத் தன்மையை எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலும் உடையன. நாச்சில பேசி-நாவால் சிலவாகிய (நான்காகிய) மறைகளை வெளிப்படுத்தி எனவும், நமர் பிறர் என்று என்பது ‘நினைந்துருகும் அடியாரை நைய வைத்தார்’ என்பதுபோல அடியார்க்கொவ்வொரு போது துன்பத்தைக் கொடுத்து எனவும், நன்று தீது என்கிலர் என்பது மன்மதனிட்ட நல்ல மலரைத் தீயதெனவும் சாக்கியர் எறிந்த கல்வினை நல்லதெனவும் கொள்பவர் எனவும், மற்றோர் பூச்சிலை என்பது சுடுகாட்டிலுள்ள சாம்பலைத் தவிர வேறு நறுமணமுள்ள பொருளைப் பூசுதல் இல்லை எனவும் பொருள் தந்து நின்றுது.

5. வரிந்தவெஞ் சிலையால் அந்தரத் தெயிலை
வாட்டிய வகையின ரேனும்
புரிந்த அந்நாளே புகழ்தக்க அடிமை
போகுநாள் வீழுநா ளாகிப்
பரிந்தவர்க் கருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்
தடிகள்தா மியாதுசொன் னாலும்
பிரிந்திறைப் போதிற் போவதே யாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானூர்.

ப—ரை: வரிந்தவெம் சிலையால்—வரிந்து கட்டப்பட்ட மேருமலையாகிய வில்லினால், அந்தரத்தெயிலை—வானத்தே திரிந்த முப்புரங்களை, வாட்டிய வகையினரேனும்—அழித்த திறமையை யுடையவராயினும், புரிந்த அந்நாளே புகழ்தக்க-அத்தகையாரைப் போற்றிச் சொல்லிய அந்த நாள்களே புகழ்த் தக்கன என்று,

அடிமை போகுநான் வீழுநாளாகிப் பரிந்தவர்க்கு—இறைவனுக்கு ஆட்படுதல் இல்லையாகும் நாள் பயன்படாது கழியும் நாளாகுமென்று கருதி அன்பு செய்தவர்க்கு, அருள் செய்—அருளைப்புரிசின்ற, பாச்சிலாச்சிராமத்து அடிகள் தாம்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவர், யாது சொன்னாலும்—நாம் யாது சொன்னாலும், பிரிந்திறைப் போதில் போவதேயாகில்—நம்மைப் பிரிந்து ஒரு கணப்பொழுதில் சென்று நீங்குவரேயாகில் இவரலாதில்லையோ பிரானார்?

முப்புரங்களை எரித்த சிவபிரானாரை வணங்கும் நாளே மதிக்கத் தக்க நாளென்றும் அவர்க்கடிமை செய்தல் ஒழியும் நாள் பயனற்ற நாளென்றும் கருதும் அடியார்களுக்கு அருள் செய்யும் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திறைவர் நம்மைப் பிரிந்து செல்வரேயாகில் இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

6. செடித்தவம் செய்வார் சென்றுழிச் செல்லேன்

தீவினை செற்றிடும் என்று

அடித்தவம் அல்லால் ஆரையும் அறியேன்

ஆவதும் அறிவர்எம் அடிகள்

படைத்தலைச் சூலம் பற்றிய கையர்

பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்

பிடித்தவெண் ணீறே பூசுவ தானால்

இவரலா தில்லையோ பிரானார்

ப—ரை: செடித்தவம் செய்வார் சென்றுழிச் செல்லேன்—இழிவான தவத்தைச் செய்பவர்கள் செல்லும் வழியிலே நான் செல்லவிரும்பேன். தீவினை செற்றிடும் என்று—எனது தீவினையை அழிக்கும் என்றுகருதி, அடித்தவம் அல்லால்—திருவடியை வணங்குதலாகிய தவத்தை அல்லாமல், ஆரையும் அறியேன்-பிறர் எவரையும் தெய்வமாக மதித்தறியேன். எம் அடிகள் ஆவதும் அறிவர்-எமதுதலைவராகிய சிவபிரான் எனக்கு எது வேண்டுவதோ அதனை அறிந்துதரவல்லார், படைத்தலைச் சூலம் பற்றியகையர்—படையாகிய மூன்று தலைகளையுடைய சூலத்தை கையில் தரித்தவர், பாச்சிலாச்சிராமத்தெம் பரமர்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில்

எழுந்தருளியுள்ள எமது மேலான தலைவர், பிடித்த வெண்ணீறே பூசுவதானால் — பிடித்த வெண்ணீறையே உடம்பில் பூசுவதானால், இவரலாது இல்லையோபிரானார்?

இழிந்த தவத்தைச் செய்பவரோடு கூடிவாழாது எனது பாவத்தைத் தீர்க்கவல்லது இறைவன் திருவடியே என்று கருதி அதனை வழிபடுதலாகிய தவத்தையன்றி வேறுயாரையும் மதித்தலை அறியேன். அவர் எனக்கு எது நல்லதென்பதனை அறிந்து தரவல்லர். சூலத்தைத் தரித்தவரும் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவருமாகிய அப்பிரானார் திருநீற்றைத் தரித்தவன்றி வேறு யாதும் செய்வதிலராகில் இவரல்லாது பிரானார் இல்லையோ.

7. கையது கபாலம் காடுறை வாழ்க்கை
கட்டங்கம் ஏந்திய கையர்
மெய்யது புரிநூல் மிளிரும்புன் சடையில்
வெண்திங்கள் சூடிய விகிர்தர்
பையர வல்குற் பாவைய ராடும்
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
மெய்யரே ஒத்தோர் பொய்செய்வ தாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: கையதுகபாலம்—கையிலுள்ளது பிரம வீட்டுணுக்களது தலை ஓடு, காடுறை வாழ்க்கை—காட்டில் தங்குதலே அவரது வாழ்க்கை, கட்டங்கம் ஏந்திய கையர்—மழு ஆயுதத்தினை ஏந்திய கையினையுடையவர், மெய்யது புரிநூல்—அவரது மார்பின் மேல் முப்புரி நூலாகிய பூணூல் உள்ளது. மிளிரும் புன்சடைமேல் வெண்திங்கள் சூடிய விகிர்தர்—விளங்குகின்ற சிவந்த சடையிலே வெண்ணிறப் பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய வேறுபட்ட தன்மையினையுடையவர். பையரவல்குற் பாவையராடும்—பாம்பின் படம்போலும் அல்குலினை யுடைய பெண்கள் விளையாடுகின்ற, பாச்சிலாச்சிராமத்தெம்பரமர்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திலுள்ள எமது மேலான தலைவர், மெய்யரே ஒத்தோர்—மெய்மைத் தன்மையை உடையவரையே ஒத்துள்ளார், பொய் செய்வதாகில்—பொய்யான செயல் செய்பவரானால், இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

கபாலத்தைத் தரித்தவராய்க் காட்டில் வாழ்பவராய் மழுவை ஏந்தியவராய் முந்நூல் தரித்தவராய் இளம்பிறை குடியவராய்த் திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்துறையும் சிவபிரானார் மெய்ம்மையே உடையவர்போன்று பொய்யே செய்வராகில் இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

8. நிணம்படு முடலை நிலைமையென் றோரேன்

நெஞ்சமே தஞ்சமென் றிருந்தேன்
கணம்படிந் தேத்திக் கங்குலும் பகலும்
கருத்தினாற் கைதொழு தெழுவேன்
பணம்படும் அரவம் பற்றிய கையர்
பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
பிணம்படு காட்டில் ஆடுவ தாகில்
இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: நிணம்படும் உடலை நிலைமையென்று ஓரேன்—கொழுப்போடு கூடிய இவ்வுடலை நிலையானது என்று கருதேன். நெஞ்சமே தஞ்சம் என்று இருந்தேன்—நெஞ்சிலுள்ள கடவுள் நினைவே எனக்கு ஓர் அபயம் அளிப்பதாவது என்று கருதி வாழ்ந்தேன், கணம் படிந்து ஏத்தி—சிவனடியார் கூட்டத்திலே யானும் கலந்து துதித்து, கங்குலும் பகலும்—இரவும் பகலும், கருத்தினால் கைதொழுது எழுவேன்—அன்புள்ளத்தோடு கையினால் தொழுது எழுவேன், பணம்படும் அரவம் பற்றிய கையர்—படத்தோடு கூடிய பாம்பைத் தரித்த கையினையுடையவர். பாச்சிலாச்சிராமத்தெம்பரமர் — பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளியுள்ள எமது மேலான தலைவர், பிணம்படுகாட்டில் ஆடுவதாகில்—பிணங்க ளோடு கூடிய காட்டில் ஆடுவதே அவரது தொழிலாகில், இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

உடலை நிலையானதென்று கருதாமல் உள்ளத்தையே தஞ்சமென்று கருதி இரவும் பகலும் திருவடிகளை வணங்கியெழுவேன், திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திறைவர் எனக்கருளாது, கடுகாட்டில் ஆடுதலையே மேற்கொள்வாராகில் இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

9. குழைத்துவந் தோடிக் கூடுதி நெஞ்சே
 குற்றேவல் நாள்தொறும் செய்வான்
 இழைத்தநாள் கடவார் அன்பில ரேனும்
 எம்பெரு மான்என் றெப்போதும்
 அழைத்தவர்க் கருள்செய் பாச்சிலாச் சிராமத்
 தடிகள்தா மியாதுசொள் னாலும்
 பிழைத்தது பொறுத்தொன் றீகில ராகில்
 இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: நெஞ்சே—மனமே, குழைத்து—உருகி, உவந்து—
 விரும்பி, குற்றேவல் நாடொறும் செய்வான்—குற்றேவலை நாடொ
 றும் செய்யும் பொருட்டு, ஓடிக் கூடுதி—விரைந்து சென்று திருவடி
 களைச் சேர்வாயாக, எம்பெருமான் அன்பிலரேனும் இழைத்த
 நாள் கடவார் என்று—எமது இறைவர் அன்பில்லாதவரேனும்
 ஆன்மாக்கள் உடம்போடு கூடிவாழ்தற்கு விதித்த நாளை விலக்க
 மாட்டார் என்று கருதி, எப்போதும் அழைத்தவர்க்கு அருள்செய்
 பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகள் தாம்—எப்போதும் அன்போடு தம்மை
 அழைத்தவர்களுக்கு அருளைச் செய்கின்ற திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்
 என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான், யாது சொன்
 னாலும்—தம்மிடத்தே அடியார்கள் எவ்விதமாக முறையிட்டாலும்
 பிழைத்தது பொறுத்து—அவ்வடியார்கள் தவறாகச் செய்தனவற்
 றைப் பொறுத்தருளி, ஒன்று ஈகிலராகில்—அவர் வேண்டுவதொன்
 றினைக் கொடுத்தருளலைச் செய்கிலரானால், பிரானார் இவரலாது
 இல்லையோ?

இறைவனுக்கு அடித்தொண்டு செய்யும் பொருட்டாக மனமே
 உருகியவண்ணம் விரைந்து செல். ஆன்மாக்களுக்கு விதித்த
 நாளை ஒருபோதும் இறைவன் எல்லைகடந்து செல்லவிடமாட்டார்.
 தம்மை அன்போடு அழைப்பவர்க் கருள் செய்யும் திருப்பாச்சிலாச்
 சிராமத்திறைவர் அடியார்களுடைய பிழையைப் பொறுத்து அவர்
 வேண்டுவதை அருள் செய்கிலராகில் அவரலாது பிரானார் வேறு
 இல்லையோ?

10. துணிப்படும் உடையும் சுண்ணவெண் ணீறும்
 தோற்றமும் சிந்தித்துக் காணில்

மணிப்படு கண்டனை வாயினாற் கூறி
 மனத்தினால் தொண்டனேன் நினைவேன்
 பணிப்படும் அரவம் பற்றிய கையர்
 பாச்சிலாச் சிராமத்தெம் பரமர்
 பிணிப்பட ஆண்டு பணிப்பில சாகில்
 இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: துணிப்படும் உடையும்—துண்டிக்கப்பட்ட ஆடையும், சுண்ண வெண்ணீறும்—பொடியாகிய வெண்மையாகிய நீறும். தோற்றமும்—உருவப் பொலிவும், சிந்தித்து—மனத்தினால் தியானித்து, காணில்—பார்க்குமிடத்து, பணிப்படு கண்டனை—நீலமணிபோலும் கரிய கண்டத்தையுடையவனை, வாயினாற் கூறி—வாயினாற் சொல்லித் துதித்து, மனத்தினால் தொண்டனேன் நினைவேன்—அடிமை செய்வேனாகிய யான் மனத்தினால் நினைந்து வணங்குவேன், பணிப்படும் அரவம்—ஆபரணமாகப் பொருந்திய பாம்பினை, பற்றிய கையர்—பிடித்த கையினை உடையவரும், பாச்சிலாச்சிராமத் தெம் பரமர்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய எமது மேலான தலைவர், பிணிப்பட ஆண்டு—தம் திருவடிக்கீழ்க் கட்டுப்படும் வகை அடிமையாகக் கொண்டு, பணிப்பிலராகில்—ஏவல்கொள்ளாது விடுவராகில், இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

இறைவனது துண்டித்த ஆடையையும். வெண்ணீற்றையும் தோற்றப்பொலிவையும் தியானித்து, நீலகண்டத்தையுடைய அவ் விறைவனை வாயினாற் துதித்து, மனத்தினால் நினைவேன். பாம்பைக் கையில் தாங்கிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத் திறைவர் அடியார்களை ஆட்கொண்ட பின்னர் அவர்களை ஏவல்கொள்ளாது விடுவராகில் இவரல்லாது பிரானார் இல்லையோ?

11. ஒருமையே அல்லேன் எழுமையும் அடியேன்
 அடியவர்க் கடியனும் ஆனேன்
 உரிமையால் உரியேன் உள்ளமும் உருகும்
 ஒண்டலர்ச் சேவடி காட்டாய்

அருமையாம் புகழார்க் கருள்செய்யும் பாச்சி
 லாச்சிரா மத்தெம் அடிகள்
 பெருமைகள் பேசிச் சிறுமைகள் செய்யில்
 இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: ஒருமையே அல்லேன் எழுமையும் அடியேன்—யான் இறைவனுக்கு ஒருபிறப்பால் மட்டுமன்றி ஏழு பிறப்பிலும் அடியவையுள்ளேன், அடியவர்க் கடியனும் ஆனேன்—இறைவனுக்கு மட்டுமின்றி இறைவனுடைய அடியார்களுக்கும் அடியவையினேன். உரிமையால் உரியேன்—உடையவனாகிய இறைவனுக்கு யான் அடிமையாதலை உரிமையாகவே உடையேன், உள்ளமும் உருகும்—எனதுள்ளமும் உருகா நிற்கின்றது. ஒண்மலர்ச்சேவடி காட்டாய்—ஒளிபொருந்திய மலர்போலும் சிவந்த திருவடிகளைக் காட்டியருள்வாயாக, அருமையாம் புகழார்க்கு—இறைவனது அருமைபொருந்திய புகழைப் பேசுகின்றவர்க்கு, அருள்செய்யும்—திருவருளைப்புரிசின்ற, பாச்சிலாச்சிராமத்தெம் அடிகள்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சுவாமி, பெருமையே பேசி—பெருமையான வசனங்களைப் பேசி, சிறுமைகள் செய்யில்—இகழ்த்தக்க கருமங்களைச் செய்தால், இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

சிறியேன் இம்மைப் பிறப்பில் மட்டுமன்றி எழுபிறப்பிலும் இறைவனுக்கு அடியவையுள்ளேன். அஃதன்றி இறைவனுடைய அடியார்களுக்கும் அடியவையினேன். அடிமைத் தன்மையை உரிமையாய்க்கொண்டேன். இறைவனே, உருகும் மனத்தினையுடைய எனக்குத் திருவடிகளைக் காட்டுவாய். திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திறைவர் பெருமையாகப் பேசி சிறியனவற்றைச் செய்வராகில் இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

12. ஏசின அல்ல இகழ்ந்தன அல்ல

எம்பெரு மானென்றெப் போதும்
 பாயின புகழான் பாச்சிலாச் சிராமத்
 தடிகளை அடிதொழப் பன்னாள்
 வாயினுற் கூறி மனத்தினால் நினைவான்
 வளவயல் நாவல் ஆ ருரன்

பேசின பேச்சைப் பொறுக்கில ராகில்

இவரலா தில்லையோ பிரானார்.

ப—ரை: ஏசின அல்ல—ஏசியனவும் அல்ல, இகழ்ந்தன அல்ல—இகழ்ந்து கூறியனவும் அல்ல, எம்பெருமான் என்று எப்போதும் பாயின புகழான்—எம்பெருமான் என்று சொல்லி எப்போதும் பரவிய புகழினை உடையவன். பாச்சிலாச்சிராமத்தடிகளை அடிதொழ—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திலுள்ள இறைவனுடைய அடிகளைத் தொழுவதற்கு, பன்னாள் வாயினாற் கூறி—பலநாள்கள் வாயினாற் சொல்லித் துதித்து. மனத்தினால் நினைவான்—மனத்தினால் தியானிப்பவன், வளவயல் நாவல் ஆரூரன்—வளப்பம் மிக்க வயல்கள் நிறைந்த திருநாவலூரில் அவதரித்த ஆரூரன், பேசின பேச்சை—வெறுத்தவரைப்போலப் பேசிய பேச்சை, பொறுக்கிலராகில்—தமது கருணையினால் பொறுத்தருளுதலைச் செய்யாராயின், இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திறைவனை வாயாற் துதித்தும் மனத்தால் நினைத்தும் எம்பெருமான் என்றே எப்போதும் பரவிய புகழையுடையவனும், திருநாவலூரில் அவதரித்தவனுமாகிய ஆரூரன் பேசியவை ஏசியனவும் அல்ல, இகழ்ந்தனவும் அல்ல. அத்தகைய பேச்சைப் பொறுத்து இவர் அருள் செய்யாதிருப்பரேல் இவரலாது பிரானார் இல்லையோ?

திருத்தினை நகர்ப் பதிகம்.

1. நீறு தாங்கிய திருநுத லானை

நெற்றிக் கண்ணனை நிரைவனை மடந்தை
கூறு தாங்கிய கொள்கையி னானைக்

குற்ற மில்லியைக் கற்றையஞ் சடைமேல்

ஆறு தாங்கிய அழகனை அமரர்க்

கரிய சோதியை வரிவரால் உகளுந்

சேறுதாங்கிய திருத்தினை நகருட்

சிவக் கொழுந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: நீறுதாங்கிய திருநுதலானே—திருநீற்றினைத் தரித்த அழகிய நெற்றியை உடையவனை, நெற்றிக்கண்ணனை—நெற்றியில் அக்கினியாகிய கண்ணனை உடையவனை, நிரைவனை மடந்தை கூறுதாங்கிய கொள்கையினுனை—நிரையான வளையல்களையணிந்த உமாதேவியை இடப்பாகத்தே பொருந்திய தன்மையினையுடையவனை. குற்றம் இல்லியை—குற்றம் இல்லாதவனை. கற்றை அம் சடைமேல் ஆறுதாங்கிய அழகனை—தொகுதியாகிய அழகிய சடா பாரத்தின்மேல் கங்கையைத் தரித்த அழகினையுடையானே, அம ரர்க்கு அரிய சோதியை—தேவர்களுக்கு அரிய சோதிவடிவானவனை, வரிவரால் உகளும் சேறு தாங்கிய—வரியோடு கூடிய வரால் மீன்கள் உலாவுகின்ற சேற்றுடனாய் நீர் நிறைந்த, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினை—திருத்தினை நகர் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவனை, மனனே சென்று அடை—மனமே சென்று சேர்வாயாக.

திருநீற்றையணிந்தவனும், நெற்றிக்கண்ணினையுடையவனும் உமையை இடப்பாகத்தே உடையவனும், கங்கையைச் சடையில் தரித்தவனும், தேவர்க்கரியவனும், திருத்தினை நகரில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் ஆகிய சிவனை மனமே சென்று அடைவாயாக.

2. பிணிகொள் ஆக்கை பிறப்பெனும் இதனை

நீக்கி ஈசன் திருவடி யிணைக்காள்

துணரிய வேண்டிடிற் சொல்லுவன் கேள்நீ

அஞ்சல் நெஞ்சமே வஞ்சர்வாழ் மதில் மூன்(று)

அணிகொள் வெஞ்சிலை யாலுகச் சீறும்

ஐயன் வையகம் பரவிநின் நேத்தும்

திணியும் வார்பொழில் திருத்தினை நகருட்

சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: நெஞ்சமே—மனமே, பிணிகொள் ஆக்கை பிறப்பு

இறப்பெனும் இதனை நீக்கி—நோயினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உடலில் பிறத்தலும் பின் இறத்தலும் ஆகிய இதனை முற்றாக நீக்கி, ஈசன் திருவடி இணைக்கு ஆள் துணிய வேண்டிடிடல்—இறைவனுடைய திருவடிகளுக்கு நீ அடிமையாதலை உறுதியாகக்கொள்ள விரும்பினால், சொல்லுவேன் கேள்—நான் ஒன்று சொல்லுவேன் கேட்பாயாக. நீ அஞ்சல்—நீ அஞ்சாதே. வஞ்சர் வாழ் மதில் மூன்று—வஞ்சனை பொருந்திய அசுரர்கள் வாழ்ந்த மூன்று மதில்களையும், அணிகொள் வெம்சிலையால் உகச்சீறும் ஐயன்-அழகிய மேருமலையாகிய கொடிய வில்லினால் அழியும்படியாகக் கோபிக்கும் தலைவனும், வையகம் பரவிநின்றேத்தும்—உலகத்தவர்கள் வணங்கித் துதிக்கும். திணியும் வார்பொழில் திருத்தினை நகருட் சிவக் கொழுந்தினை—நெருங்கிய நீண்ட சோலைகளையுடைய திருத்தினை நகரில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சிவபிரானே, மனனே சென்று அடை.

உடம்பிலே பிறந்திறத்தலை ஒழித்து சிவனுக்கடிமை செய்தலை விரும்பினாயின் மனமே, நான் ஒன்று சொல்லுவேன் கேள்: முப்புரங்களை அழித்தவனும், உலகத்தவரால் துதிக்கப்படும் திருத்தினை நகரில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சிவபிரானைச் சென்று அடைவாயாக.

3 வடிகொள் கண்ணினை மடந்தையர் தம்பால்
 மயல துற்றுவஞ் சனைக்கிட மாகி
 முடியு மாகரு தேல்எரு தேறும்
 மூர்த்தியை முதலாய பிரானே
 அடிகள் என்றடி யார்தொழு தேத்தும்
 அப்பன் ஓப்பிலா முலையுமை கோனைச்
 செடிகொள் கான்மலி திருத்தினை நகருட்
 சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: வடிகொள்—சூர்மை பொருந்திய, கண்ணினை மடந்தையர் தம்பால்—இரண்டு கண்களையுடைய பெண்களிடத்தில், மயலது உற்று—மயக்கங்கொண்டு, வஞ்சனைக்கு இடமாகி—வஞ்சனையான செயல்களுக்கு இடமாகி, முடியுமா கருதேல்—அழி

யும்வண்ணம் நினையாதே, எருதேறும் மூர்த்தியை—இடபத்தைச் செலுத்தும் வடிவினரை, முதலாய பிரானை— உலகங்களுக்கெல்லாம் முதல்வனாகிய பெருமானை, அடிகள் என்று—சுவாமி என்று, அடியார் தொழுது ஏத்தும்—அடியார்கள் சொல்லித் துதித்து வணங்கும், அப்பன்—தந்தையாயுள்ளவனும், ஒப்பு இலா— உவமை கூற முடியாத, முலை உமை கோனை—தனங்கனையுடைய உமாதேவிக்கு நாயகனாவானும், செடிகொள் காண்மலி—புதர்கள் நிறைந்த காடுகளோடு கூடிய. திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினை—திருத்தினை நகரில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சிவனை, மனனே சென்று அடை.

பெண்ணாசையில் மயங்கி வஞ்சனைகளுக்கிடனாகி, மனமே நீ அழியும்வண்ணம் கருதாதே, இடபத்தை ஊர்பவனும், முதல்வனும், அடியார்களால் தொழப்படுபவனும், தந்தையாவானும், உமைக்கு நாயகனும், திருத்தினை நகருள் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சிவனைச் சென்று அடைவாயாக.

4. பாவ மேபுரிந் தகலிடந் தன்னிற்

பலப கர்ந்தல மந்துயிர் வாழ்க்கைக்

காவ வென்றுழந் தயர்ந்துவீ ழாதே

அண்ணல் தன்திறம் அறிவினாற் கருதி

மாவின் ஈருரி உடைபுனைந் தானை

மணியை மைந்தனை வானவர்க் கமுதை

தேவ தேவனைத் திருத்தினை நகருட்

சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே

ப—ரை; பாவமே புரிந்து—பாவத்தையே செய்து, அகல் இடந்தன்னில்—அகன்ற இந்நிலவுலகிலே, பலபகர்ந்து—பயனில் லாத சொற்கள் பலவற்றைச் சொல்லி, அலமந்து—கலங்கி, உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆவவென்று உழந்து—உயிர்வாழ்தலுக்கு அந்தோ என்று இரங்கி வருந்தி, அயர்ந்து வீழாதே—சோர்ந்து விழாமல், அண்ணல் தன் திறம் அறிவினாற் கருதி—தலைவனாகிய சிவபிரானது பெருமையினை நல்லறிவினால் ஆராய்ந்து சிந்தித்து, மாவின் ஈர்

உரி உடை புனைந்தானை—யானையினை உரித்த தோலினை உடையாக அணிந்தானை, மணியை—இரத்தினம் போல்வானை, மைந்தனை—வலிமையுடையானை, வானவர்க்கு அமுதை—தேவர்களுக்கு அமுதம் போல்வானை, தேவ தேவனை—தேவர்களுக்குத் தேவனாயுள்ளவனை, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினை மனமே சென்று அடைவாயாக.

மனமே, உலகில் பாவத்தைச் செய்து, பயனற்றவற்றைப்பேசி, உடலோடு உயிர்வாழ்தற்குக் கலங்கிச் சோர்ந்து வாடாமல், தலைவனான சிவனை மனத்தினால் தியானித்து அவனடிகளைச் சென்று சேர்வாயாக.

5. ஒன்ற லாஉயிர் வாழ்க்கையை நினைந்திட்
 டுல்த ளர்ந்தரு மாநிதி இயற்றி
 என்றும் வாழலாம் எமக்கெனப் பேசும்
 இதுவும் பொய்யென வேநினை உளமே
 குன்று லாவிய புயமுடை யானைக்
 கூத்த னைக்குலா விக்குவ லயத்தோர்
 சென்றெ லாம்பயில் திருத்தினை நகருட்
 சிவக்கொ ழுந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: உளமே—மனமே, ஒன்று அலா உயிர் வாழ்க்கையை நினைந்திட்டு—ஒரு நிலையில் நிலலாத உயிர் ஊடலோடு கூடிவாழும் வாழ்க்கையை நிலையானதென்று நினைத்து, உடல் தளர்ந்து—உடலானது தளரப்பெற்று, எமக்கு அருமாநிதி இயற்றி என்றும் வாழலாம் எனப் பேசும் இதுவும்—எமக்கு வேண்டியவாறு அரியனவாயுள்ள பெரிய செல்வங்களெல்லாவற்றையும் சம்பாதித்து இன்பமாக நாம் வாழலாம் என்று பேசுகின்ற இந்தப் பேச்சும், பொய்யெனவே நினை—மறுகணப் பொழுதிற்கு நிலைநில்லாததொரு பொய்த்தன்மையானதே என்று கருதுவாயாக. குன்று உலாவிய புயமுடையானை—மலையின் அழகினையுடைய திரண்ட தோள்களையுடையவனும், கூத்தனை—பஞ்ச கிருத்திய நிருத்தம் செய்பவனும் ஆகிய. குலாவி—மகிழ்ந்து கொண்டாடி, குவலயத்தோர் சென்று எல்லாம் பயில்—உலகத்தவர்கள் எல்லாம் சென்று வணங்குகின்ற, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினை மனமே அடைவாயாக.

மனமே, நிலையில்லாத உயிர்வாழ்வை நிலையானதென்று கருதி; பெருஞ் செல்வந்தேடி இன்புற்று வாழலாம் என்று பேசும் பேச்சு

பொய்யே என்று கருதுவாயாக. மலைபோலும் தோள்களையுடைய வனும் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தம் செய்பவனும், உலகத்தவர்சென்று வணங்குகின்ற திருத்தினை நகரில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சிவனை மனமே சென்று அடைவாயாக.

6. வேந்த ராய்உல காண்டறம் புரிந்து
 வீற்றி ருந்தஇவ் வுடலது தன்னைத்
 தேய்ந்தி றந்துவெந் துயர்உழந் திடும்
 பொக்க வாழ்வினை விட்டிடு நெஞ்சே
 பாந்த ளங்கையில் ஆட்டுகந் தானைப்
 பரமனைக்கடற் சூர்தடிந் திட்ட
 சேந்தத் தாதையைத் திருத்தினை நகருள்
 சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: வேந்தராய்- அரசராய், உலகு ஆண்டு அறம்புரிந்து— உலகத்தை ஆட்சிசெய்து அறத்தைப்புரிந்து. வீற்றிருந்த—வேறென் றிற்கில்லாத சிறப்புடனிருந்த, இவ் வுடலது தன்னை—இந்த உடம்பின்மேல்வைத்த ஆசையினையும், தேய்ந்து—உடலிலுள்ள வலிமை முதலிய தன்மைகளெல்லாம் குறைந்து, இறந்து—அழிந்து, வெம்துயர் உழந்திடும்—கொடிய துன்பத்தினை அனுபவிக்கும், இப்பொக்க வாழ்வினை—இந்தப் பொய்யான வாழ்வில் வைத்த ஆசையினையும், நெஞ்சே விட்டிடு—மனமே விட்டு விடுவாயாக. அங்கையில் பாந்தள் ஆட்டு உகந்தானை—அழகிய கையில் பாம்பை ஆட்டுதலை விரும்பியவனை, பரமனை—மேலானவனை, கடல்சூர் தடிந்திட்ட சேந்தர் தாதையை—கடலில் சென்று சூரனைக்கொன்ற சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்குத் தந்தையை, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொமுந்தினை, மனனே சென்று அடை.

அரசராய் இருந்து ஆட்சி புரிந்து பேரறங்கள் பலவற்றைச் செய்து சிறப்புற்றிருந்த இந்த உடலிலும் துன்பமுற்று அழியும் இந்தப் பொய்யான வாழ்விலும் வைத்த ஆசையை மனமே நீ விட்டுவிடு. பாம்பினைக் கையில் தரித்தவனும், முருகனுக்குத் தந்தையாயுள்ளவனும், திருத்தினை நகருள் எழுந்தருளியிருப்ப வனுமாகிய சிவனைச் சென்று அடைவாயாக.

7. தன்னில் ஆசறு சித்தமும் இன்றித்
 தவம்மு யன்றவ மாயின பேசிப்
 பின்ன லார்சடை கட்டினன் பணிந்தாற்
 பெரிதும் நீந்துவ தரித்து நிற்க

முன்னெ லாம்முழு முதலென்று வானோர்
 மூர்த்தி யாகிய முதலவன் றனைச்
 செந்நெ லார்வயல் திருத்தினை நகருட்
 சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: தன்னில்—தன்னிடத்தே, ஆசு அறு சித்தமும் இன்றி—குற்றம் நீங்கிய மனம் இன்றியும், தவம் முயன்று அவம் ஆயின பேசி—தவநெறியில் முயன்று பயனில்லாதவற்றைப் பேசித் திரிந்து, பின்னல் ஆர்சடை கட்டி—பின்னல் நிறைந்த சடையினைக் கட்டி, என்பு அணிந்தால்—எலும்பினை மாலையாகத் தரித்தால், நீந்துவது பெரிதும் அரிது—பிறவிக் கடலைக் கடப்பது மிகவும் அரிய செயலாகும், அது நிற்க, முன் எல்லாம் முழுமுதல் என்று—உலகங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு எல்லாம் தானே முதல்வனாய் உள்ளவனென்று மனத்திற் கருதி, வானோர் மூர்த்தியாகிய முதலவன் தன்னை—தேவர்களுக்குத் தலைவனாய் முதல்வனாயுள்ள சிவனை, செந்நெல் ஆர் வயல்—செந்நெற்கள் நிறைந்த வயல்களோடு கூடிய, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொமுந்தினை மனனே சென்று அடை.

மனத்திற் குற்றம் நீங்காமல் தவத்தைச் செய்து, பயனில்லாதவற்றைப் பேசி, தலைமயிரைச் சடையாகக் கட்டி, எலும்பை அணிந்தாற் பிறவிக் கடலைக் கடக்கலாம் என்றிருந்தால் பெருந்தவராகும். ஆதலால் மனமே எல்லாவற்றுக்கும் முதல்வனாயுள்ளவனும் தேவர்கள் தலைவனும் திருத்தினை நகருள் எழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய சிவனைச் சென்றடைவாயாக.

8 பரிந்த சுற்றமும் மற்றுவன் றுணையும்
 பலருங் கண்டழு தெழஉயிர் உடலைப்
 பிரிந்து போமிது நிச்சயம் அறிந்தாற்
 பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து
 கருந்த டங்கண்ணி பங்களை உயிரைக்
 காலகாலனைக் கடவுளை விரும்பிச்
 செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருட்
 சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: பரிந்த சுற்றமும்—இரங்கிய சுற்றத்தவர்களும், மற்றுவன் றுணையும்—பிறராகிய வலிய துணையானவரும், பலரும்—பலரும், கண்டு அழுது எழ—பார்த்து அழுது எழாநிற்க, உயிர்

உடலைப் பிரிந்துபோம்—உயிரானது இந்த உடலைப் பிரிந்துபோகும், இது நிச்சயம்—இது உண்மை, அறிந்தால்—இவ்வுண்மையினை மனத்திற் தெளிவாக அறிந்தால், பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—அறியாமையோடு கூடிய இவ்வுலக வாழ்வாகிய மாறுபாட்டினை நீக்கி, கருந்தடங்கண்ணி பங்களை—கரிய விசாலமான கண்களையுடைய உமாதேவியை இடப்பாகத்தே பொருந்தியவனை, உயிரை—என் உயிர்க்கு உயிரானவனை, காலகாலனை—யமனுக்கு யமனாயுள்ளவனை, கடவுளை—மனம் வாக்குக் காயங்களைக் கடந்து நிற்பவனை, விரும்பி—அன்போடு விரும்பி, செருந்தி பொன்மலர்—செருந்தியானது பொன்போல் மலர்கின்ற, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினை மனமே சென்று அடை.

சுற்றத்தவரும், துணைவரும் பிறரும் கண்டு அழும் வண்ணம் இந்த உடலைவிட்டு உயிர் நீங்குதல் உண்மை இவ்வுண்மையை மனமே நீ அறிந்தால் உலகவாழ்வில் உள்ள பற்றினை விட்டு உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவனும், உயிர்க்குயிராயுள்ளவனும் காலகாலனும் கடவுளுமாகிய திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினைச் சென்று அடைவாயாக.

9. நமன லாம்பலர் இகழ்ந்துரைப் பதன்முன்
 நன்மை ஒன்றிலாத் தேர்புன் சமனும்
 சமய மாகிய தவத்தினார் அவத்தத்
 தன்மை விட்டொழி தன்மையை வேண்டில்
 உமையோர் கூறனை ஏறுகந் தானை
 உம்பர் ஆதியை எம்பெரு மானைச்
 சமய மாப்பொழில் திருத்தினை நகருட்
 சிவக்கொ முந்தினைச் சென்றடை மனனே.

ப—ரை: நமன ளாம் பலர் இகழ்ந்து உரைப்பதன்முன்—நம்மைப் பலரும் இகழ்ந்து பேசுவதன் முன்னாக, நன்மை ஒன்று இலாத்தோர்—நன்மை ஒன்றேனும் இல்லாத புத்தர்களும், புன்சமனும்—இழிந்த சமணர்களாகிய, சமயமாகிய தவத்தினார் அவத்தத் தன்மைகிட்டு ஒழி—சமயமென்று சொல்லிப் பொய்யான தவத்தைச் செய்பவர்களின் தொடர்பை முற்றாக விட்டுவிடுவாயாக, மனமே, நன்மையை வேண்டில்—நீ நன்மையை விரும்பினால், உமை ஓர் கூறனை—உமாதேவியை ஒருபாகத்தே கொண்டவனை, ஏறு உகந்தவனை—இடபத்தை விரும்பிச் செலுத்துபவனை உம்பர் ஆதியை—தேவர்கள் தலைவனை, எம்பெருமானை—எமது தலைவனை, சமயம் ஆர் பொழில்—உயர்ச்சியைப் பொருந்திய சோலைகளோடு கூடிய, திருத்தினை நகருட் சிவக்கொழுந்தினைச் சென்று அடை.

மனமே, நம்மைப் பலரும் இகழ்ந்து பேசுவதன்முன் புத்தர் சமணர் ஆகிய பொய்யான தவத்தினர் தொடர்பை விட்டு ஒழிப் பாயாக, நன்மையை விரும்பியானால் உமாதேவியைப் பாகத்தே யுடையவனும், இடபத்தைச் செலுத்துபவனும், தேவர் தலைவ னும், எம்பெருமானுமாகிய திருத்தினை நகரிலுள்ள சிவக்கொழுந்தி னைச் சென்று அடைவாயாக.

10. நீடு பொக்கையிற் பிறவியைப் பழித்து
நீங்க லாம்என்று மனத்தினைத் தெருட்டி
சேடு லாம்பொழில் திருத்தினை நகருட்
சிவக்கொழுந்தினை திருவடி யிணைதான்
நாடெ லாம்புகழ் நாவலூ ராளி
நம்பி வன்றெண்ட னூரன் உரைத்த
பாட லாந்தமிழ் பத்திவை வல்லார்
முத்தி யாவது பரகதிப் பயனே.

ப—ரை: பொக்கையில் நீடு பிறவியை—பொய்ம்மையில் மிக் குள்ளதாகிய இப்பிறவியை, பழித்து நீங்கலாம் என்று—இகழ்ந்து அதன்மேலுள்ள பற்றினை விட்டுவிடலாம் என்று கருதி, மனத்தி னைத் தெருட்டி—மனத்தைத் தெளிவித்து, சேடு உவாம் பொழில் —பெருமை பொருந்திய சோலைகளையுடைய, திருத்தினை நகர் என் னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவமாகிய கொழுந்தினை, திரு வடியிணைதான்—அவரது திருவடிகளையே, நாடெலாம் புகழ்— நாடெங்கும் புகழ்கின்ற, நாவலூராளி—திருநாவலூரில் பிறந்தவ ரும், நம்பி—நம்பியும், வன்றெண்டன்—வன்றெண்டன் என் னும் பெயரினையுடையவரும், ஊரன்—ஆரூரன் என்னும் பெய ரினை உடையவரும், உரைத்த—சொன்ன, பாடலாம் தமிழ் பத்து இவை—பண்ணேடு பாடுதற்கு உரிய திருநெறிய தமிழ்ப் பாடல்களாகிய இந்தப் பத்தினையும், வல்லார்—பண்ணேடும் பக்தியோடும் பாடவல்லவர், முத்தியாவது பரகதிப் பயனே—மறு மையில் அடையும் பயன் வீடுபேற்றின்பமேயாகும்.

பொய்யான வாழ்வில் பற்று நீங்கும் வண்ணம் மனத்தினைத் தெளிவித்து, திருத்தினை நகரிலுள்ள சிவன்மீது திருநாவலூரானும் நம்பியும் வன்றெண்டனும் ஊரனுமாகிய சிறியேன் பாடிய திரு நெறித் தமிழ்த் தேவாரங்களாகிய இப்பத்துப் பாடல்களையும் பக்தியோடு பாடவல்லவர் மறுமையில் முத்தியடைவர்.

திருக்கேதீச்சரத் தேவாரம்

- ① 1. நத்தார்படை ஞானன்பசு வேறிநநனை கவிழ்வாய்
மத்தம்மத யானை உரி போர்த்தமண வாளன்
பத்தாகிய தொண்டர்தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தார்எலும் பணிவான்திருக் கேதீச்சரத் தானே.

ப—ரை: நத்து ஆர்படை ஞானன் பசு ஏறி—பாஞ்சசன்னிய
மென்னும் சங்காகிய படையை ஏந்திய ஞானியாகிய
விஷ்ணு என்னும் இடபத்தில் ஏறினவரும், நனைகவிழ்வாய் மத்தம்
மத யானை உரிபோர்த்த மணவாளன்—மதத்தால் நனைகின்ற
கதுப்புப் பொருந்திய வாயையுடைய யானையின் தோலை உரித்துப்
போர்த்த நித்திய கல்யாணரும், பத்தாகிய தொண்டர்தொழு—
அன்பினையுடைய தொண்டர்கள் தொழுகின்ற, பாலாவியின்
கரைமேல்—பாலாவி என்னும் ஆற்றின் கரையில், செத்தார்
எலும்பு அணிவான்—பேருழி முடிவிலே இறந்த பிரம விட்டுணுக்க
ளது எலும்பைத் தரித்தவரும் (யாவரென்றால்), திருக்கேதீச்சரத்
தானே—திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

விஷ்ணுவாகிய இடபத்தையூர்பவரும், யானையின் தோலையரித்
துப் போர்த்தவரும், பிரம விட்டுணுக்களது எலும்பையணிந்தவ
ரும் யாவரெனில் அன்பர் தொழுகின்ற பாலாவியின் கரையிலுள்ள
திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

2. சுடுவார்பொடி நீறுநல்ல துண்டப்பிறை கீளும்
கடமார்களி யானையுரி யணிந்தகறைக் கண்டன்
படவேரிடை மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
திடமாவுறை கின்றாஸ்திருக் கேதீச்சரத் தானே.

ப—பர: சுடு ஆர்பொடி நீறும்—சுடுதலைப் பொருந்திய பொடி
யாகிய திருநீறும், நல்ல துண்டப்பிறை—அழகிய துண்டிக்கப்பட்ட
டதுபோன்றதாகிய இளம் பிறையும், கீளும்—கீளொடு கோவணத்
தினையும், கடம் ஆர்களி யானை உரி—மதம்பொருந்திய தருக்குக்
கொண்ட யானையினது தோலையும், அணிந்த கறைக் கண்டன்—
அணிந்தவருமாகிய நீலகண்டத்தையுடையவர் (யாவரெனில்), பாலா
வியின் கரைமேல்—பாலாவியாற்றின் கரையில், பட ஏர் இடை
மடவாளொடு—பாம்பின் படம்போலும் அழகிய இடையினையு
டைய உமாதேவியாருடனே, திடமா உறைகின்றான்—நிலையாக
எழுந்தருளியுள்ளவரும், திருக்கேதீச்சரத்தானே — திருக்கேதீச்ச
ரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய இறைவராவர்.

திருநீற்றினையும் இளம்பிறையினையும் கீளினையும் யானைத் தோலினையும் அணிந்த நீலகண்டத்தையிடையவர் யாரெனில் பாலாவியின் கரையில் உள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில் உமாதேவியுடனே எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

3. அங்கம்பொழி யன்றாவர் அமரர்தொழு தேத்த வங்கம்மலி கின்றகடல் மாதோட்டநன் னகரில் பங்கஞ் செய்த பிறைசூடினன் பாலாவியின்கரைமேல் செங்கண்ணரை வசைந்தான் திருக்கேதீச்சரத்தானே

ப—ரை: அங்கம் மொழி அன்றார் அவர்—வேதாங்கங்களை மொழிகின்ற அத்தன்மையினையுடையவராகிய அந்தணர்களும், அமரர் தொழுது ஏத்த—தேவர்களும் தொழுது வணங்க. வங்கம் மலிகின்ற கடல்—கப்பல் நிறைகின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட, மாதோட்ட நன்னகரில்—மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகரில், பங்கம் செய்த பிறை சூடினன்—துண்டிக்கப்பட்டது போன்றதாகிய இளம்பிறையை அணிந்தவரும், பாலாவியின் கரைமேல்—பாலாவி என்னும் ஆற்றின் கரையில், செங்கண் அரவு அசைத்தான்—சிவந்த கண்ணினையுடைய பாம்பினை அரையில் கட்டியவரும், (யாவரெனில்,) திருக்கேதீச்சரத்தானே — திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

அந்தணர்களாலும் அமரர்களாலும் தொழப்படுபவரும், இளம்பிறையை அணிந்தவரும், பாம்பினையணிந்தவரும் யாவரெனில் கப்பல்கள் நிறைந்த கடல்குழந்த மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரையில் உள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

4. கரியகறைக் கண்டனல்ல கண்மேலொரு கண்ணான் வரியசிறை வண்டியாழ்செயு மாதோட்டநன் னகருள் பரியதிரை எறியாவரு பாலாவியின் கரைமேல் தெரியும்மறை வல்லாந்திருக் கேதீச்சரத்தானே.

ப—ரை: கரிய கறைக் கண்டன்—ஆலகாலவிடத்தை அடக்கலால் கறுத்து மறுப்பட்ட கழுத்தினையுடையவரும், நல்ல கண்மேல் ஒரு கண்ணான்—அழகிய கண்களுக்குமேல் நெற்றியில் ஒரு கண்ணினை உடையவரும், தெரியும் மறை வல்லான்—அறிஞர்களால் ஆராயப்படுகின்ற வேதங்களை அருளிச் செய்தவரும் (யாவரெனில்,) வரிய சிறைவண்டு—வரிகளோடு கூடிய சிறகினையுடைய வண்டுகள், யாழ்செய்யும்—யாழ்ப்போல இனிய ஓசையை எழுப்பும், மாதோட்ட நன்னகருள்—மாதோட்டமெனும் நல்ல நகரத்தில், பரிய திரை

எறியாவரு பாலாவியின் கரைமேல்—பெரிய திரைகளை வீசிக் கொண்டு வருகிற பாலாவியின் கரையிலுள்ள, திருக்கேதீச்சரத்தானே—திருக்கேதீச்சரம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

நீலகண்டத்தையுடையவரும், வேதங்களில் வல்லவரும் யாவரெனில் வண்டுகள் இனிய ஒலியைச் செய்கின்ற மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரையில் உள்ள திருக்கேதீச்சரத்திறைவராவர்.

6. அங்கத்துறு நோய்களடி யார்மேல் ஒழித்தருளி
வங்கம்மலி கின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்
பங்கம் செய்த மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
தெங்கம் பொழில் சூழ்ந்த திருக் கேதீச்சரத் தானே.

ப—ரை: அங்கத்துறுநோய்களடியார்மேல் ஒழித்தருளி—உடலில் உள்ள நோய்களை அடியார்களிடத்து நீக்கியருளி இருப்பவர் யாவரெனில், வங்கம் மலிகின்ற கடல்—கப்பல்கள் நிறைகின்ற கடலாற் சூழ்ந்த, மாதோட்ட நன்னகரில்—மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகரில், பங்கம்செய்த மடவாளொடு—இடப்பாகத்தே உமாதேவியுடனே, பாலாவியின் கரைமேல்—பாலாவியின் கரையில், தெங்கம் பொழில் சூழ்ந்த திருக்கேதீச் சரத்தான்—தென்னை மரச் சோலைகள் நிறைந்த திருக்கேதீச்சரத் தலத்திலுள்ள இறைவராவர்.

அடியார்களது உடல்நோயை நீக்கியருள்பவர் யாவரெனில் கப்பல் நிறைந்த கடலாற் சூழப்பட்ட மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரையில் தென்னைமரச் சோலைகளாற் சூழப்பட்ட திருக்கேதீச்சரத்தில் இடப்பாகத்தே உமாதேவியுடன் பொருந்திய இறைவராவர்.

6. வெய்ய வினை யாயவடி யார்மே லொழித்தருளி
வையமலி கின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்
பையேரிடை மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
செய்யசடை முடியான் திருக் கேதீச்சரத் தானே.

ப—ரை; வெய்ய வினையாய அடியார்மேல் ஒழித்தருளி—கொடிய தீவினைகளை அடியார்களிடத்து நீக்கியருள்பவரும், பையேரிடை மடவாளொடு—பாம்பின் படம்போலும் இடையினையுடைய

உமாதேவியுடனே, செய்ய சடை முடியான்—சிவந்த சடையை முடியாகப் பொருந்தியவரும் யாவரெனில், வையம் மலிகின்ற கடல்—உலகம் விருத்தியடையும் பொருட்டாகச் சூழ்ந்துள்ள கடலினையுடைய, மாதோட்ட நன்னகரில்—மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகரிலே, பாலாவியின் கரைமேல்—பாலாவியின் கரையில், திருக்கேதீச்சரத்தான்—திருக்கேதீச்சரம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

அடியார்களது தீவினையை ஒழித்தருள்பவரும், உமாதேவியை இடப்பாகத்தேயுடையவரும், சிவந்த சடையை உடையவரும் யாவரெனில் உலகத்தை வாழ்விக்கும் கடலாற் சூழப்பட்ட மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரையில் உள்ள திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

7. ஊனத்துறு நோய்களடி யார்மேலொழித் தருளி

③ வானத்துறு மலியுங்கடல் மாதோட்டநன் னகரில்
பானத்துறு மொழியாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
ஏனத்தெயி றணிந்தான் திருக் கேதீச்சரத் தானே.

ப—ரை: ஊனத்து உறுநோய்கள் அடியார்மேல் ஒழித்தருளி—உடம்பிலே பொருந்திய நோய்களை அடியார்களிடத்து நீக்கியருள்பவரும், பால்நத்துறு மொழியாளொடு—பாலிலும் மேலாக விரும்புகின்ற சொற்களையுடையவளாகிய உமாதேவியுடனே, ஏனத்து எயிறு அணிந்தான்—திருமாலான பன்றியினது பற்களை அணிந்தவரும் (யாவரெனில்,) வால் நத்து உறு மலியும் கடல்—வெண்மையான சங்குகள் பொருந்தி நிறைந்த கடலாற் சூழப்பட்ட, மாதோட்ட நன்னகரில்—மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகரில், பாலாவியின் கரைமேல்—பாலாவியின் கரையிலுள்ள, திருக்கேதீச்சரத்தானே—திருக்கேதீச்சரம் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

அடியார்களது நோயை நீக்குபவரும், உமாதேவி பாகரும் பன்றியின் பல்வினை அணிந்தவரும் யாவரெனில், சங்குகள் நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த மாதோட்டத்தில் பாலாவியின் கரையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் திறைவராவர்.

8. அட்டனழ காக அரை தன்மேல் அர வார்த்து
 4. மட்டுண்டு வண் டாடும் பொழில் மாதோட்ட நன் னகரில்
 பட்டவரி நுதலாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
சிட்டனமை யாள்வான் திருக் கேதீச்சரத் தானே

ப—அட்டன்—நிலம், நீர், தீ, வளி, வான், திங்கள், ஞாயிறு, உயிர் என்னும் எட்டுப் பொருள்களின் வடிவாயுள்ளவனும், அரவு அரை தன்மேல் அழகாக ஆர்த்து—பாம்பினை அரையிலே அழகாகக் கட்டி, பட்டவரி நுதலாளொடு — ஆபரணத்தோடு அழகிய நெற்றியை உடையவளாகிய உமாதேவியை இடப்பா கத்தே பொருந்தி, சிட்டன்—மேலானவராய் விளங்குபவரும், நமை யாள்வான்—நம்மையடிமையாக உடையவரும் யாவரெனில், மட்டு உண்டு—தேனை உண்டு, வண்டு ஆடும் பொழில் மாதோட்ட நல் நகரில்—வண்டுகள் ஆடுகின்ற மாதோட்டமென்னும் நல்ல நகரில், பாலாவியின் கரைமேல்—பாலாவியின் கரையில் உள்ள, திருக்கே தீச்சரத்தானே—திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவராவர்.

அட்டமூர்த்தியாயுள்ளவரும், பாம்பை அரையில் கட்டியவரும் உமாதேவி பாகரும், மேலானவரும், நம்மையடிமையாக உடைய வரும் யாவரெனில் தேனுண்டு வண்டாடும் சோலைகளையுடைய மாதோட்டத்தில் பாலாவியின் கரையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரத் திறைவராவர்.

5 9. மூவரென விருவரென முக்கணுடை மூர்த்தி
 மாவின்கனி தூங்குபொழில் மாதோட்ட நன் னகரில்
 பாவம்வினை யறுப்பார்பயில் பாலாவியின் கரைமேல்
 தேவனெனை யாள்வான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே.

ப—ரை: மூவரென—பீரமா விட்டுணு உருத்திரன் என்ற மூவ ராயுள்ளவரும், இருவரென—சக்தி சிவமென இருவராயுள்ளவ ரும், முக்கணுடை மூர்த்தி—சந்திரன், சூரியன் அக்கினி என்னும் மூன்று கண்களை உடையவரும், தேவன்—இறைவரும், எனையாள் வான்—என்னை அடிமையாகக் கொள்பவரும் (யாவரெனில்,) மாவின்கனி தூங்கு பொழில் மாதோட்ட நல் நகரில்—மாம்பழங்கள் தூங் குகின்ற சோலைகளையுடைய மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகரிலே, பாவம் வினை அறுப்பார் பயில்—பாவத்தையும் வினைகளையும் வழி

பாட்டினால் நீக்குபவராகிய அடியார்கள் வாழ்கின்ற, பாலாவியின் கரைமேல்—பாலாவியின் கரையில், திருக்கேதீச்சரத்தானே—திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவராவர்.

ராயும்
மூவராயும், இருவராயும், தேவராயும், எனையாளுபவ உள்ள இறைவர் யாவரெனில் மாங்கனி தூங்கும் சோலையினை யுடைய மாதோட்ட நகரில் பாலாவியின் கரையில் அடியார்கள் வாழும் திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவராவர்.

10. கறையார்கடல் சூழ்ந்தகழி மாதோட்டநன் ன்கருள்
சிறையார் பொழில் வண்டியாழ்செய்யும் கேதீச்சரத்தானே
மறையார்புக மூரன்னடித் தொண்டனுரை செய்த
குறையாத்தமிழ் பத்தும் சொலக் கூடாகொடு வினையே.

ப—ரை: கறை ஆர் கடல் சூழ்ந்த—கருமை பொருந்திய கடலின் கரையிலே சூழ்ந்துள்ள, கழி மாதோட்ட நல்நகருள்—உப்பங்கழிகள் நிறைந்த மாதோட்டம் என்னும் நல்ல நகரில், பொழில் சிறை ஆர் வண்டு யாழ்செய்யும்—சோலைகளில் சிறகினையுடைய வண்டுகள் யாழ்ப்போல் இனிய ஒலியைச் செய்கின்ற, கேதீச்சரத்தானே—திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை, மறையார் புகழ் ஊரன்—வேதங்களை ஒதும் அந்தணர்களால் புகழப்படும் நம்பியாரூரனாகிய, அடித்தொண்டன் உரைசெய்த—திருவடிக்குத் தொண்டு செய்பவன் பாடிய, குறையாத் தமிழ் பத்தும் சொல்—குறைவில்லாத திரு நெறித் தேவாரங்கள் பத்தினையும் பக்தியோடு சொல்லித் துதிக்க, கொடுவினை கூடா—கொடிய வினைகள் சேரமாட்டா.

கரிய கடல் சூழ்ந்த கழிகளையுடைய மாதோட்ட நகரில் வண்டு இனிய ஒலி செய்யும் சோலைகளையுடைய திருக்கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை அந்தணர் புகழும் நம்பியாரூரனாகிய திருவடித் தொண்டன் துதித்துப் பாடிய குற்றமில்லாத தேவாரப் பாடல்கள் பத்தினையும் அன்போடு சொல்லித் துதிப்பவரைக் கொடிய வினைகள் சேரமாட்டா.

திருவாசகம்.

6

போற்றித் திருஅகவல்

போற்றி என்னும் சொல் பலவிடத்தில் வர அமைத்த சிறந்த அகவற்பாட்டு என்பது இதற்குப் பொருள். போற்றி என்னும் சொல் வணக்கம் எனப் பொருள் படும். இப்பாடலில் உலகத்திலுள்ள உயிர்களின் தோற்றம் கூறப்படுதலால், இப்பாடல் கருதும் பொருள் சகத்தின் உற்பத்தி என ஆன்றோர் குறித்தனர். சகம்—
 1 உலகத்திலுள்ள உயிர்கள்.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ

ஈரடி யாலே மூவுல களந்து

நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்

போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மாலன்(று)

5. அடிமுடி யறியும் ஆதர வதனில்

கடுமுரண் ஏன மாகிமுன் கலந்து

ஏழ்தலம் உருவ இடந்துபின் எய்த்து

ஊழி முதல்வ சயசய என்று

வழுத்தியும் காண மலரடி யிணைகள்

10. வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கடல் உலகினில்

ப—ரை: நான்முகன்முதலா வானவர் தொழுது எழ—நான்கு முகங்களையுடைய பிரமன் முதலாக வானுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் பணிந்து எழாநிற்க, ஈரடியாலே மூவுலகு அளந்து—இரண்டு திருவடிகளாலே மூன்று உலகங்களையும் அளந்து, நாற்றிசை முனிவர்களும் ஐம்புலன் மலரப் போற்றிசெய்—நான்கு திக்குக்களிலுமுள்ள முனிவர்களும் தம்முடைய ஐந்து புலன்களும் மகிழ்ச்சியால் மலரும்படி வணங்குதலைச் செய்யா நிற்கும், கதிர் முடித்திரு நெடுமால்—ஒளிபொருந்திய முடியினையுடைய அழகிய நீண்ட விஷ்ணுவானவர், அன்று அடிமுடி அறியும் ஆதரவு அதனில்—பிரமனோடு மாறுபட்ட அந்நாளில் திருவடியின் முடிவினையறியும் விருப்பத்தினால், கடுமுரண் ஏனமாகி—மிக்க வலியினையுடைய பன்றியாக வடிவெடுத்து, முன்கலந்து—முற்பட்டு, ஏழ்தலம் உருவ இடந்து

—கீழ் ஏழ் உலகங்களையும் ஊடுருவப் பிளந்து, பின் எய்த்து—
(அடியின் எல்லையைக் காணாமையால்) பின் களைப்புற்று,
ஊழி முதல்வசயசய என்று—உலகமழியும் காலத்தும் (அழியாது)
முதல்வராய் நிற்கும் தேவரீருக்கே வெற்றி என்று சொல்லி, வழத்
தியும் காணாமலரடி இணைகள்—துதித்தும் காணாத தாமரை மலர்
போன்ற அடிகள் இரண்டும், வார்கடலுலகினில் வழத்துதற்கு
எளிதாய்—நீண்ட கடலாற் சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்தின் கண்ணே
துதித்தற்கு எளியனவாம்படி.

திருமால் தன் ஈரடியாலே மூவுலகும் அளந்த வரலாறு: விரோ
சனன் என்னும் அசுரனின் மகனான பலி என்பவன் இந்திரனை
வென்று மூன்று உலகங்களையும் அரசானும் உரிமை பெற்றிருந்தான்.
அவன் ஒரு வேள்வி செய்து தன்னை வந்திரப்போர் வேண்டுவன
எல்லாவற்றையும் கொடுத்தான். அவன் செய்த வேள்வியைக்
கண்டு அச்சமுற்ற தேவர்கள் திருமாஸிடம் சென்று பலியிடமிருந்து
தம்மைக் காக்குமாறு வேண்டினர். திருமாலானவர் காசிபருக்
கும் அதிதிக்கும் மகனாகப் பிறந்து குறிய வடிவினராய்த் துறவுக்
கோலம் பூண்டு பலியினிடம் சென்றார். அவர் வந்த காரணத்தை
வினாவினபோது, அவர் பலியினிடம் மூன்றடி மண் யாசித்தார்.
அவரது குறிய வடிவத்தைக் கண்ட பலியின் குருவான வெள்ளி
என்பான் யாசகரது வடிவத்தையும் செயலையும் கண்டு ஐயுற்று
பலி அவருக்கு யாதும் கொடுக்காதவாறு தடுத்தான். தன் குரு
வின் மொழியைப் பொருட்படுத்தாது பலி அவருக்கு மூவடி மண்
கொடுத்தான். கொடுத்த மாத்திரத்தே குறள் வடிவினராய் வந்த
திருமால் நெடிய உருவத்தைப் பெற்றுப் பூமியைத் தன்றோடிக்
குள்ளும் வானத்தைத் தன்மற்றோரடிக்குள்ளும் அடக்கினார். மூன்று
வதடியினை பலியின் தலையில் வைத்து அவனைப் பாதலத்தில் இருத்தி
னார். அதன்பின் இந்திரன் தன் உலகுக் கதிபதியானான். திருமால்
மூவுலகும் அளந்தபொழுது பிரமனும் தேவர்களும், முனிவர்களும்
தொழுது வணங்கினர். மூவுலகு என்பதற்கு வானுலகு பூவுலகு
பாதல உலகு என்றும், நிலமண்டிலம் வளிமண்டிலம் வான்மண்டி
லம் என்றும் பொருள் கூறப்படும்.

திருமால் அடிமுடி தேடிய வரலாறு:—முன்னொரு காலத்தில்
ஓர் யுக முடிவிலே சகல உயிர் வர்க்கங்களும் இறந்தொழிந்தன.
பிரமன் தன் படைத்தற் றொழிலை இழந்தவனாய்த் திருமால் பள்ளி
கொண்டருளிய பாற்கடலை அடைந்தான். அங்கே நாராயணன்
தவ நினைவில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு, அவனை அணுகி 'நீ யார்

என்றான். தன் மகனுடைய வினாவைக் கேட்ட நாராயணன் புன்முறுவல் செய்து, 'மகனே நினது வரவால் மகிழ்ந்தேன்' என்றான். அதனைக் கேட்ட பிரமன் தான் நாராயணனின் உந்திக்கமலத்திலிருந்து தோன்றியவன் என்பதை மறந்து தானே நாராயணனிலும் மேலானவன் எனத் தருக்கி நாராயணனுடன் போர்செய்தற்கெழுந்தான். பாற்கடல் நடுவில் பிரமனும் நாராயணனும் பெரும்போர் செய்தனர். தாமே தலைவர் எனக் கருதிப் போர் புரியும் அவர்கள் மத்தியில் அவர்கட் கறிவுச்சுடர் கொளுத்தத் திருவுளம் கொண்டு சிவபிரானார் ஒரு சோதிப் பிழம்பாகத் தோன்றினார். அத்தோற்றத்தினைக் கண்ட பிரமனும் திருமாலும் அதன் அடிமுடி அறிய ஆவலுற்றவராய்த் திருமால் பன்றி வடிவெடுத்து நிலத்தைப் பிளந்து அடியின் எல்லை காண முற்பட பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவாய் அந்தச் சோதியின் முடியைத் தேட முயன்றான். இறுதியில் இருவரும் அடிமுடி அறியாது களைத்து இறைவன் முன்னிலையில் வீழ்ந்து துதித்தனர். சிவபிரான் அதன்பின் அவர்கட்கு அருள் புரிந்தார்.

யானை முதலா எறும்பீ ருய

8

- ஊனமில் யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்
 மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து
 ஈனமில் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்
 15. ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
 இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
 மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
 ஈரிரு திங்களில் பேரிருள் பிழைத்தும்
 அஞ்சு திங்களின் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
 20 ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்
 ஏழு திங்களின் தாழ்புவி பிழைத்தும்
 எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
 ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
 தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும்
 25 துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்

ப—ரை: யானை முதலாய் எறும்பீருய—மிகப் பெரிய யானை முதலாக மிகச்சிறிய எறும்பு இறுதியாகிய, ஊனமில் யோனியின்

உள்வினை பிழைத்தும்—கெடுதலில்லாத கருப்பைகளினின்றும் நீங்கி மனத்தைப் பற்றி நிற்பதாகிய நல்வினையினாலே தப்பியும், மானிடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து - மக்களாய்ப் பிறக்கும் பிறப்பினுள் னும் தாயின்கருப்பையினுள்ளே ஈனமில்லாமல் செருவினில் பிழைத்தும்—குறைதல் இல்லாத புழுக்கள் செய்யும்போரினநடுவிலே அகப்பட்டு மடியாது தப்பியும், ஒருமதிதான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்—முதலாவது மாதத்தில்தான்றிக் காயின் வடிவத்தை ஒத்து இருவகைப்பட்டதன்மையிலிருந்து தப்பியும், இருமதி வினைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்—இரண்டாம் மாதத்தில் கருத்தோன்றிய காலத்திற் போன்ற தன்மையிலிருந்து தப்பியும், மும்மதிதன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும் - மூன்றாம் மாதத்தில் கருப்பையிற் றேன்றும் அந்த மதநீருக்குத் தப்பியும், ஈர் இரு திங்களில் பேர்இருள் பிழைத்தும் - நான்காம் மாதத்தில் பெரிய இருளுக்குத் தப்பியும், அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும் — ஐந்தாம் மாதத்தில் சாதலுக்குத் தப்பியும், ஆறுதிங்களில் ஊறு அலர் பிழைத்தும் - ஆறாம் மாதத்தில் கொலைக்குக் காரணமாகிய பழிச்சொல்லுக்குத் தப்பியும், ஏழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும் — ஏழாம் மாதத்தில் கீழுள்ள நிலத்தில் வந்து பிறத்தலுக்குத் தப்பியும், எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்—எட்டாம் மாதத்தில் உண்டாகும் துன்பத்திற்குத் தப்பியும், ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்—ஒன்பதாம் மாதத்தில் வருகின்ற துன்பங்களுக்குத் தப்பியும், தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும் துக்கசாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்—(தாயின் கருப்பையை விட்டு வெளியே வருதற்கு) ஏற்ற காலமாகிய பத்தாம் மாதத்தில் தாயும் தானுமாய் அனுபவிக்கின்ற துன்பக் கடலில் உள்ளதாகிய துயரத்தினின்றும் தப்பியும்.

மாதா உதரத்து ஈனமில் கிருமிச் செரு என்றது தாயினுடைய வயிற்றிலே புக்க கருவிலிருந்து தோன்றிய புழுக்கள் பலவற்றில் ஒன்றானது தாய்க் கருவினோடு ஒன்றிக் கலத்தற்கு மற்றைய புழுக்களை நீக்குதற்குச் செய்யும் போரினை. முதலாம் மாதத்தில் இருமையிற் பிழைத்தல் என்றது ஆண் கருவிலுள்ள புழுக்கள் பலவற்றில் ஒன்று பெண்கருவில் சேர்ந்ததும் பெண்கருவானது மற்றைய புழுக்கள் தன்னிடத்துச் சேராதவாறு அடைத்துவிடும். அங்ஙனம் அடைத்தபொழுதுதான் கரு வளர்ச்சியுறும். அங்ஙனம் அது அடைக்காதவாறு தடுப்பன இரண்டுள்ளன. ஒன்று நோய், மற்றொன்று மயக்கம். இந்த இரண்டினின்றும் தப்புதலையே இருமையிற் பிழைத்தல் என்று கூறியதாம். முதல் மாதத்தில் கருவின்

வளர்ச்சிப் பரிமாணம் தான்றிக் காய்போல் இருக்கும். கருவினுக்கு முதலாம் மாதத்தில் நிகழும் பாதுகாப்பு இரண்டாம் மாதத்தில் நிகழ்வது ஆதலால் இருமதி விளைவின் ஒருமை எனக் கூறப்பட்டது. ஒருமை—ஒன்றுபட்ட தன்மை. கருப்பையினது வாயில் அடைபட்டமையால் வெளியே செல்லவேண்டிய மதநீர் அவ்வாறுசெல்லாது கருப்பையினுள்ளே பெருகும். அதன் பெருக்கத்தால் கருப்பை விசாலமடையும். அம்மதநீர்ப் பெருக்கத்தைப் பொறுக்கலாற்றாது கருப்பை கிழிந்து கருச்சிதைதலும் உண்டு. அதற்குத் தப்புதல் மும்மதிதன்னில் அம்மதம் பிழைத்தல் எனக் கூறப்பட்டது. அம்மதநீர் கறுத்து இருண்டிருத்தலால் கருவானது அவ்விருளுக்குத் தப்பியிருத்தல் கடினம். அதுவே, பேரிருட் பிழைத்தும் எனக் கூறப்பட்டது. ஐந்தாம் மாதத்தில் மதநீரின் பெருக்கத்திற்கும் இருளுக்கும்தப்பி இருக்கவேண்டுதலாலே அது அஞ்சுதிங்களின்முஞ்சுதல் பிழைத்தும் எனக் கூறப்பட்டது. முஞ்சுதல்-சாதல்.

வளர்ச்சிபெற்ற கரு ஆறாம் மாதத்திலே புறத்தார்க்குப்புலனாகத் தக்கவாறு இருக்கும். கணவனில்லாத பொழுதில் கருவுற்ற பெண்கள் அம்மாதத்தில் தாம் கருக்கொண்டமையைப் பிறர் அறிந்து பழிப்பார்களே என அஞ்சி அக்கருவினைச் சிதைப்பர். அதற்குத் தப்புதல் 'ஊறு அலர்பிழைத்தல்' எனக் கூறப்பட்டது. ஊறு—கொலை, அலர்—பழிச்சொல். உறுப்புக்களெல்லாம் நிரம்பி வளர்ச்சிபெற்ற மகவின் பாரத்தைக் கருப்பையானது சுமக்கலாற்றாமல் அதனை வெளியிடக் கூடுமாகவின் அதற்குத் தப்புதலை தாழ்புவி பிழைத்தல் என அடிகள் குறித்தார். வளர்ச்சி பெறும் மகவின் பாரம் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்குமாதலால் அதனால் அம் மகவிற்கும் அதன் தாய்க்கும் ஒருங்கு கண்டம் உண்டாகும். அதனின்றும் தப்புதல் 'கட்டமும் பிழைத்து' என்றும் 'வருதரு துன்பமும் பிழைத்து' என்றும் கூறப்பட்டது. நிறைந்த வளர்ச்சிபெற்ற மகவு பத்தாம் மாதத்தில் வெளிவரும். அது பிறக்கும் போது தாயானவள் அனுபவிக்கும் துன்பம் கடல்போலப் பெரியது. அதே பொழுதில் அம்மகவும் சிறிய வாயிலினூடாகப் பெரிதும் நெருக்குண்டு பெருந்துயரமுறும். அவ்விருவர் துன்பமும் ஈண்டு துக்க சாகரமென்றும், துயர் என்றும் கூறப்பட்டன. ஓர் ஆன்மா மனிதப்பிறவி எடுப்பதற்குப் பலப்பல துன்பங்களினின்றும் தப்பவேண்டியிருத்தலை மணிவாசகப் பெருந்தகை அழகாக எடுத்தோதியுள்ளார்.

26 ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்தவக் காலை

27 ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்

ப—ரை: ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்த அக்காலை—பருவங்கள் தோறும் வளர்ந்து மனிதப்பருவம் எய்திய அப்பொழுது, ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்—செல்வத்தைத் தேடிச் சேர்த்தும் சேர்த்த பொருளைப் பிறர் கவராதவாறு மறைத்து வைத்தும், இவ்வாறு எவ்வளவோ பலவாகிய துன்பங்களுக்குத் தப்பியும்.

ஈட்டுதல் என்றது ஈண்டுதல் என நின்றது; சேர்த்தல் என்னும் பொருளையுடையது. பொருளைச் சேர்த்தலும் காத்தலும் துன்பமாம் என்பது “ஈட்டலுந் துன்பம் மற்று ஈட்டிய ஒண்பொருளைக் காத்தலும் ஆங்கே கடுத்துன்பம்” என நாலடியாரிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

28 காலைமலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி

29 வேலை நித்திரை யாத்திரைப் பிழைத்தும்

ப—ரை: காலை மலமொடு—காலைப்பொழுதில் மலத்தாலும், கடும் பகல் பசி—உச்சிப் பகற் பொழுதில் பசியாலும், நிசிவேலை நித்திரை—இராப்பொழுதில் நித்திரையாலும், யாத்திரைப் பிழைத்தும்—இவை இல்லாத காலங்களில் ஒருரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் செல்வதனாலும் உண்டாகும் துன்பங்களுக்குத் தப்பியும்,

30 கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்

ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கியுள் மதர்த்துக்

கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்துமுன் பணைத்து

எய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடை பரந்து

ஈர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தம்

கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்

ப—ரை: கருங்குழல்—கரிய கூந்தலினையும், செவ்வாய்—சிவந்த வாயினையும், வெண் நகை—வெள்ளிய பற்களினையும், கார்மயில் ஒருங்கிய சாயல்—கார்காலத்து ஆண்மயிலைப்போல் ஒரு தன்மைப்பட்ட மென்மையினையும், நெருங்கி உள் மதர்த்து கச்சு அற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்து எய்த்து இடைவருந்த எழுந்து புடைபரந்து ஈர்க்கு இடைபோகா இளமுலை—ஒன்றோடொன்று நெருங்கி தம்முள்ளே களிப்புக்கொண்டாற்போல நிறைந்து மார்புக்கச்சு அறும்படி மேலெழுந்து ஒளிவீசி எதிரே பருத்து இடையானது இளைத்து வருந்தாநிற்க எழுச்சிபெற்றுப் பக்கங்களில் பரந்து ஈர்க்கும்இடையே நுழையாதவாறு நெருங்கிய

இளமை பொருந்திய தனங்களையும் உடைய, மாதர்தம்—மகளிரினுடைய, கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்—கவர்ச்சி மிகுந்த கண்களின் கொள்ளைகொள்ளவல்ல பார்வைக்குத் தப்பியும்.

36 பித்த உலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்

9 37 மத்தக் களிற்றெனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்

ப—ரை: பித்த உலகர் பெருந்துறைப்பரப்பினுள்—மயக்கந் கொண்ட உலகத்தினராகிய பெரிய கடலிலே, மத்தக் களிற்றெனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்—கிடந்து கலங்குகின்ற மதம் பிடித்த ஆண்யானை என்னும் அவாவினின்றும் தப்பியும்.

மெய்ப்பொருள் அல்லாதனவற்றை மெய்ப்பொருளென்று கருதுவோரைப் பித்த உலகினர் என்றார். அத்தன்மையோர் பலராயிருத்தலின் பெருந்துறைப் பரப்பு என்றார். ஆசையானது தன் னையுடையாரைக் கலக்கி வருத்துதலினால் அது ஈண்டு மதயானையாக உருவகிக்கப்பட்டது. அவாவே பிறவிக்குக் காரணமாயுள்ளது என்பதும், துன்பங்களின் இருப்பிடம் என்பதும்,

“அவாவென்பது எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் தவா அப்பிறப்பினும் வித்து” எனவும்

“அவா இல்லாகும் துன்பம் அஃதுண்டேல்

தவா அது மேன்மேல் வரும்” எனவும் கூறிய தமிழ் மறையான் உணரப்படும்.

38 கல்வி என்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்

ப—ரை: கல்வி என்றுரைக்கப்படும் பலவாகிய கடல்களிலிருந்து தப்பியும்.

கல்வி எல்லையில்லாதது. அது பலபல பிரிவுகளையுடையது. ‘கல்வி கரையில கற்பவை நாள்சில’ ஆதலால், கற்ககசடறக் கற்பவை என்றபடி தமக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் கல்வியை மட்டும் திருத்த முறக் கற்காது, கல்வி நல்லது என்று அதன் துறையெல்லாம் கற்கப் புகுவோர் ஒன்றும் அறியாராய் தன்புறு வராதலால் அவ்விதபிழைகளினின்றும் தப்புதலை ‘பல்கடற் பிழைத்தும்’ என்றார்.

39 ‘செல்வமென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்’

ப—ரை: செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்—செல்வமென்றுரைக்கப்படும் துன்பதினின்றும் தப்பியும்.

பொருளிலார்க் கிவ்வுலகமில்லை என்றபடி செல்வம் இன்றிய மையாததாயினும் செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்றாற்போல செல்வதைப் பிறர்க்கீயும் நோக்கங்கொண்டு தேடாது அதனைக் காக்க எண்ணங்கொண்டு தேடின பல துன்பம் உண்டாகும்,

40 'நல்குர வென்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்'

ப—ரை: நல்குரவென்னும்—வறுமை என்று சொல்லப்படும், தொல்விடம் பிழைத்தும்— பழையநஞ்சுக்குத் தப்பியும்,

41 புல்வரம்பாய பலதுறை பிழைத்தும்

ப—ரை: புல்வரம்பாய—புல்லை எல்லையாகவுடைய, பலதுறைப் பிழைத்தும்—பலபிறவித் துறைகளுக்குத் தப்பியும்.

ஏழுவகையான பிறப்புக்களில் கீழானது புல்லாகிப் பிறத்தல், ஏழுவகைப் பிறப்புக்கள்: தாவரம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறவை, மிருகம், மக்கள், தேவர் என்பன. தாவரம் ஓரறிவு மாத்திரம் உடையது ஆதலின் புல் வரம்பு ஆய்' என்றார்.

42 தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி

முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும்

ஆறு கோடி மாயா சக்திகள்

வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின.

ப—ரை: தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி—கடவுள் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற ஒரு கருத்து மனத்தில் வரப்பெற்று; முனிவு இல்லாததோர் பொருளது கருதலும்—வெறுப்பில்லாததாகிய ஒப்பற்ற பொருள் ஒன்றினை எண்ணியளவிலே, ஆறு கோடி மாயாசக்திகள்—ஆறுகோடியளவினவாகிய மாயையின் சக்திகள், வேறுவேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின—வேறு வேறுகத் தமக்குரிய வஞ்சனைகளைச் செய்யத் தொடங்கின,

மேலே சொல்லப்பட்ட துன்பங்களினின்றும் நீங்கியபின்னர் கடவுள் உண்டு என்றும், அவரை வழிபடுதல் நம் பிறவிப் பயன் எனவும் மனம் கருதாநிற்கும். இறைவனுண்டு என்பது அறிந்து வழிப்பட்ட பின்னரே அவ்விறைவனது அருட்செயலின் பெருமை ஒருவர்க்குப் புலனாகும். அவ்வருட்செயலின் பெருமையை உணர்தல் முனிவிலாததோர் பொருளது கருதல் எனக் கூறப்பட்டது. முனிவிலாதது—வெறுப்பில்லாதது. ஆறுகோடி என்பதில் கோடி என்பது மிகப்பல என்னும் பொருளில் நின்றது மாயையின் சக்திகள் ஆறுவகையாவன: புணர்ச்சி, விருப்பம், கோபம், உலோபம், மயக்கம், செருக்கு, அழுக்காறு என்பன. இவை ஒவ்வொன்றும் வஞ்சனை

யான பலப் பல தொழிலைச் செய்தலினாலே, 'வேறு வேறு மாயைகள் தொடங்கின' எனக் கூறப்பட்டன.

43 ஆத்த மாணர் அயலவர் கூடி நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்.

ப—ரை: ஆத்தமாணர்-நம்புதற்குரியரான நண்பரும், அயலவர்-பிறரும், கூடி - ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு, நாத்திகம் பேசி நாத்தழும்பு ஏறினர் - கடவுள் இல்லை, மறுபிறப்பு இல்லை எனப் பேசிப்பேசி நாவில் தடிப்பு ஏற்பெற்றனர்.

ஒருவர் மனத்தில், கடவுள் உண்டு என்னும் கொள்கை உண்டான பின்னரும் அவருடைய நண்பரும் பிறரும் கடவுள் இல்லையெனச் சொல்லிப் பிதற்றுதல் சற்று வருத்தத்தையும் கலக்கத்தையும் உண்டாக்குமாதலின் அதனை அடிகள் ஈண்டுக் குறிப்பிட்டார். நாத்திகம்: உள்ள பொருள்களை இல்லையென்பது. உள்ள பொருள்களாவன - கடவுள், ஆன்மா, நல்வினை தீவினைகள், மறுபிறப்பு என்பன. இதனை,

"உலகத்தார் உண்டென்பது இல்லென்பான் வையத் தலகையா வைக்கப்படும்" என்ற குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையானும் அறியலாம்.

48 சுற்ற மென்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்,

50 விரத மேபர மாகவே தியரும்
சரத மாகவே சாத்திரம் காட்டினர்.
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாயா வாத மென்னும்

55 சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதன் எனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபே தத்த கடுவிடம் எய்தி

58 அதிற்பெரு மாயை எனைப்பல சூழவும்

ப—ரை: சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள் - உறவினர் என்று சொல்லப்படுகின்ற பழைய பசுக் கூட்டங்கள், பற்றி அழைத்துப் பதறினர் - எம்மைப் பிடித்து அழைத்துப் பதைத்தனர். பெருகவும் விரதமே பரமாக—மிகவும் விரதம் ஆற்றுதலே மேலான செயலாக, வேதியரும் சரதம் ஆகவே சாத்திரம் காட்டினர்—

வேதத்தை உணர்ந்த அந்தணர்களும் தாம் கூறுவதை மெய்யென்று நாட்ட நூல்களைச் சான்று காட்டினர். சமய வாதிகள்—தம் சமயமே மெய்யானதென்று வாதிப்பவர்கள், தம் தம் மதங்களில் அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்—தங்கள் தங்கள் சமயங்களில் சேர்ந்து பொருந்தி இருப்பீராக என்று பேசிப் புலம்பிச் சண்டையிட்டனர். மிண்டிய மாயாவாதமென்னும் சண்டமாருதம்—வலிய மாயாவாதமென்று சொல்லப்படுகின்ற கொடிய சூழல் காற்றானது, சுழித்து அடித்து ஆர்த்து—சுழன்று வீசிப் பேரொளி செய்ய, உலோகாயதன் என்னும் ஒண்திறற் பாம்பின்—உலோகாயதன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒள்ளிய வலிய பாம்பானது, கலாபேதத்த கடுவிடம் எய்தி—கலை வேறுபாடுகளை யுடைய கொடிய நஞ்சு வந்து பொருந்த, அதில் பெருமையை எனைப்பல சூழவும்—அங்ஙனம் அலைக்கப்படுவதனால் பெரிய வஞ்சனைகள் எவ்வளவோ பலவந்து சுற்றவும்,

- 59 தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்
 60 தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
 தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்
 தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்
 கொடியும் பேதையும் கொண்டது விடாதெனும்
 படியே யாகிநல் விடையற அன்பிற்
 65 பசுமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்
 கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
 அகங்குழைந் தநுகுல மாகிமெய் விதிர்த்துச்
 சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
 நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
 70 பூணது வாகக் கோணுதல் இன்றி
 சதுர்இழந் தறிமால் கொண்டு சாரும்
 கதியது பரமா வதிசய மாகக்
 கற்ற மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
 மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையா
 75 தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
 குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
 சிறுமை என்றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
 பிறிவினை யறியா நிழலது போல

- முன்பின் னுகி முனியா தத்திசை
 80 என்பு நைந்துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
 அன்பெனும் ஆறு கரையது புளா
 நன்புலம் ஒன்றி நாத என் றரற்றி
 உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
 கரமலர் மொட்டித் திருதயம் மலர
 85 கண்களி கூர நுண்ணுரி யரும்பச்
 சாயா அன்பினை நுடொறும் தழைப்பவர்
 87 தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி.

ப—ரை: தப்பாமே—மேலே சொல்லப்பட்ட மாயைகளால் தம் நிலையினின்றும் தவறாமல், தாம் பிடித்தது சலியா—தாம் பிடித்த பிடியை மன உறுதியின்மையால் கைவிடாமல், தழலது கண்ட மெழுகது போல—நெருப்பினை அணைந்த மெழுகு எவ்வாறு உருகுமோ அதுபோல, உளம் உருகி—மனம் உருகுதலைப்பொருந்தி, தொழுது—பணிந்து, அழுது—அன்பினால் அழுது, உடல் கம்பித்து—உடல் நடுங்கி, ஆடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்—ஆடுதல் செய்தும் பாடுதல் செய்தும் வணங்குதல் செய்தும், கொடியும் பேதையும் கொண்டது விடாது எனும்படியே ஆகி—குறடும் அறிவில்லாதவனும் பிடித்ததை விடா என்ற முறைமைபோல் ஆகி, நல் இடையரு அன்பின்—நல்லதும் இடையிலே அற்றுப்பேரகா ததுமாகிய அன்பினாலே, பசுமரத்து ஆணி அறைந்தாற்போல—பசுமையான மரத்திலே ஆணியை அறைந்தால் எவ்வாறு எளிதாய்ப் பதியுமோ அதுபோல (அந்த அன்பானது மனத்தில் நன்கு பதிதலினாலே), கசிவது பெருகி—மன நெகிழ்ச்சி மிகுந்து, கடல் என மறுகி—கடலைப்போலச் சுழன்று, அகம் குழைந்து—மனம் வாடி, அநுகுலமாய் மெய் விதிர்த்து—மனத்தின் அச் செயலுக்கு இசைவாய் உடல் நடுங்கி, சகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப—உலகத்தவர் தம்மைப் பார்த்துப் பேய் என்று சொல்லிச் சிரிக்க, நாணது ஒழிந்து—நாணத்தை விட்டு, நாடவர் பழித்துரை—நாட்டிலுள்ளார் கம்மைப் பழித்துக் கூறும் சொற்களை, கோணுதல் இன்றி—மனம் கோணாமல், பூணதுவாக—அணிகலமாக ஏற்றுக் கொண்டு, சதுர் இழந்து—யாம் வல்லேம் என்னும் திறமையை இழந்து, அறிமால் கொண்டு—அறியும் மயக்கம் மீதுரப்பெற்று, சாரும் கதியது பரம அதிசயமாக—தாம் சார்தற்குரிய வீடுபேற்றின்பமே மேலான வியப்புக்கிடமாக, கற்று மனமெனக் கதறியும் பதறியும்—கன்றையுடைய பசுவின் மனம்போலக் கதறுதலைச் செய்தும் பதறுதலைச் செய்தும், மற்று ஓர் தெய்வம் கன

விலும் நினையாது—வேறொரு தெய்வத்தைக் கனவினிடத்தும் நினை யாதபடி, அருபரத்து ஒருவன்—அறிதற்கரிய மேன்மையையுடைய ஒப்பற்ற முதல்வன், அவனியில் வந்து—பூமியில் வந்து, குருபரன் ஆகிய பெருமையை—ஆசிரிய முதல்வனாய் அமர்ந்து அருள் செய்த பெருந் தன்மையை, சிறுமை என்று இகழாதே — எளிதிற் கிடைத்தமையால் அவ்வருட்செயலைச் சிறியதென்று கருதி இகழ்ந்து விடாமல், திருவடியிணையைப் பிறிவினையறியா நிழலது போல முன்பின் ஆகி—திருவடிகள் இரண்டையும் பிரிந்து வேறொரு நின்றலை அறியாத நிழலைப்போல முன்னும் பின்னுமாக நினைந்து, முனியாது—அவ்விதம் நினைத்தலை வெறுக்காது, அத்திசை—அந்த ஆசாரியன் எழுந்தருளியிருந்த திசையை நோக்கி, என்பு நைந்து உருகி—எலும்பானது தனது வன்மைகெட்டு மென்மையாகி உருகி, நெக்கு நெக்கு ஏங்கி—கனிந்து கனிந்து இரங்கி, அன்பு எனும் ஆறு கரையது புரள—அன்பு என்னும் ஆறானது கரையின் மேலாகப் புரண்டு செல்ல, நன்புலன் ஒன்றி—நல்ல ஐந்து புலன்களும் ஒன்றுபட்டு, நாத என்று அரற்றி—தலைவனே என்று வாய்விட்டுப் புலம்பி, உரை தடுமாறி—சொற்கள் தடுமாறுதலைப் பொருந்தி, உரோமம் சிலிர்ப்பு—மயிர் சிலிர்க்க, கரமலர் மொட்டித்து—கைகளாகிய மலர்களைக் குவித்து, இருதயம் மலர—நெஞ்சம் விரிய, கண்களி கூர நுண் துளி அரும்பு—கண்கள் களிப்பு மிகுத லாலே சிறிய நீர்த்துளிகளைத் தோற்றூ நிற்க, சாயா அன்பினை நாடொறும் தழைப்பவர்—கெடாத அன்பினால் நாடொறும் செழிப் பவரை, தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி—தாயைப்போல நின்று வளர்த்த உனக்கு வணக்கம்.

இப்பாடற் பகுதியில் திருவடிப்பெருமை, துன்பநிலை, அன்பு நிலை என்ற மூன்று செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. திருவடிப் பெருமை: பிரமனும் தேவர்களும் முனிவர்களும் தொழவும் போற்றி செய்யவும் வியந்து மகிழவும் மாபலிச் சக்கரவர்த்தி யினிடத்து மூன்றடி மண்பெறும் பொருட்டாகப் பெருருவம் கொண்டு தம் இரண்டு பாதங்களினால் மண்ணையும் விண்ணையும் அளத்தலைச் செய்த பெருமையுடையவராகிய திருமாலானவர், முன் னொருகாலத்தில் அக்கினித் தூண்வடிவமாகத் தோன்றிய சிவபிரா னது அடியின் எல்லையைக் காணும்பொருட்டுப் பன்றிவடிவம் கொண்டு பூமியை இடந்துசென்று காணமுடியாத களைத்து சுற்றில் தம் கர்வம் தணிந்து சிவபிரானை நினைந்து 'என்றும் அழியாதவரே உமக்கு வெற்றி!, வெற்றி!, என்று துதித்தார். அங்ஙனம் அவரால் அறியமுடியாத பெருமையை உடையன சிவபிரானுடைய திருவடி என்பதாம்.

துன்பநிலை: முதலாவது பிறவித் துன்பம். அதாவது யானை முதல் எறும்பீராகவுள்ள அறிவு குறைந்தபிராணிகளின் கருவுட்புகா

மல் நல்வினைப் பயனால் மக்கட் கருவுட் புகுந்து கிருமிகளின் தாக்குதலுக்குத் தப்பியும், முதலாம் மாதத்தில் தான்றிக்காய் வடிவமாயுள்ள நிலையில் தாய்க் கருவினுக் கேற்படும் நோய், மயக்கம் என்னும் இருவித இன்னல்களுக்குத் தப்பியும், இரண்டாம் மாதத்திலும் அவ்வித இடையூறுகள் தொடர்ந்து நின்றலால் அவற்றுக்குத் தப்பியும், மூன்றாம் மாதத்தில் கருப்பையிலுண்டாகும் மதநீர்ப் பெருக்கத்தால் விளையும் அழிவுக்குத் தப்பியும், நான்காம் மாதத்தில் கருப்பையினுள் இருள் மிகுதலால் அவ்விருளுக்குத் தப்பியும், ஐந்தாம் மாதத்தில் கருப்பையினுள் மதநீரும் இருளும் மிகுதலால் கருவானது அவற்றால் அழியாது தப்பியும், ஆறாம் மாதத்தில் பழிச் சொல்லுக்கஞ்சித் தாயர் அக்கருவினை அழிப்பர் ஆதலின் அவ்வழிவுக்குத் தப்பியும், ஏழாம் மாதத்தில் கருநிறைவுற்று வளர்ந்திருக்குமாதலின் கருப்பை அதனைச் சமக்கலாற்றாது ஒரு கால் வெளிச்செலுத்துதலாகிய துன்பத்திற்குத் தப்பியும், எட்டாம் மாதத்தில் வளர்ச்சியுற்ற கருவானது கருப்பையில் நெருக்குண்ணுதலாகிய துன்பத்திற்குத் தப்பியும், ஒன்பதாம் மாதத்திலும் அவ்வித நெருக்குதலுக்குத் தப்பியும், பத்தாம் மாதத்தில் கருவானது பூமியிற் பிறக்கும் காலமாதலில் அப்போது தாயும் மகவும் சேர்ந்து அநுபவித்தலாகிய சொல்லொணாத துன்பங்களுக்குத் தப்பியும் பூமியிற் பிறத்தலாகிய நிலை உண்டாகின்றது. இரண்டாவதாய் உலக வாழ்வில் ஏற்படும் துன்பங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவையாவன: செல்வத்தை ஈட்டுதல் காத்தல் முதலியவற்றால் உண்டாகும் துன்பமும், உடல் சம்பந்தப்பட்டனவாகிய மலநீக்கம், பசி, நித்திரை, பிரயாணக் களைப்பு முதலாம் துன்பங்களும், பெண்கள்மேல் ஆசையாலுண்டாம் துன்பமும், கல்விகற்றலால் உண்டாம் துன்பமும், செல்வத்தால் உண்டாம் துன்பமும், வறுமையால் உண்டாம் துன்பமும் ஆகிய இவைகளாம். மூன்றாவதாகக் கடவுளை யடையும் நெறியில் நிற்கும்கால் உண்டாகும் துன்பங்கள் கூறப்படுகின்றன. காமம் கோபம் பற்றுள்ளம் மயக்கம் செருக்கு அழுக்காறு என ஆறுவகைப்பட்டு அளவில்லாது நிற்கும் மாயையின் சக்திகளின் தாக்கும், நம்பத்தக்காரின் நாஸ்திகப் பேச்சும், பிரிவாற்றாது வருந்தும் சுற்றத்தாரது பதைபதைப்பும் வருத்தமும், விரதங்களே மோஷத்தை அடைவிக்கவல்லன எனக் கூறித்தம்பக்கத்திற்கு இழுக்கும் வேதியரின் பேச்சும், தம் சமயமே மெய்ச் சமயமெனக் கூறித் தம் சமயத்திற் புகுத்தும் சமயவாதிகளின் வாதமும், மாயாவாதமென்னும் சூறாவளியின் தாக்குதலும் கடவுள் ஆன்மா, இம்மை மறுமைகள், புண்ணிய பாவங்கள் ஆதியன இல்லையென்று சொல்லும் உலோகாயதனது விடத்தையொத்த போதனையும் ஆகிய இவைகள் கடவுள் நெறியில் நிற்பாரது உள்ளத்தைக் கலக்குவனவாம்.

இனி மூன்றாவது பெரும் பொருளாயுள்ள அன்பு நிலையை எடுத்துரைக்கும்படி உள்ளம் உருகுதலும், அமுதலும், நடுங்குதலும் ஆடுதலும், அலறுதலும், பாடுதலும், பரவுதலும், அன்பினை விடாது பற்றி நின்றலும், அவ்வன்பினுற் கசிதலும், உலகத்தார்தம்மைப் பழித்தகாலத்தில் அதற்கு நாணுது அவர்களது பழிப்புரையை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுதலும், முத்தியின்பத்தையே மேலான இலட்சியமாகக் கொள்ளுதலும், ஈன்றண்ணிய பசுவைப் போல அன்புமேம்பட்டுக் கதறலும் பதறலும், பிற தெய்வத்தைக் கன்னிலும் நினையாமையும், குருவாகி வந்தாண்ட இறைவனது திருவடியைப் போற்றி நின்றலும், எலும்பும் உருக அன்பு மேம்படுதலும், அதனால் உரைதடுமாறலும், மயிர்சிவிர்த்தலும் கைகள் குவித்தலும், இருதயம் மலர்தலும் கண்களிலிருந்து ஆனந்த நீர் பெருக்கெடுத்தலும் ஆகிய இவற்றை அழகுற விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

திருச் சாழல்

திருச்சாழல் பாடியவரலாறு: சிவபக்தி நிறைந்த ஒரு துறவியானவர் தில்லையிலுள்ள நடராசப் பெருமானை முப்போதும் தரிசித்தபின் சோழநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் சென்று வணங்கிக் கொண்டு ஈழநாட்டையடைந்தார். ஈழநாட்டில் தாம் செல்லுமிடமெல்லாம் 'பொன்னம்பலம் வாழ்க' என்று சொல்லித்திரிந்தார். அவரது வரவினையும் செய்கையினையும் அறிந்த அந்நாட்டரசன் அவரைத் தன்னிடத்தழைப்பித்து, அவர் 'பொன்னம்பலம் வாழ்க' என்று கூறக்காரணம் யாதென வினவினான். அவர்பின்வருமாறு கூறலாயினர் "அரசனே! சோழநாட்டில் சிதம்பரம் என்ற ஒரு தலம்உண்டு. அது ஆதியில் தில்லைவனமாய் இருந்தது. அங்கே சிவபெருமான் நடம் செய்கின்றார், மனுச்சக்கரவர்த்தியினுடைய குமாரனாகிய இரணிய வர்மனுடைய சரீரத்திலிருந்த குட்டநோயைத் தன்னிடத்தில் மூழ்கிய உடனே தீர்த்தருளிய சிவகங்கை என்னும் குளம் அத்தலத்தில் உண்டு. அத்தலத்தில் வந்து பொன்னம்பலத்தில் நிருத்தம் செய்யும் நடராசப் பெருமானை வணங்கி, பொன்னம்பலம் வாழ்க என்று ஒரு முறை சொன்னால் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை இருபத்தோராயிரத்தறுநூறுதரம் சொன்னதனால் உண்டாம் பயன் கிடைக்கும் என்றார். அதனைக் கேட்டுக் கொண்டு அரசனோடிருந்த புத்தகுருவானவன் தன்சமயத்துமேய்ந் நூலாகிய பிடகாகமம் மூன்றினையும் சொன்ன கௌதம புத்தனாகிய தலைவனல்லாமல் வேறு ஒருதெய்வமும் இல்லையென்று

கோபித்துச் சொல்லிவிட்டு, தான் தில்லைக்குச்சென்று அங்குள்ள சைவத் தலைவர்களை வாதில்வென்று அத்தலத்தைப் புத்ததேவனுடைய கோயிலாகும்படி மூன்று தினத்தில் செய்வதாய்ச் சபதம் கூறி அப்பொழுதே சிதம்பரத்துக்குப் போனான். புத்தராசனும் தன் மகளின் ஊமைத்தன்மையை நீக்க எண்ணிச் சேனைகளுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்தான். இந்தப் புத்தராசன் செல்வதற்கு முன்னே வந்த புத்தகுருவானவன் நடராசப் பெருமானது ஆலயத்தில் ஒரு பொன்மண்டபத்தில் வந்திருந்தான். பின்பு வந்த புத்தராசனும் அவனை வணங்கித் துதித்து அவனோடு கூட இருந்தான். இவர் வந்திருப்பதை அக்கோயிலில் தொண்டு செய்பவர்கள் கண்டு "புத்தனே! எமது கடவுளுடைய ஆலயத்தை விட்டு விட்டு ஓடிப்போ" என்று சொன்னார்கள். புத்தகுருவானவன் "யாம் போவதில்லை, எங்கள் புத்தனே தெய்வம், வேறு தெய்வமில்லை என்று நிலைநாட்ட நாம் இங்கு வந்தோம்" என்றான். இதனைக் கேட்ட தொண்டர்கள் விரைந்து சென்று தில்லைமூவாயிரவர்க்கும் பிறர்க்கும் நடந்த செய்தியைக் கூறினார்கள். அவர்கள் உடனே ஓலை எழுதி அனுப்பிச் சோழராசனை அழைப்பித்தார்கள். மற்றும் சில அந்தணர்களையும், தபோதனர்களையும், கலைஞரானிகளையும் அழைப்பித்தார்கள். அன்று இரவு இவர்கள் எல்லாருடைய கனவிலும் சென்று, நடராசப்பெருமான் அவர்கள் கவலை தீருமாறு அருள்மொழி கூறி, தில்லையின் எல்லையில் திருவாதவூரன் என்னும் மாணிக்கவாசகன் இருக்கிறான் என்றும் அவன் புத்தர்களை வாதில் வெல்வான் என்றும் அருள்செய்து மறைந்தார். தில்லைமூவாயிரவரும் மற்றையோரும் அவ்வண்ணம் மாணிக்கவாசகரிடம் சென்று தெரிவித்ததும் அப்பெரியார் பௌத்த குருமார் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து அவர்களைப் பார்க்க விருப்பமில்லாதவராய் திரைபோட்டுக்கொண்டு ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு புத்த குருவை வாதில்வென்று, அந்தப்புத்தர்களைல்லாரும் ஊமையாகும்படி செய்ய, அது கண்ட ஈழதேசத்தரசன் மாணிக்கவாசகரை வணங்கி "பெரியீர், பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களை யெல்லாம் ஊமையராகச் செய்தீர்; ஊமையாயிருக்கிற எனது மகளைப் பேசும்படி செய்வீரானால் நானும் உமக்கு அடிமையாவேன்" என்று பணிந்து கூறினான். சுவாமிகள் அவனை அழைப்பித்து அருகே இருத்தி, 'பெண்ணே! இந்தப்புத்தன் பேசுகிற தர்க்கங்களுக்கெல்லாம் நீ விடைசொல்லக் கடவாய்' என்றார். அப்படியே அவரும் விடை சொன்னான். அந்த வினா விடைகளை மங்கையர் செய்யும் திருச் சாழல் வினையாட்டாக மாணிக்க வாசகர் அருமைப் பாடல்களில் அமைத்தருளினார்.

'திருச் சாழல்' என்னும் இத்திருப்பாடல்களில், சிவன் உயிர்க

ளிடத்து வைத்த கருணை சிறப்பித்துப் பேசப்படுதலினால் இவை நுதலிய பொருள் சிவனுடைய காருணியம் என ஆன்றோர் குறித்தனர்.

1. பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம் பேசுவதும் திருவாயான் மறைபோலும் காணேடி பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை ஈசனாவ நெவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.

ப—ரை: பூசுவதும்—இறைவன் தன் திருமேனியில் பூசிக் கொள்வதும், வெள்நீறு—திருவெண்ணீராகும், பூண்பதுவும்—ஆபரணமாக அணிவதும், பொங்கு அரவம்—சீறுகின்ற பாம்பாகும். திருவாயால் பேசுவதும்—திருவாக்கினால் பேசுவதும், மறை—வேதங்களே, ஏடி—இது என்னேடி, பூசுவதும்—பூசுவதையும், பூண்பதுவும்—அணிவதையும், கொண்டு—பற்றி (பேசி), என்னை—என்ன லாபம்? ஈசன் அவன்—ஈசனாகிய அவன், எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பு ஆனான்—எல்லா உயிர்களுக்கும் தக்க பயனளிப்பவனாயிருக்கின்றான்.

பூசுவது வெண்ணீறு, அணிவது பாம்பு, பேசுவது வேதம் இவ்வாறு உங்கள் தெய்வத்தின் தன்மை இருந்தபடி என்ன என்று புத்தன் வினாவ பூசுவது பூண்பது பேசுவது என்னும் இவற்றைக் கொண்டு உனக்கு ஆகும் காரியம் ஒன்றுமில்லை. அந்தப் பரம சிவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் தக்க பயனளிப்பவனாயுள்ளான் என்று ஊமைப் பெண் விடை சொன்னான் என்பதாம்.

2. என்னப்ப நெம்பிரான் எல்லார்க்கும் தானீசன் துன்னம்பெய் கோவணமாகக் கொள்ளுமது என்னேடி மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத் தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ.

ப—ரை: என் அப்பன்—என் தந்தை, எம்பிரான்—எம் இறைவன், எல்லார்க்கும் தான் ஈசன்—எல்லாருக்கும் தானே ஈசன், (அங்ஙனமாக) துன்னம்பெய்—தைத்தல் பொருந்திய, கோவணமாகக் கொள்ளுமது—கோவணமாகக் கொள்ளும் அச்செயல். என்—என்ன காரணத்தால், ஏடி—, மன்னுகலை—நிலைபெற்ற கலைகளும், துன்னு பொருள்—மிகுந்த பொருட்செறிவுள்ள, மறை நான்கே—நான்கு வேதங்களுமாகிய இவைகளே. வான் சரடு ஆ—பெரிய சரடாகக் கொண்டமைந்திருக்க, தன்னையே—அப்படி அமைந்ததாகிய பொருளையே, கோவணம் ஆ சாத்தினன்—கோவணமாக அணிந்தனன்.

துன்னம்—தைத்த துணி. சரடு—அரைக்கயிறு. கலைகளையும்

வேதங்களையும் சரடாகவும் அவற்றால் உணரப்படும் மெய்ப்பொருளைக் கோவணமாகவும் இறைவன் சாத்தினன் என்பது கருத்து.

3. கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணோட
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னாயிடினும்
காயி லுலகனைத்தும் கற்பொடிகாண் சாழலோ.

ப—ரை: சுடுகாடு கோயில்—சுடுகாடு கோயிலாம். நல்லாடை கொல்புலித்தோல்—சிறந்த ஆடை கொல்லுகின்ற புலியினது தோலாம். தாயும் இலி—தாயும் இல்லாதவன், தந்தையிலி—தந்தையும் இல்லாதவன், தான் தனியன்—தனியனாயிருப்பவன், எடி—, தாயும் இலி—தாயும் இல்லாதவன், தந்தையிலி—தந்தையுமில்லாதவன், தான் தனியன் ஆயிடினும்—தான் தனியனாயிருப்பினும் காயில்—(அவன்)கோபித்தால். உலகு அனைத்தும்—உலகமெல்லாம், கல்பொடி—கற்பொடி போல நீராகும்.

எல்லாம் ஒடுங்கிய இடமே சுடுகாடாகும். புலித்தோலுடைமை உயிர்களின் ஆணவத்தை யடக்குதலைக் குறிக்கும். தானே எல்லாம் தோன்றுதற்குக் காரணனாய், தான் ஒன்றிற் றேன்றாதிருத்தவின் "தாயுமிலி தந்தையிலி" என்றார்.

4. அயனை அனங்களை அந்தகளைச் சந்திரனை
வயனங்கள் மாயா வடுச்செய்தான் காணோடி
நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ.

ப—ரை: அயனை—பிரமனையும், அனங்களை—மன்மதனையும், சந்திரனை—சந்திரனையும், வயனங்கள் மாயா—வழியறியாத, வடுச் செய்தான்—வடுவுண்டாக்கினான், நயனங்கள் மூன்று உடைய—மூன்று கண்களையுடைய, நாயகனே—இறைவனே, தண்டித்தால்—தண்டனை செய்தால் (அந்தத் தண்டனை), வானவர்க்கு—தேவர்களுக்கு, சயம் அன்றோ—வெற்றியன்றோ.

இறைவன் ஆன்மாக்களை ஒறுப்பினும் அது நன்மையையே தருமாதலால் இறைவன் தேவர்களைத் தண்டித்ததும் அவர்களுக்கு நன்மையையே செய்தது என்ற கருத்தில் சயமன்றோ எனக் கூறியருளினார். வயனம்—வழி.

5.

தக்கனையும் எச்சனையும் தலையறுத்துத் தேவர்கணம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதா னென்னே
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ.

ப—ரை: தக்கனையும்—தக்கன் என்பவனையும், எச்சனையும்—
தக்கன் செய்த யாகத்திற்கு அதிபதியாகிய எச்சன் என்பவனையும்,
தலை அறுத்து—தலையை அறுத்து, தேவர்கணம் தொக்கன வந்தவர்
தம்மை—தக்கனது யாகத்திற்குக் கூட்டமாய் வந்த தேவர்களை,
தொலைத்தது—அழித்தது, என்—என்ன காரணம்? தொக்கனவந்
தவர்தம்மை—கூடிவந்த தேவர்களை, தொலைத்தருளி - அழித்தருளி,
அருள் கொடுத்து—அருள் செய்து, அங்கு—அப்பொழுதே, எச்ச
னுக்கு—யாகத்தைச் செய்த தக்கனுக்கு, மிகைத்தலை அருளினன்—
மாறுபாடாகிய (ஆட்டுக் கடாத்) தலையை அருள் செய்தான்.

எச்சன் என்பதற்கு யாகத்திற்கு அதிதேவதை என்றும்,
யாகத்தைச் செய்பவன் என்றும் இரு பொருள் உண்டு. தக்கன்
சிவபெருமானை மதியாது செய்த வேள்வியில் அதிதேவதையாய்
இருந்த எச்சன் என்பவன், வீரபத்திரர் யாகத்தை அழித்தபோது
மானுருக்கொண்டு ஓடினான் என்றும் அவனை வீரபத்திரர் ஓர்
அம்பினை எய்து கொன்றார் என்றும் கந்தபுராணம் கூறும்.

6. அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே யழலுருவாய்
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதா னென்னே
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனே லிருவரும் தம்
சலமுகத்தா லாங்காரந் தவிரநர்காண் சாழலோ.

ப—ரை: அலரவனும்—பிரமனும், மாலவனும்—திருமாலும்,
அறியாமே — அறியாவண்ணம், அழல் உருவாய்—நெருப்புருவ
மாகி, நிலமுதல்—நிலவுலக முதலாகிய, கீழ் அண்டம் உறநின்றது
—கீழுள்ள உலகங்களைப் பொருந்தும்படி நின்றதும், அண்டம்
உறநின்றது—சுவர்க்க முதலாகிய மேலுலகங்களைப் பொருந்த
நின்றதும். என்—என்ன காரணம்? நிலமுதற் கீழ் அண்டம் உற
நின்றிலனேல்—நிலமுதலாகிய எல்லா உலகங்களையும் பொருந்தும்
படி நின்றிலனாயின், இருவரும்—பிரமவிஷ்ணுக்களிருவரும், தம்
சலம் முகத்தால்—தமது கோபம் காரணமாக உண்டான, ஆங்
காரம் தவிரார்—அகங்காரத்தை ஒழியார்.

சிவபெருமான் மேலண்டங்களும் கீழண்டங்களும் ஊடுருவும் படி பேருரு வெடுத்தமையால் பிரம விட்டுணுக்களது அகங்காரம் நீங்கியது.

7. மலைமகளை ஒருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னேம
சலமுகத்தா லவன் சடையிற் பாய்ந்திலளேற் றரணியெல்
லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ.

ப—ரை; மலைமகளை—பார்வதிதேவியை. ஒரு பாகம் வைத்த
லும்—சிவபெருமான் தமது இடப்பாகத்தில் இருத்தலும், மற்ற
ஒருருத்தி—மற்றொரு பெண். சலமுகத்தால்—நீர்வடிவமாய், அவன்
சடையிற் பாயுமது—அவனது சடையின்கண்ணே பாய்வது, என்
—என்ன காரணம்? சலமுகத்தால்—நீர்வடிவாய், அவன் சடையில்
—அவ்விறைவனது சடையின்கண்ணே, பாய்ந்திலளேல்—பாய்ந்தி
லளாயின், எல்லாம்—உலகமெல்லாம். பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து
—பாதாளத்தின்கண் விழும்படி பாய்ந்து, பெருங்கேடு ஆம்—பெரிய
கெடுதியுண்டாகும்.

இறைவன் கங்கையைத் தரிக்காவிடின் அக்கங்கை பூமியிற்
பாய்ந்து அதனைப் பாதலத்துள் அழுத்தும். ஆகவே இறைவன் கரு
ணையே அதனைத் தலையில் தரிக்கக் காரணமாயிற்று.

8. கோலால மாகிக் குரைகடல்வாய் அன்றெழுந்த
ஆலால முண்டான் அவன்சதுர்தா னென்னேம
ஆலால முண்டிலனேல் அன்றயன்மால் உள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ.

ப—ரை: அன்று—அக்காலத்தில், குரை—ஒலிக்கின்ற, கடல்
வாய்—பாற்கடலின்கண், கோலாலமாகி எழுந்த—ஆரவாரத்தோடு
எழுந்த, ஆலாலம் உண்டான்—ஆலகால விடத்தைப் பருகினான்.
அவன் சதுர்தான் என்—அவ்விறைவனது சதுரப்பாடு என்ன?
ஆலாலம் உண்டிலனேல்—ஆலகால விடத்தைப் பருகாதுவிடுவனேல்
அன்று—அப்பொழுதே, அயன்மால் உள்ளிட்ட—பிரமவிட்டுணுக்
களையுள்ளிட்ட, மேலாய தேவரெல்லாம்—மேன்மையாகிய தேவர்
களெல்லாரும், வீடுவர்—அழிவர்.

சதுர்—சாதுரியம், திறமை. சிவபெருமான் அன்று விடத்தை
உண்டிலராயின் பிரமவிட்டுணுக்கள் முதலாய தேவரெல்லாம்
அழிந்திருப்பர்.

9. தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணே
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

ப—ரை; தென்பால் உகந்து—தென்திசையை விரும்பி நோக்கி ஆடும்—நடனம் செய்கின்ற, தில்லைச் சிற்றம்பலவன்—தில்லையின் கண்ணுள்ள ஞானசபையில் உள்ளவராகிய சிவபிரான், பெண்பால் உகந்தான்—உமாதேவியாரை ஒருபாகத்தில் விரும்பி வைத்துக்கொண்டான், பெரும் பித்தன்—(இவன்) பெரிய பித்துப்பிடித்தவன் போலும், பெண்பால் உகந்திலனேல்—பெண்ணை ஒருபாகத்தில் விரும்பிலனாயின், பேதாய்—அறிவில்லாதவளே, இருநிலத்தோர்—பெரிய நிலவுலகத்தோர் யாவரும், யோகு எய்தி—யோகத்தைப் பொருந்தி, விண்பால் வீடுவர்—விண்ணுலகத்தையடைந்து விடுவர்.

ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்தற்பொருட்டு இறைவன் உமாதேவியுடன் இருந்தருளுவர் என்றும், யோகத்தைக் கொடுத்து முத்தியளித்தற்பொருட்டு யோகியாய் இருந்தருளுவர் என்றும் சைவ நூல்கள் கூறும். இறைவன் போகியாயிருத்தலின்றி என்றும் யோகியாகியே இருப்பனாகில் ஆன்மாக்கள் பிறத்தலும் போகந் துய்த்தலும் அதனால் மலம் வலிகுறைதலும் இல்லையாய் கேவல நிலையை (ஆணவத்தோடு மாத்திரம் நிற்கும் நிலையை) எய்தும் ஆதலின் இறைவன் போகியாய் இருத்தல் ஆன்மாக்களின் மலம் படிமுறையில் வலிகெடுதற்குச் சாதகமாயிற்று.

10. தானந்த மில்லான் தனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணே
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ.

ப—ரை; தான் அந்தம் இல்லான்—தான் முடிவில்லாதவனானால், தனையடைந்த நாயேனை—தன்னையடுத்த நாய்போன்றவனாகிய என்னை, ஆனந்த வெள்ளத்து—இன்பமாகிய வெள்ளத்திலே, அழுந்துவித்தான்—அமிழ்ந்தப்பண்ணினான், ஆனந்த வெள்ளத்து அழுந்துவித்த திருவடிகள்—இன்பவெள்ளத்திலே அமிழ்த்திய திருவடிகள், வான் உந்து தேவர்கட்கு—விண்ணுலகில் வாழ்கின்ற தேவர்களுக்கு, ஓர்—ஓப்பற்ற, வான் பொருள்—மேலான பொருள்.

அடியார்க்கு எளியனவாய திருவடிகள் தேவர்களுக்கு அரியன. இது.

“ஆனாவறிவாய் அகலான் அடியவர்க்கு
வானூடர் காணாத மன்” என்னும் திருவருட் பயனாலும்
உணரப்படும்.

**11 நங்காயி தென்னதவம் நரம்போடெ லும்பணிந்து
கங்காளந் தோள்மேலே காதலித்தான் காணேட
கங்காள மாமாகேள் காலாந்த ரத்திருவர்
தங்காலந் செய்யத்த ரித்தனன்காண் சாமலோ.**

ப—ரை: நங்காய்—பெண்ணே, இது என்ன தவம்—இது எத்
தன்மையதான தவம், நரம்போடு—நரம்புடன் கூடிய, எலும்பு
அணிந்து—எலும்பைத் தரித்து, கங்காளம்—முழு எலும்பை, தோள்
மேலே காதலித்தான்—தோள்மீது விரும்பி அணிந்தான், கங்கா
ளம் ஆம் ஆறுகேள்—முழு எலும்பு வந்தவிதத்தைக் கேள், காலாந்
தரத்து—ஊழிக்காலமுடிவிலே, இருவர்—பிரம விட்டுணுக்களாகிய
இருவரும், தம்காலம் செய்ய—தம்முடைய வாணனை முடிவுசெய்ய,
தரித்தனன்—விரும்பத்தோடு அணிந்துகொண்டான்.

பிரம விட்டுணுக்கள் இறந்தபின்னும் தாம் இறவாமல் இருப்
பவர் என்பதை அறிவிக்குமுகமாக அவ்விருவர்களுடைய எலும்
பைச் சிவபிரானார் தரித்தனர், கங்காளம்—முழு எலும்பு, செய்ய
—செய்து.

**12. காணர் புலித்தோல் உடைதலை ஊண் காடுபதி
ஆனால் அவனுக்கிங் காட்படுவார் ஆரேட
ஆனாலும் கேளாய் அயனும் திருமாலும்
வானூடர் கோவும் வழியடியார் சாமலோ.**

ப—ரை: காண் ஆர்—காட்டில் வாழ்கின்ற, புலி—புலியினது,
தோல்—தோலே, உடை—உடுக்கும் உடையாயும், தலை—கபாலமே,
ஊண்—உண்ணும் கலமாயும், காடு—சுடுகாடே, பதி—உறைவிட
மாயும், ஆனால்—ஆகுமானால், அவனுக்கு—அந்தச் சிவனுக்கு, இங்கு
—இவ்வுலகிலே, ஆட்படுவார்—அடிமைப்படுவார், ஆர்—யார்?
ஆனாலும்—அவ்வாறாயினும், கேளாய்—கேட்பாயாக, அயனும்—
பிரமனும், திருமாலும்—விஷ்ணுவும், வான் நாடர் கோவும்—
விண்ணாட்டினராகிய தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனும்,
வழி அடியார்—பரம்பரை அடியவர்களேயாவர்.

சிவபிரானுக்குப் பிரமன் திருமால் முதலாய தேவர்களெல்லாம் அடியவரேயாவர். உண்—உணவு. அஃது ஈண்டு உணவுண்ணும் கலத்திற்கு ஆயிற்று.

13. மலையரையன் பொற் பாவை வாணுதலான் பெண்டிருவை
உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது என்னே
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல் உலகனைத்தும்
கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாம் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ.

ப—ரை: மலையரையன்—இமயமலையரசன் பெற்ற, பொற் பாவை—பொன்றாற் செய்த பாவை போல்பவனும், வாள் நுதலான்—ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடையவனாகிய, பெண் திருவை—அழகியபெண்ணை, உலகறிய—உலகத்தார் அறிய, தீவேட்டான் என்னும் அது—தீயின் முன்னாக மணஞ்செய்தான் என்று சொல்லும் அச் செயலின் கருத்து, என்—என்ன?, உலகறிய—உலகத்தார் அறிந்து அதன்படி நடந்து உய்யும்பொருட்டாக, தீ வேளாது ஒழிந்தனனேல்—தீயின் முன்னாக மணஞ்செய்யாது விட்டனனாயின், உலகு அனைத்தும்—உலகின்கண்ணுள்ள உயிர்களும், கலை நவின்ற பொருள்களும்—நூல்களாற் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களும், கலங்கிடும்—கலங்கிவிடும்.

ஆடல் பழகுபவன் எவ்வாறு ஆடவேண்டுமென்பதை ஆடலா சிரியன் முதலில் ஆடிக்காட்டினாலன்றி அவன் அறிந்து ஆடமாட்டான். அதுபோல உலகிலுள்ள மக்கள் எவ்வாறு மனைக்குரியவள் ஒருத்தியை மணஞ் செய்து இல்லறத்தை நடத்தல்வேண்டுமென்பதை வேதங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்திய இறைவன் அம்முறையைச் செய்துகாட்டினாலன்றி மக்கள் வேதப்பொருளை அறியவோ அதன்படி நடக்கவோ வல்லவராகார். ஆகவேதான் இறைவன் இமயமலையரசன் மகனைத் தீயின் முன்னாக மணஞ் செய்து மனையாளாக்கிக்கொண்டான் என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

14. தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற்றம்பலவன்
தான்புக்கு நடட்டம் பயிலுமது என்னே
தான்புக்கு நடட்டம் பயின்றிலனேல் தரணியெல்லாம்
உண்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்காண் சாழலோ.

ப—ரை: தேன் புக்க—தேன் பொருந்திய, தண்பணை சூழ்—குளிர்த்த வயல்கள் சூழ்ந்த, தில்லை—தில்லையிலே, சிற்றம்பலவன்

—சிற்றம்பலத்தின்கண் நடனஞ் செய்பவனாகிய நடராசன், தான் புக்கு—தான் திருவாலங்காட்டிற் புக்குந்து, நடட்டம் பயிலுமது—திருநடனம் செய்யும் அச்செயலின் கருத்து, என்—என்ன? தான் புக்கு—தான் சென்று, நடட்டம் பயின்றிலனேல்—திருவாலங்காட்டில் நடனம் செய்யாதிருப்பனேல், தரணி எல்லாம்—உலகமெல்லாம், ஊன்புக்க—மாமிசம் பொருந்திய, வேல்—வேலைத் தாங்கிய, காளிக்கு—காளிதேவிக்கு, ஊட்டு ஆம்—உணவாகிவிடும்.

முன் ஒருபோது காளி இறைவனோடு சமமாக நடனமாடினாள். அவள் அவனுக்குச் சிறிதும் தோல்வியடையவில்லை. அதுகண்ட இறைவன் அவள் வெல்லக்கூடுமெல் அவளது உக்கிரத்தன்மையால் உலகமெல்லாம் அவளுக்குணவாய் அழிந்துவிடுமென்று கருதித் தன் ஒருகாலை நேராக மேலேதூக்கி நடனமாடினாள். அந்த நடனம் ஊர்த்துவநடனம் என்று சொல்லப்படும். அந்நடனத்தின் மூலம் இறைவனது கருணை புலனாகிறது.

15. கடகரியும் பரிமாவும் தேருமுகந் தேருதே
இடபமுகந் தேறியவா நெனக்கறிய வியம்பேடி
தடமதில்க ளவைமூன்றும் தழல்எரித்த வந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினுன் திருமால்காண் சாமுலோ.

ப—ரை: கடகரியும்—மதயானையையும், பரிமாவும்—குதிரையையும், தேரும்—தேரையும், உகந்து ஏறுதே—விரும்பி ஏறாமல், இடபம் உகந்து—எருதை விரும்பி, ஏறியவாறு—ஏறிய காரணத்தை, எனக்கு அறிய—எனக்கு அறியத்தக்கதாக, இயம்பு—சொல்லுவாய், தடமதில்கள்—பெரிய மதில்களான நகரங்கள், அவைமூன்றும்—அந்தமூன்றும், தழல் எரித்த அந்நாளில்—நெருப்பினுற் சுட்ட அந்த நாளில், திருமால்—திருமாலானவன், இடபமதாய்—இடபவடிவங் கொண்டு, தாங்கினுன்—சுமந்தான்.

திரிபுரங்களை எரித்தற் பொருட்டு பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைச் சக்கரமாகவும், வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமாவைச் சாரதியாகவும், மேருவை வில்லாகவும், வாகுகியை நாணுகவும், அக்கினியை அம்பாகவுங் கொண்டு சிவபிரான் புறப்பட்டார் எனவும் அப்பொழுது தேரின் அச்ச முறியத் திருமாலானவர் இடபவடிவு கொண்டு இறைவனைச் சுமந்தார் எனவும் புராணம் கூறும்.

16. நன்றுக நால்வர்க்கு நான்மறையின் உட்பொருளை
அன்றூலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேடி
அன்றூலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தா னுயிடினும்
கொன்றூன்காண் புரமூன்றும் கூட்டோடே சாமுலோ

ப—ரை: அன்று—அக்காலத்தில், ஆலின் கீழ் இருந்து—கல்லால் என்னும் மரத்தின்கீழ் தக்ஷிணமூர்த்தியாயிருந்து, அங்கு—அவ்விடத்தில், நால்வர்க்கு—சனகர், சனந்தரர், சனாதரர், சனற்குமாரர் என்ற நால்வர்க்கும், நால்மறையின் உட்பொருளை—நான்கு வேதங்களிலும் மறைந்து கிடந்த உட்கருத்தை, நன்றாக—மாணவர் கருத்தில் நன்கு தெளிவாய்ப்பு பதியும்படி, அறமுரைத்தான்—அறவுரையாக உபதேசித்தான், அன்று—அக்காலத்தில், ஆலின்கீழிருந்து—கல்லாலின் கீழிருந்து, அறமுரைத்தானாயினும்—அறத்தை உபதேசித்தானாலும், புரம் மூன்றும்—முப்புரங்களையும், கூட்டோடே கொன்றான்—நிர்மூலமாக அழித்தான்.

வேதங்களையும் அங்கங்களையும் அறிந்த நான்கு முனிவர்களும் மெய்ப்பொருளையறியாராய்ச் சிவபிரானிடத்தே சென்று தம் ஐயத்தைத் தெளிவித்தருளுமாறு வேண்ட இறைவன் கல்லாலின் கீழ் தெற்குநோக்கியவராய் இருந்து தனது வலது கையின் சுட்டு விரலைப் பெருவிரலோடு சேர்த்து அதன் பொருளை அறியுமாறு காட்டி யோகத்திலமர்ந்தான். அதன் பொருளாவது சுட்டு விரல் ஆன்மாவெனவும், அதனையடுத்த நடுவிரல் ஆணவமெனவும் ஆழி விரல், கர்மமெனவும், கடைவிரல் மாயை எனவும், அச்சுட்டுவிரல் ஏனைவிரல்களை நீக்கிப் பெருவிரலோடணைதல் மும்மலங்களினின்றும் நீங்கி இறைவனையணைதல் எனவும் குறித்த வாரும். மேலும் அதன் உண்மைகள் பலவுள. இவ்வுண்மைப் பொருளை இறைவன் சொல்லாமற் சொல்லி அறிவுறுத்தான். மெய்ப்பொருளையறிய விரும்புவார்க்கு அதனை அறிவுறுத்தி அருள் செய்யும் ஈசன் பொய்ப்பொருளில் மயங்கிக் கேடு செய்வாரை அழித்தலும் செய்வன் என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

17. அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுதுசெய்ப் பலிதிரியும்
நம்பனையும் தேவனென்று நண்ணுமது என்னே
நம்பனையும் ஆமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியா
எம்பெருமான் ஈசாவென் நேத்தினகாண் சாழலோ.

ப—ரை: அம்பலத்தே கூத்தாடி—தில்லையின்கணுள்ள பொன்னம்பலத்திலே திருநடனஞ் செய்து, அமுது செய்ய—உண்ண, பலி திரியும்—பிச்சையேற்றுத் திரியும், நம்பனையும்—சிவபெருமானையும், தேவனென்று நண்ணுமது—தேவனென்று நினைத்து அவனையடைவது, என்—என்ன அறியாமை, ஆம் ஆறு கேள்—அவனை அங்ஙனம் வழிபடற்கான காரணத்தைக் கேள், நம்பனையும் அப்படிப்பட்ட சிவபெருமானையும், நான்மறைகள் அறியா—நான்கு வேதங்களும் அறியாதனவாய், எம்பெருமான்—எம்பெருமானே, ஈசா—ஈசனே, என்று ஏத்தின—என்று துதித்தன.

நம்பன்—நம்பத்தக்கவன். அம்பலம்—பொது இடம். அம்பலத்தே கூத்தாடுதலும் பலியின் பொருட்டுத் திரிதலும் இறைவன் என்று வணங்கத்தகும் பெருமையையுடைய ஒருவனுக்கு இழிவைத் தருவனவென்றும், அச்செயல்களைச் செய்யும் சிவனை இறைவனென வழிபடலாமா எனவும் வினவிய வினாவிற்கு விடையாக அவ்விறைவன் அவ்வாறு செயினும் வேதங்களாலும் உணரமுடியாத பெருமையினை யுடையவன் என உணர்த்தியவாரும்.

**18. சலமுடைய சலந்தரன் தன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேம
நலமுடைய நாரணன்றன் நயனமிடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.**

ப—ரை: சலம் உடைய—கோபத்தையுடைய, சலந்தரன் தன் உடல் தடிந்த—சலந்தராசுரனது உடலைக் கொன்ற, நல் ஆழி—நல்ல சக்கராயுதத்தை, நலமுடைய நாரணற்கு — நன்மையை யுடைய திருமாலுக்கு, அன்று அருளிய ஆறு—அக்காலத்தில் கொடுத்தவிதம், என்—என்ன, நலம் உடைய நாரணன்—நன்மையை யுடைய திருமால், தன் நயனம் இடந்து—தன் கண்ணைத் தோண்டி எடுத்து, அரன் அடிக்கீழ்—சிவபிரானது திருவடியில், அலராக இட—மலராக அர்ச்சிக்க, ஆழி அருளினன்—அதற்கு மகிழ்ந்து சக்கராயுதத்தைக் கொடுத்தருளினான்.

சிவபெருமான் சலந்தரனது உடல்தடிந்த வரலாறு: இந்திரன் சிவனை வணங்கும் பொருட்டுக் கர்வத்தோடு சென்றான். அவனது உள் ளப்பாங்கையறிந்த சிவபெருமான் ஒரு குறுகிய பூதவடிவாய் வழியில் அவனை எதிர்ப்பட்டு நின்றார். இந்திரன் அப் பூதத்தைப் பார்த்து நீ யார் என்ன, அது யாதும் பேசாது நிற்க, அவன் அதன் மேல் தன் வச்சிராயுதத்தை எறிந்தான். அது துகளாய்ப்போயிற்று. உடனே பரமசிவன் தன்வடிவத்தைக் காட்டி இந்திரனைக்கோபித்து நின்றார். இந்திரன் நடுநடுங்கித் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளு மாறு வேண்டினான். இறைவன் தன் கோபத் தீயைக் கடலிற் செலுத்த அது கடலிற் சென்று சலந்தரன் என்னும் குழந்தையாயிற்று. பின்பு ஒருகாலத்தில் பிரமன் அவ்விடத்தையடைந்து வருணனைப் பார்த்து 'இச் சலந்தரனைச் சிவனேயன்றி யாரும் கொல்ல வல்லாரல்லர்' என்று கூறிப்போய்விட்டான். சலந்தரன் வருணனைடத்தில் இருந்து வளர்ந்து வல்லவனாகி எல்லா உலகங்களையும் வெற்றி கொண்டான். அவன் ஆந்தரம் என்னும் நகரினையமைத்து, விருந்தை என்னும் பெண்ணை மணந்து இனிதிருக்கு நாளில் ஒரு நாள் தேவர்கள்மேல் எதிர்த்துப் புறப்பட்டான். தேவர்களெல்

லாம் திருமாவிடம் முறையிட்டனர். திருமால் அவனுடன் போர் செய்து தோற்றுப்போனார். பின் தேவர்கள் சிவனரிடம் சென்று முறையிட்டனர். இதையறிந்த சலந்தரன் சிவபிரானுடன் போர் செய்தற்கெழுந்தான். அவன் மனைவி அவனைத் தடுப்பவும் கேளாதவளாய்க் கைலையை அடைந்தான். சிவபிரான் முதிய பிராமண வேடங்கொண்டு அவனை எதிர்ப்பட்டு அவன் முன்னுள்ள நிலத்தில் வட்டமாகக் கீறி அவ்வளவு நிலத்தையும் பெயர்த்தெடுக்குமாறு கூற, அவன் அதைப் பெயர்த்தெடுக்க முயலும்போது அவ்வட்ட வடிவமான நிலமே சக்கரமாகி அவனைக் கொன்றது.

திருமால் சக்கரம் பெற்ற வரலாறு: திருமால் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் சிவனை அர்ச்சிக்கும் நியமம் பூண்டு வழிபட்டு வருநாளில் ஒருநாள் அவ்வாறு வழிபடுகையில் ஆயிரம் மலர்களில் ஒரு மலர்குறைய, திருமால் தமது கண் ஒன்றினை இடந்து சாத்தினார். அது கண்டு மகிழ்ந்த இறைவன் அவர்க்குச் சக்கரப்படையினை அளித்தருளினார்.

19. அம்பரமாம் புள்ளித்தோல் ஆலால மாரமிர்தம்
எம்பெருமான் உண்டசது ரெனக்கறிய வியம்பேடி
எம்பெருமா னேதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினும்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ.

ப—ரை: புள்ளித்தோல்—புள்ளிகளையுடைய புலியினது தோல்; அம்பரமாம்—ஆடையாகும், எம்பெருமான்—எம்பெருமானானவர், ஆலாலம்—ஆலகால விஷத்தை, ஆர் அமுதம் உண்டசதுர்—அரிய உணவாகக்கொண்ட திறமையை, எனக்கு அறிய இயம்பு—யான் அறியத்தக்கதாய்ச் சொல், எம்பெருமான்—எம்பெருமானானவர், ஏது உடுத்து—எதனை உடுத்து, ஏது அமுதம் செய்திடினும்—எதனை உணவாய் உண்டாலும், தம்பெருமை தான் அறியாத் தன்மையன்—தமது பெருமையைத் தாம் அறியாத தன்மையுடையார்.

புலியினது தோலை உரித்துடுத்தலும் ஆலகால விடத்தை உண்ணுதலுமாகிய செயற்கரும் செயல்களைச் செய்தாலும் சிவபெருமான் தம்பெருமையைத் தாம் அறியாதவர் என்பது கருத்து.

20. அருந்தவருக் காலின்கீழ் ழறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடி
அருந்தவருக் கறமுதல் நான் கன்றருச் செய்திலனேல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ.

ப—ரை: அருந்தவருக்கு—அரிய தவத்தையுடைய சனகர் முதலிய நால்வர்க்கும், ஆலின்கீழ்—கல்லால மரநிழலின் கீழ், இருந்து

—தக்ஷிணமூர்த்தியாயிருந்து, அவருக்கு—அவர்களுக்கு, அறமுதலா நான்கினையும்—அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினையும், அருளுமது—உபதேசித்தது, என்—என்ன? அருந்தவருக்கு—அரிய தவத்தையுடைய அம்முனிவர்க்கு, அறமுதலா நான்கு—அறமுதலாகிய நான்கினையும், அன்று அருளிச் செய்திலனேல்—அப்பொழுது உபதேசித்தருளிச் செய்திலனாயின், அவருக்கு—அவர்களுக்கு, திருந்த—தெளிவாக, உலகு இயற்கை—உலக இயல்புகள், தெரியா—தெரியமாட்டா.

சிவபிரான் சனகர் முதலிய முனிவர்களுக்கும் அவர் வாயிலாக உலகத்தோர்க்கும் ஆன்மாக்கள் உலகில் பிறந்து உய்யும் முறைமையை உபதேசித்தருளினார். அவர் அங்ஙனம் செய்யா திருந்தாரெனில் மக்கள் வேதநூற் பொருளை யறியாதும், உய்யும் வகை உணராதும் இடர்ப்பட்டிருப்பர் என்பது கருத்து.

இறைவனது கருணைச் செயல்களாகிய நீறு தரித்தல் முதலியனவும், ஈசனாகிய தான் கோவணத்தைத் தரித்தலும், சுடுகாட்டில் தங்குதல், புலித்தோலுடுத்தல் ஆகியனவும், பிரமன் முதலியவர்களைத் தண்டித்ததுவும், பிரம விட்டுணுக்கள் அறியாது தழுவுவாய் நின்றதுவும், மங்கையைப் பாகத்திலும் கங்கையைச் சடையிலும் வைத்ததுவும், ஆலகாலமுண்டதுவும், உமையாகிய பெண்ணை இடப்பாகத்தே வைத்ததுவும், மாணிக்கவாசகரை ஆட்கொண்டதுவும், பிரம விட்டுணுக்களின் எலும்புகளைத் தரித்தல், தோலையுடுத்தல், தலை ஓட்டில் பலியேற்றல் ஆகிய சிறிய செயல்களை மேற்கோடலும், பார்வதியை மணஞ் செய்தலும், ஆலங்காட்டில் நடனம் செய்தலும், இடபத்தை ஊர்தலும், சனகர் முதலியோர்க்கு அறமுரைத்தலும், அம்பலத்தில் ஆடிப் பிச்சையேற்றுத் திரிதலும், திருமாலுக்குச் சக்கரமளித்தலும், விடத்தை உண்ணுதல், புலித்தோலை உரித்துடுத்தல் ஆகிய திறனுடைமையும், சனகர் முதலியோர்க்கு அறம் முதலியவற்றை உரைத்தலும் கூறி முறையே அச்செயல்களின் பயனாகிய எல்லா உயிர்களுக்கும் அவற்றுக்கேற்ப அருள் செய்து ஈடேற்றத்தலும், வேதத்தை அரைக்கயிருகவும், வேதப்பொருளைக் கோவணமாகவும் சாத்துதலும், தாம் சுடுகாடு முதலியவற்றை விரும்பினும் உலகமுழுவதையும் அழிக்கத்தக்க ஆற்றலுடையராதலும், பிரமன் முதலியோரைத் தண்டித்து அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்தலும், தக்கன் முதலியவர்களது செருக்கையழித்து அருள் செய்தலும், பிரமவிட்டுணுக்களின் கர்வத்தை ஒடுக்கி இறைவனும் தன் தன்மையை அவர்க்குணர்த்தலும், கங்கையின் வேகத்தால் பூமியழிந்துபோகாமல் அதனைத் தரித்துப் பூமியைக் காத்தலும்,

விடத்தை உண்டு தேவர்களைக் காத்தலும், உமையை மணந்து உயிர்கட்குப் போகத்தை அருளலும், அடியார்க் கெளியனாய் அமரர்க்கு அரியனாய் இருத்தலும், பிரம விட்டுணுக்கள் இறந்த பின்பும் தான் இறவாதவன் என்பதைத் தெளிவித்தலும், உடை ஊண் முதலியவற்றால் தான் எளியனாய்க் காட்டித் தேவர்களும் தனக்கு அடிமை செய்யும் பெருமையை அறிவுறுத்தலும், உமையை மணந்து உலகத்தோர் அறவாழ்வு வாழுமுறைமையை உணர்த்தலும், ஊர்த்துவ நடனம் செய்து காளியை வென்று உலகத்தைக் காத்தலும், தேவர்கள் தலைவராகிய திருமால் இடபமாய் வந்து தன்னைச் சுமக்கத் தான் மேம்பட்டு நின்றலும், அறத்தைச் செய்வோரைக் காத்து மறத்தைச் செய்வோரை அழித்தலும், அம்பலத்தே ஆடுதல் முதலியவற்றைச் செய்து தன்னைச் சிறியவனாய்க் காட்டி வேதங்களறியமுடியாத பெரியவனாய் விளங்கலும், கண்ணை இடந்து சாத்தியமையால் திருமாலுக்குச் சக்கரத்தை அளித்து அருள் செய்தலும், பெரிய செயல்களைச் செய்தும் தன் பெருமையை அறியாதிருத்தலும், சனகர் முதலியோர் வாயிலாக உலகுக்கு உய்யும் வழியை உபதேசித்தலும் ஆகியவற்றைக் கூறித் திருச்சாழற் பாடற்பகுதியில் இறைவனது காருண்ணியத்தை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் எடுத்துக் காட்டியது அறியத்தக்கது.

பிடித்த பத்து

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் உடல், கரணம், உலகப் பொருள்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள பற்றுக்களினின்றும் நீங்கி உள்ளத்தால் இறைவனோடு அத்துவிதமாகி, 'இறைவனைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன், இறைவன் இனி என்கெழுந்தருள முடியும் எனப்பாடியமையால் இப்பத்துப் பாடல்களும் பிடித்த பத்து எனக் கூறப்படலாயின.

முத்தி—விடுதல். ஆணவம் கர்மம் மாயை என்னும் மும் மலங்களினின்றும் விடுபட்டு இறைவனோடு மணிவாசகப் பெருமான் கலந்துநின்ற (சீவன் முத்தி) நிலையை இப்பாடல்கள் எடுத்துரைப்பதனால் இப்பாடல்கள் நுதலிய பொருள் முத்திக் கலப்பு உரைத்தல் என ஆன்றோர் குறித்தனர்.

பிடித்த பத்து சீர்காழியில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

1. உம்பர்கட்கரசே ஒழிவற நிறைந்த
யோகமே ஊத்தையேன் தனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே

செம்பொருட் டுணியே சீருடைக் கழுவே
 செல்வமே சிவபெரு மானே
 எம்பொருட் டுண்ணைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவது இனியே.

ப—ரை: உம்பர்கட்கு அரசே — தேவர்களுக்கு இறைவனே, ஒழிவு அற நிறைந்த — நீக்கமின்றி நிறைந்த, யோகமே—உயர்வே, ஊத்தையேன் தனக்கு—மனக்களங்கத்தையுடையேனாகிய எனக்கு, வம்பு எனப் பழுத்து—புதுமை என்று சொல்லும்படி கனிந்து, என் குடி முழுது ஆண்டு—என் குடி முழுமையும் ஆட்கொண்டருளி, வாழ்வு அற வாழ்வித்த—உலகப்பற்றோடு கூடிய வாழ்வு கெடும்படி அருளோடு கூடிய வாழ்வை வாழச் செய்தருளின, மருந்தே—அமிர்தம்போன்றிருப்பவனே, செம்பொருள் துணியே—வேதாகமங்கள் கூறும் உண்மைப் பொருளின் முடிவாய் இருப்பவனே, சீர் உடைக் கழுவே—சிறப்பையுடைய திருவடியை உடையவனே, செல்வமே—வழிபடுவோர்க்கு அழியாப் பெரும் செல்வமாய் இருப்பவனே, சிவபெருமானே—, எம்பொருட்டு — எங்கள் உய்வின் பொருட்டு, உண்ணைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்—உண்ணை உறுதியாகப் பிடித்தேன், இனி—இப்பொழுது, எழுந்தருளுவது—என்னை விட்டு நீங்கிச் சென்றருளுவது, எங்கு—எவ்வாறு?

இறைவனே, யாம் எல்லாம் உய்யும் பொருட்டு உன்னை இறுகப் பற்றிப் பிடித்தேன். இனி நீ எவ்வாறு என்னைவிட்டு நீங்க முடியும்? முடியாது என்பது கருத்து.

2. விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
 வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
 முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணாய்
 முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து
 கடைபடா வண்ணம் காத்தெனை யாண்ட
 கடவுளே கருணைமா கடவே
 இடைவிடா துண்ணைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவது இனியே.

ப—ரை: விடை-இடபத்தை. விடாது உகந்த-விடாமல் ஊர்தி யாகக் கொண்ட, விண்ணவர் கோவே—தேவர்கள் தலைவனே, வினையனே னுடைய மெய்ப்பொருளே—திவினையினையுடையேனாகிய என்னுடைய உண்மைப்பொருளாயுள்ளவனே, அடியேன்—அடியனேன்,

மூத்து-அஞ்ஞானத்தால் முதிர்ந்து, அறமண்ணாய்-முழுதும் பாழாகி, முடைவிடாத-புலால் நாற்றம் நீங்காத, முழுப் புழுக் குரம்பையில் கிடந்து—முழுவதும் புழுக்களால் நிறையப்பெற்ற உடம்பாகிய கூட்டில் கிடந்து, கடைபடா வண்ணம்—கடையேனாகாதவண்ணம், எனைக் காத்து ஆண்ட—என்னைக் காத்து அடியவனாகக்கொண்ட, கடவுளே—சுவாமி, கருணைமா கடவே—பெரிய கருணைக்கடல் போன்றவரே, இடைவிடாது—இடையறாமல், உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்—உன்னை உறுதியாகப் பிடித்தேன், எங்கு எழுந்து அருளுவது இனி?

இறைவனே, உனது திருவடிக்கன்பு செய்யாது அஞ்ஞானியாய் முதிர்ந்து யான் கெட்டுப்போகாமல் என்னைக் காத்து அடியவனாகக் கிக்கொண்ட உனது பெருங்கருணைத் திறனை மறவாது உன்னைப் பற்றி இறுகப் பிடித்தேன். இனி எழுந்தருளுவது எவ்வாறு?

3. அம்மையே யப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் வினைந்தவாரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபத மளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ப—ரை: அம்மையே—தாயே, அப்பா-தந்தையே, ஒப்பு இலா மணியே—சமானமில்லாத இரத்தினம் போன்றவனே, அன்பினில் வினைந்த ஆர் அமுதே—அன்பாகிய கடலில் வினைந்த அருமையான அமிர்தம் போன்றவரே, பொய்ம்மையே பெருக்கி—பொய்யையே வளர்த்து, பொழுதினைச் சுருக்கும்—வாழும் நாளைக் குறையச் செய்யும், புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்கு—புழு நிறைந்த உடலையுடைய கீழான குணமுடையனாகிய எனக்கு, செம்மையே ஆய-நேர்மையே பொருந்திய, சிவபதமளித்த செல்வமே—சிவமாந் தன்மைப் பெரு வாழ்வளித்த செல்வமானவனே, சிவபெருமானே—இம்மையே—இப்பிறப்பிலேயே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்—உன்னை உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன். எங்கெழுந்தருளுவது இனி—,

சிவபெருமானே, பொய்யான வாழ்விலே பற்று வைத்துப் பொழுதை வீணே கழிக்கும் சிறியேனாகிய எனக்குச் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வளித்த உன்னை இறுகப் பிடித்தேன். இனி நீ எங்கு எழுந்தருளுமுடியும்? சை—17

4. அருளுடைச் சுடரே அளிந்ததோர் கனியே
 பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே
 பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
 போகமே யோகத்தின் பொலிவே
 தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
 செல்வமே சிவபெரு மானே
 இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ப—ரை: அருளுடைச் சுடரே — அருட்பிரகாசத்தையுடைய தீபம் போன்றவனே, அளிந்தது ஓர் கனியே—நன்கு பழுத்ததாகிய ஒரு கனியை ஒப்பவனே, பெருந்திறல்—ஐம்புலன்களைவென்ற பெரிய வலிமையையுடைய, அருந்தவர்க்கு—அரிய தவத்தைச் செய்பவர்க்கு. அரசே—அரசனே, பொருளுடைக்கலையே — உண்மைப்பொருளைச் சொல்லும் நூல் போன்றவனே, புகழ்ச்சியைக் கடந்த போகமே—கற்றோர் புகழும் புகழ்ச்சியின் எல்லையைக் கடந்த சிவானந்த வடிவானவனே, யோகத்தின் பொலிவே — யோகத்தின் பயனாயுள்ளவனே, தெருள் இடத்து அடியார் — தெளிந்த தன்மையைத் தம் மிடத்தேயுடைய அடியார்களது, சிந்தையுள் புகுந்த செல்வமே — மனத்திற் கோயில் கொண்டருளிய செல்வம் போன்றவனே, சிவபெருமானே—, இருளிடத்து—அஞ்ஞானமாகிய இருளில், உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் — உன்னை உறுதியாகப் பற்றிப் பிடித்தேன். எங்கு எழுந்தருளுவது இனி?

சுடரே, கனியே, அரசே, கலையே, போகமே, பொலிவே, செல்வமே, சிவபெருமானே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன். இனி நீ எங்கெழுந்தருளுவது?

5. ஒப்புனக் கில்லா ஒருவனே யடியே
 னுள்ளத்து ளொளிர்கின்ற ஒளியே
 மெய்ப்பத மறியா வீறிலி யேற்கு
 விழுமிய தளித்ததோ ரன்பே
 செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
 செல்வமே சிவபெரு மானே
 எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ப—ரை; உனக்கு ஒப்பு இல்லா ஒருவனே — உனக்கு ஒப்பான பொருள் ஒன்றில்லாத ஒருவனே, அடியனேன் உள்ளத்துள்—அடியேனது மனத்தில், ஒளிர்கின்ற ஒளியே — பிரகாசிக்கின்ற பிரகாசமானவனே, மெய்ப்பதம் அறியா—உண்மைப் பதத்தை அறியாத, வீறு இவியேற்கு—மேன்மையில்லாதேனாகிய எனக்கு, விழுமியது—மேலான பொருளை, அளித்தது — தந்தருளியதாகிய, ஓர் அன்பே—ஒப்பற்ற அன்புருவமானவனே, செப்புதற்கு அரிய — சொல்லுதற்கு அரிய, செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி—செழுமையாகிய சுடர்வடிவானவனே, செல்வமே சிவபெருமானே—, எய்ப்பிடத்து — இளைத்த இடத்தில், சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவதெனியே—.

ஒப்பில்லாதவனே, என்மனத்தில் ஒளியாய் விளங்குபவனே, உண்மைப் பதத்தை அறியாத எனக்கு மேலாகிய பொருளைத் தந்த நின்னை இளைத்த இடத்தில் உறுதியாகப் பற்றி நின்றேன். இனி நீ எங்கு எழுந்தருளுவது?

6. அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கண்டாண்டளவிலா வானந்த மருளிப்
பிறவிவே ரறுத்தென் குடிமுழுதாண்ட
பிஞ்ஞகா பெரியவெம் பொருளே
திறவிலே கண்ட காட்சியே யடியேன்
செல்வமே சிவபெரு மாளே
இறவிலே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

ப—ரை: அறவையேன் மனமே — அநாதையேனாகிய எனது மனத்தையே, கோயிலாக் கொண்டு—கோயிலாகக் கருதித் தங்கி, ஆண்டு—என்னை அடிமையாகக் கொண்டு, அளவு இல்லா ஆனந்தம் அருளி—அளவிட முடியாத இன்பத்தைக் கொடுத்து, பிறவி வேர் அறுத்து—எனது பிறவியை வேரோடு களைந்து, என் குடி முழுது ஆண்ட—எனது குடிமுழுவதையும் ஆட்கொண்டருளிய, பிஞ்ஞகா—அழகிய தலைக்கோலத்தையுடையவனே, பெரிய எம் பொருளே—பெரிதாகிய எமது செல்வமே, திறவிலே கண்டகாட்சியே-வெளிப்படையாகக் கண்ட காட்சியே, அடியேன் செல்வமே, -அடியேனுக்குப் பெறுதற்கரிய பொருளாய் உள்ளவனே, சிவபெருமானே—, இறவிலே—முடிவிலே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் — உன்னை உறுதியாகப் பற்றிப்பிடித்தேன், எங்கெழுந்தருளுவதெனியே—.

சிறியேன் மனத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு, ஆனந்தத்தைத் தந்து, என்பிறவியை இல்லாமற் செய்து, என் குடி முழுவதையும் ஆண்ட செல்வமே, உன்னை முடிவிலே உறுதியாகப் பற்றிநின்றேன். இனி நீ எவ்வாறு எழுந்தருளுவது.

7. பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொரு டன்னைப்
பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
தேசுடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
ஈசனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

ப—ரை: பாசவேர் அறுக்கும்—நான் எனது என்னும் இருவகைப்பற்றுக்களையும் வேரோடு அறுக்கின்ற, பழம் பொருள் தன்னை—பழம் பொருளை, பற்றுமாறு அடியனேற்கு அருளி—பற்றும் வகை அடியேனுக்கு அருள்செய்து, பூசனை உகந்து—எனது பூசையை விரும்பியேற்று, என்சிந்தையுள் புகுந்து—எனது மனத்தில் புகுந்து, பூங்கழல் காட்டிய பொருளே—பொலிவாகிய திருவடியைக் காட்டிய உண்மைப் பொருளாயுள்ளவனே, தேசு உடை விளக்கே—ஒளியையுடைய விளக்கினைப் போன்றவனே, செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி—செழுமையான ஒளியின் வடிவாயுள்ளவனே, செல்வமே—, சிவபெருமானே—, ஈசனே—இறைவனே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்—, இனி எங்கெழுந்தருளுவது?

சிறியேனது பாசத்தை நீக்கி ஞானத்தைப் பெறும் உபாயத்தைக் காட்டி, என் வழிபாட்டையேற்று, என்மனத்திற் குடிபுகுந்து திருவடியைக் காட்டிய மெய்ப்பொருளாயுள்ளானே, ஒளியுடைய தீபமே, ஒளிநிறைந்த உருவமுடையானே, உன்னை உறுதியாகப் பற்றி நின்றேன், இனி நீ எங்கு எழுந்தருளுவது?

8. அத்தனே அண்ட ரண்டமாய் நின்ற
ஆதியே யாதும் றில்லாச்
சித்தனே பக்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே

பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்தவை யல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ப—ரை: அத்தனே—தந்தையே, அண்டர் அண்டமாய் நின்ற
—தேவர்களுக்கோர் அண்டமாய் நின்ற, ஆதியே—முதல்வனே,
யாதும் ஈறு இல்லா—சிறிதும் முடிவில்லாத, சித்தனே—அறிவுரு
வானவனே, பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த செல்வமே—பக்தர்கள்
உறுதியாகப் பற்றிப்பிடித்த செல்வம் போன்றவனே, சிவபெரு
மானே—, பித்தனே—அளவற்ற அன்புடைமையாற் பித்தனே ஒப்
பவனே, எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்து—இயங்குவன நிற்பன
என்னும் எல்லா உயிர்களுமாய்ப் பொருந்தி, பிழைத்து—அவற்றுக்
குத் தப்பி, அவையல்லையாய் நிற்கும்—அந்த உயிர்களல்லாமல்
அவற்றின் வேராய் நிற்கின்ற, எத்தனே—(உயிர்களோடு கலந்து
நின்று அவற்றுக்ககப்படாது நிற்கும்) உபாயத்தில் வல்லவனே,
உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்—, இனி எங்கு எழுந்தருளுவது?

9. பால்நினைந் தூட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்துநீ பாவினே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ப—ரை: பால் நினைந்து ஊட்டும் — பாலைக்காலமறிந்து ஊட்டு
கின்ற, தாயினும் சாலப் பரிந்து—தாயைப் பார்க்கினும் மிகவும்
அன்புகொண்டு, நீ பாவினே னுடைய ஊனினை உருக்கி—நீ பாவி
யேனாகிய எனது உடலை உருகும்படி செய்து, உள்ளொளி பெருக்கி
—மனத்தின்கண்ணே ஒளியாகிய ஞானத்தைப் பெருகச் செய்து,
உலப்பு இலா—கெடுதல் இல்லாத, ஆனந்தமாய் தேனினைச்
சொரிந்து—இன்பமாகிய தேனைப் பொழிந்து, புறம்புறம் திரிந்த—
புறத்தே புறத்தே சென்று திரிந்த, செல்வமே—, சிவபெருமானே,
யான் உன்னைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்—யான் உன்னை
விடாது தொடர்ந்து உறுதியாகப் பிடித்தேன், இனி எங்கு எழுந்
தருளுவது?

தாயினும் மேலாக அன்புசெய்து என் ஊனை உருக்கி, என் மனத்தில் ஞானத்தைப் பெருக்கி இன்பத்தை அளித்து எனக்கு அயலாய்த் திரிந்த செல்வமே, யான் உன்னை இறுகப்பற்றி நின்றேன். இனி நீ எங்கு எழுந்தருளுவது?

10. புன்புலால் யாக்கை புரை புரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலா முருக்கி யெளியையா யாண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே
துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலா மறுத்தநற் சோதி
இன்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ப—ரை: புன்புலால் யாக்கை—இழிவாகிய புலாலோடு கூடிய உடம்பானது, புரை புரை கனிய—உள்ளேயுள்ள துளைகளோறும் கனிய, பொன் நெடுங் கோயிலாப் புகுந்து—அந்த உடம்பைப் பொன்னாற் செய்த பெரிய கோயிலாகக் கருதிப் புகுந்து, என்பெலாம் உருக்கி—என்னுடைய எலும்புகளெல்லாம் உருகும்படி செய்து, எளியை ஆய்—பிரம விட்டுணுக்களுக்கரியவனாகிய நீ சிறியேனாகிய எனக்கு எளிதாகப் பெறத்தக்கவனாகி, ஆண்ட—அடிமையாக என்னைக்கொண்ட, ஈசனே—இறைவனே, மாச இல்லாமணியே—குற்றமில்லாத இரத்தினம் போன்றவனே, துன்பமே—துன்பமும், பிறப்பே—பிறப்பும், இறப்பொடு—இறப்பினோடு, மயக்குஆம்—மயக்கமும் என்று சொல்லப்படுகின்ற, தொடக்கு எல்லாம் அறுத்த—கட்டுக்கள் எல்லாவற்றையும் அறுத்தருளிய, நல் சோதி—நல்ல சோதியே, இன்பமே—இன்பவடிவானவனே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன், இனி எங்கு எழுந்தருளுவது?

என் இழிவாகிய உடலைக் கனியச் செய்து, அதனைக்கோயிலாகக் கருதிக் குடிபுகுந்து, என்னென்பெல்லாவற்றையும் உருக்கி, எனக்கு எளியவனாகி எனது துன்பத்தையும், பிறப்பையும், இறப்பையும், அறியாமையையும் நீக்கியருளிய இறைவனே, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன், இனி நீ எங்கு எழுந்தருளுவது?

யாத்திரைப் பத்து

சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்று சேர்தலாகிய யாத்திரையைக் கூறும் பத்துப் பாட்டுக்கள் என்பது இதன் பொருள், இது மாணிக்கவாசகர் தாம் சிவமாய் நின்று அநுபவித்த உயர்ந்த நிலையை எடுத்துரைப்பதாகலின் இதுநுதலிய பொருள் அநுபவ அதீதம் உரைத்தல் என ஆன்றோர் குறித்தனர். அதீதம் கடந்து நின்றல்.

1. பூவார் சென்ளி மன்னனெம்

புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
 ஓவாது ள்ளம் கலந்துணர்வாய்
 உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்
 ஆவாள னப் பட்டன்பாய்
 ஆட்பட் டர்வந் தொருப்படுமின்
 போவோம் காலம் வந்ததுகாண்
 பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே.

ப—ரை: பூஆர் சென்ளி மன்னன்—பூக்கள் நிறைந்த முடியை யுடைய அரசனும், எம்புயங்கப் பெருமான் — பாம்பை அணிந்த எமது தலைவனுமாகிய சிவபெருமான், சிறியோமை — ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேமாகிய எம்மை, ஓவாது உள்ளம் கலந்து—இடைவிடாது எமது மனத்தின்கண் புகுந்து, உணர்வாய் உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்—எமது அறிவில் வேறறக் கலந்து எம்மை உருகச்செய்யும் அவனது பெருங்கருணையென்னும் வெள்ளத்தினால், ஆ ஆ எனப்பட்டு—மிக இரங்கத்தக்கார் எனக்கருதப்பட்டு, அன்பாய் ஆட்பட்டர்—அன்பராய் இறைவனுக்கு அடிமைகளாம் தன்மையினை எய்தி நின்றீர், ஒருங்கு வம்மின்—வந்து ஒருங்கு சேருங்கள், காலம் வந்தது—இறைவனுடைய பாதங்களைச் சென்று சேர்தற்குரிய காலம் வந்தது. பொய்விட்டு—பொய்யான வாழ்வைக் கைவிட்டு உடையான் கழல் புகவே போவோம். எம்மை அடிமையாக உடையவனுடைய பாதங்களை அடைதற்குப் போவோம்.

எமது உள்ளத்திற் கலந்துநின்று உருக்குவிக்கும் இறைவனது பெருங் கருணையினால் இரங்கப்பட்டு அவனுக்கு அடிமையாகும் பேறு எய்திய அன்பர்களே, இறைவனுடைய திருவடியை அடையும் காலம் வந்துவிட்டது. ஒன்றுசேருங்கள், புறப்படுவோம்.

‘ஆ ஆ’ என்பது இரக்கக் குறிப்பைத் தரும் இடைச்சொல்.

2. புகவேண்டா புலன்களில் நீர் புயங்கப்
 பெருமான் பூங்கழல்கள்
 மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம்
 வேண்டா போக விடுமின்கள்
 நகவே ஞாலத் துள்புகுந்து
 நாயே அனைய நமையாண்ட
 தகவே யுடையான் தனைச்சாரத்
 தளராதிருப்பர் தாந்தாமே.

ப—ரை: நகவே—தெளிவாக, ஞாலத்துள் புகுந்து—உலகத்
 திலே குருவடிவாய் வந்து, நாயே அனைய நம்மை—நாய்போன்ற
 இழிவுடைய நம்மை, ஆண்ட—ஆட்கொண்ட, தகவேயுடையான்
 தனை—பெருமையுடையவனாகிய சிவபெருமானை, சாரத்தளரா
 திருப்பீர்—அடைவதற்குச் சேர்வில்லா திருப்பவர்களே, தாம்
 தாமே—தாம் தாமாகவே இருப்பர்; பிற பொருள்களின் வசமாகார்,
 (ஆதலால்) நீர் புலன்களில் புகவேண்டா—நீங்கள் ஐம்புலன்களின்
 வழியே செல்லல்வேண்டா, புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள்—
 பாம்பை அணிந்த சிவபெருமானுடைய பொலிவாகிய பாதங்களை,
 மிகவே நினைமின்—மிகவும் தியானியுங்கள், மிக்க வெல்லாம்
 வேண்டா—ஒழிந்தன வெல்லாம் நினைக்கவும் விரும்பவும் தக்கன
 வல்ல. போக விடுமின்கள்—அத்தகையவற்றைத் தாமே கழிய
 விடுங்கள்.

குருவடிவாய் வந்து ஆட்கொண்ட இறைவனுடைய பாதங்
 களை அடைய ஆர்வமாய் இருப்போரே தமக்குத்தாம் வசமாய்
 இருப்பவராவர். ஆதலால் நீங்கள் ஐம்புலன் வழிச் செல்லாது
 இறையடியை நினைமின். ஏனையவற்றை விரும்பாது தாமாகக் கழிய
 விடுமின்.

3. தாமே தமக்குச் சுற்றமும்
 தாமே தமக்கு விதிவகையும்
 யாமார் எமதார் பாசமார்
 என்ன மாயம் இவை போகக்
 கோமான் பண்டைத் தொண்டரோடும்
 அவன்தன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
 போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப்
 புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்கே.

ப—ரை: தாமே தமக்குச் சுற்றமும்—இறைவனுடைய திருவடியைப் பற்றிநிற்போர் தமக்குத் தாமே இனியன செய்யும் உறவினருமாவர், தமக்குத் தாமே விதிவகையும்—தமக்குக் கட்டளை விதிப்போர் தாமேயாவர், நாம் ஆர்—ஆன்மாக்களாகிய நாம் யார் எமது ஆர்—எம்முடையது என்று சொல்லப்படுவதுதான் யாது? பாசம் ஆர்—நம்மைப் பிணித்த மலம்தான் யாது? இவை போக—இவை நம்மைவிட்டு ஒழியும்படி, கோமான்—எமது அரசனாகிய சிவபிரானுடைய, பண்டைத் தொண்டரொடும்—தொன்றுதொட்ட அடியார்களோடும், அவன் தன்குறிப்பே குறிக்கொண்டு—அவனுடைய திருவுளக் குறிப்பையே நமது நோக்கமாகக் கொண்டு, பொய் நீக்கி—பொய்யான வாழ்வை விட்டு, புயங்கள்—பாம்பை அணிந்தவனும், ஆள்வான்—நம்மை ஆள்பவனுமாகிய சிவபிரானுடைய, பொன்னடிக்கே போகுமாறு அமைமின்—திருவடியைச் சென்று சேர்தற்குத் தகுதியுடையீராகுங்கள்,

சிவமாந் தன்மையை எய்தியவர் தாமே தமக்குச் சுற்றமும் கர்த்தாவுமாவர். ஆதலால் நாம், எமது என்பன ஆதியாய் பற்றுக்களை விட்டு இறைவனுடைய திருவருளையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அவனுடைய திருவடிகளையடைதற்குத் தகுதியாகுங்கள்.

4. அடியா ரானீர் எல்லீரும்

அகல விடுமின் வினையாட்டைக்
கடிசே ரடியே வந்தடைந்து
கடைக்கொண்டிருமின் திருக்குறிப்பைச்
செடிசே ருடலைச் செலநீக்கிச்
சிவலோ கத்தே நமைவைப்பான்
பொடிசேர் மேனிப் புயங்கள் தன்
பூவார் கழற்கே புகவிடுமே.

ப—ரை: அடியார் ஆனீர் எல்லீரும்—இறைவனுக்கு அடிமைத் தன்மை பூண்டராகிய நீங்களெல்லீரும், வினையாட்டை அகல விடுமின்—உலகில் பற்றோடு கூடி வாழ்தலாகிய வினையாட்டைக் கைவிடுங்கள், கடிசேர் அடியே வந்தடைந்து இறைவனுடைய மணம் பொருந்திய திருவடிகளையே சென்று சேர்ந்து. திருக்குறிப்பை கடைக்கொண்டிருமின்—இறைவனது திருவருட் குறிப்பையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருங்கள், செடிசேர் உடலை—இழிவான உடலை

செல நீக்கி—அழிந்து ஒழியும்படி விட்டு, சிவலோகத்தே நமமெ வைப்பான்—சிவலோகத்திலே நம்மை இருத்துபவனும், பொடி சேர்மேனிப் புயங்கள் தன்—நீறணிந்த மேனியில் பாம்பை அணிந்தவனுமாகிய சிவபிரானது, பூவார் கழற்கே—மலர் நிறைந்த திருவடியிலேயே, புகவிடுமே—உங்கள் உள்ளத்தைச் செல்லவிடுங்கள்.

அடியராய் உள்ளவர்களே உலக வாழ்வைவிட்டு இறைவன் திருவடியையடைந்து அவனது திருவடிகளையே கருத்தில் கொண்டிருங்கள். உடலோடு வாழும் வாழ்வை நீங்கச் செய்து சிவலோகத்தில் நம்மை இருத்துபவனாகிய சிவபிரானது கழலில் மனத்தைச் செலுத்துங்கள்.

5. விடுமின் வெகுளி வேட்கை நோய்
மிகவோர் காலம் இனி இல்லை
உடையான் அடிக்கீழ்ப் பெருஞ்சாத்தோ
டுடன்போ வதற்கே ஓருப்படுமின்
அடைவோம் நாம் போய்ச் சிவபுரத்துள்
அணியார் கதவ தடையாமே
புடைபட்டுருகிப் போற்றுவோம்
புயங்கள் ஆள்வான் புகழ்களையே

ப—ரை: வெகுளி வேட்கைநோய் விடுமின்—கோபம் ஆசை முதலிய நோய்களை விடுங்கள், மிக ஓர் காலம் இனி இல்லை—மேலான சமயம் இதுபோல் வேறு ஒன்று இனியில்லை, உடையான் அடிக்கீழ்—எம்மை அடிமையாக உடையானது திருவடியின் கீழ், பெருஞ்சாத்தோடு உடன்போவதற்கு ஓருப்படுமின்—பெருங்கூட்டமாகச் சென்று ஒருங்கு சேர்வதற்கு ஒன்றுசேருங்கள், சிவபுரத்து அணியார் கதவம் அடையாமே—சிவபுரத்தின் வாசலிலுள்ள அழகிய கதவுகள் அடைக்குமுன்னம்; நாம்போய் அடைவோம்—நாம் போய்ச்சேர்வோம், புயங்கள்—பாம்பினை அணிந்தவனும், ஆள்வான்—நம்மை ஆள்பவனுமாகிய சிவனது, புகழ்களையே—திருப்புகழ்களையே புடைபட்டுருகிப் போற்றுவோம்—(உள்ளமானது) நன்கு உருகப் போற்றித் துதிப்போம்.

கோபம் முதலியவற்றை விடுங்கள். இறைவனுடைய திருவடிகளைச் சென்று சேர்தற்கு ஏற்றகாலம் இதுபோல் இல்லை; ஆதலால் ஒன்று சேருங்கள். சிவபுரத்துக் கதவு அடைக்கப்படுமுன் சேர்வோம்; இறைவனுடைய புகழைத் தியானிப்போம்.

6. புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்
 புயங்கன் தாளே புந்தி வைத்திட்
 டிகழ்மின் எல்லா அல்லலையும்
 இனியோ ரிடையூ றடையாமே
 திகழும் சீரார் சிவபுரத்துச்
 சென்று சிவன்தாள் வணங்கி நாம்
 திகழும் அடியார் முன்சென்று
 நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே.

ப—ரை: புயங்கன் தாளே புகழ்மின்—பாம்பணிந்த இறைவன் தாள்களையே புகழுங்கள், பூப்புனைமின்—அத்தாள்களில் மலரிட்டு வணங்குங்கள், எல்லா அல்லலையும் இகழ்மின்—எல்லாத் துன்பங்களையும் இகழுங்கள், இனிஓர் இடையூறு அடையாமே—இனிஇடையூறென்றும் நமக்கு வந்துசேராமல், திகழும் சீரார் சிவபுரத்துச் சென்று—விளங்குகின்ற சிறப்புமிக்கசிவபுரத்திற்குச் சென்று, நாம் சிவன் தாள் வணங்கி—நாம் சிவனுடைய தாள்களைத் துதித்து, திகழும் அடியார் முன்சென்று—அங்கே வாழுகின்ற அடியார்கள் முன்னே நாம் சென்று, நெஞ்சம் உருகி நிற்போம்—மனம் உருகி நிற்போம்.

7. நிற்பார் நிற்க நில்லாஉலகில்
 நில்லோம் இனி நாம்செல்வோமே
 பொற்பால் ஒப்பாம் திருமேனிப்
 புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்கே
 நிற்பீர் எல்லாந் தாழாதே
 நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்
 பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தால்
 பெறுதற் கரியன் பெம்மானே.

ப—ரை: நில்லா உலகில் நிற்பார் நிற்க—நிலையில்லாத இந்த உலகிலே நிற்க விரும்புவோர் நிற்பாராக, நாம் இனி நில்லோம்—நாம் இவ்வுலகில் இனிநிற்கமாட்டோம். பொற்பால் ஒப்பாம் திருமேனி—அழகினால் தன்னை ஒத்த திருமேனியையுடைய, புயங்கப் பெருமான் பொன்னடிக்கே செல்வோம்—பாம்பணிந்த பெருமானாகிய சிவனுடைய பாதங்களையே சென்று சேர்வோம், நிற்பீர் எல்லாம் தாழாதே நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்—இறைவனடி.

யைச் சென்று சேர்தற்கு நிற்பீராகிய நீவிர் எல்லீரும் தாமதியா மல் இருத்தலைக் கடைப்பிடியுங்கள். பிற்பால் நின்று பேழ்கணித் தால்—பின்னே நின்று பெருமைப்பட நினைத்தால், பெம்மான் பெறுதற்கரியன்—பெரியானாகிய இறைவன் எம்மால் பெறுதற்கு அரியனாவான்.

இவ்வுலகிலே நிற்கவிரும்புவோர் நிற்பாராக, இறைவனடி யைச் சேரவிரும்புவோமாகிய நாம் இவ்வுலகிலே நில்லாது செல் வோம். அதற்குரியோர் தாமதியாது இருப்பாராக. தாமதித்துப் பின்நிற்போர்க்கு இறைவன் பெறுதற்கரியவன்.

பெருமான் பேரானந்தத்துப் பிரியாதிருக்கப் பெற்றீர்கள் அருமாலுற்றுப் பின்னை நீர் அம்மா அழுங்கி அரற்றுதே திருமா மணிகேள் திருக்கதவம் திறந்தபோதே சிவபுரத்துத் திருமாலறியாத் திருப்பயங்கள் திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே.

ப—ரை: பெருமான் பேரானந்தத்து—எம் தலைவனாகிய சிவ பிரானது பேரானந்தத்திலிருந்து, பிரியாதிருக்கப் பெற்றீர்கள்— நீங்காதிருக்கும் பேற்றைப் பெற்றவர்களே, அருமால் உற்று— உலகத்தே நீக்குதற்கரிய மயக்கத்தைப் பொருந்தி, நீர் பின்னை அழுங்கி அரற்றுதே—நீர் பின்னர் மனந் தடைப்பட்டு நின்று புலம்பாமல், சிவபுரத்துத் திருமாமணிகேள் திருக்கதவம் திறந்த போதே—சிவபுரத்தினது அழகிய மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற கதவு திறந்தபொழுதே, திருமால் அறியாத் திருப்பயங்கள்—திருமால் காணமாட்டாத சிவபிரானுடைய, திருத்தாள் சென்று சேர் வோமே—அழகிய பாதங்களைச் சென்று அடைவோமே.

சிவானந்தத்தைப் பிரியாதனுபவிக்கும் அடியார்களே பிற் பட்டு நின்று மனந் தடைப்பட்டு வருந்தாது சிவபுரத்துக் கதவு திறந்திருக்கும்போதே இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைச் சென்று சேர்வோம்.

9. சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத்

திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்

போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள்

பங்கள் புயங்கள் அருளமுதம்

ஆர்ப் பருகி ஆராத

ஆர்வம் கூர அழுந்துவீர்

போர்ப் புரிமின் சிவன் கழற்கே

பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே.

ப—ரை: சேரக்கருதி—சிவபுரத்தைச் சென்று அடையக்கருதி, சிந்தனையைத் திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்—மனத்தைச் செம்மையாக வைத்து இறைவனடியைத் தியானியுங்கள், போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள்—போரிலே கூர்மையாய் விளங்கும் வேலைப் போன்ற கண்ணையுடையவளாகிய உமாதேவியை, பங்கன்—இடப் பாகத்திலே பொருந்தியவன், புயங்கன்—பாம்பணிந்தவன், அருளார் அமுதம்—திருவருளாகிய அமிர்தத்தை, ஆரப் பருகி—நிறைய உண்டு, ஆராத ஆர்வம் கூர—தணியாத அன்பு மிக, அழுந்துவீர்—பேரின்பத்தில் அமிழ்ந்துவீர்களே; பெர்ய்யிற் கிடந்து புரளாது—பொய்யான உலக வாழ்விலே மயங்கி அலையாமல், சிவன் கழலே போரப் புரிமின்—இறைவன் திருவடியையே மிகவும் விரும்புமின்.

சிவனது திருவருளை மிகவுண்டு பேரானந்தத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவர்களே, சிவலோகத்தை அடைய விரும்பி இறைவனடியை இடையறாது மனத்தில் தியானியுங்கள். உலக வாழ்வை விரும்பாது சிவனடியையே விரும்புங்கள்.

10 புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராய்

இன்றே வந்தாள் ஆகாதீர்

மருள்வீர் பின்னை மதிப்பாரார்

மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்

தெருள்வீ ராகில் இதுசெய்மின்

சிவலோ கக்கோன் திருப்புயங்கள்

அருளார் பெறுவார் அகலிடத்தே

அந்தோ அந்தோ அந்தோவே.

ப—ரை: புரள்வார்—புரண்டு வலம் வருவாராயும், தொழுவார்—வணங்குவாராயும், புகழ்வார்—துதிப்பாராயும், இன்றே—இப்பொழுதே, வந்து ஆளாகாதீர்—இறைவனிடத்து வந்து அடிமையாகாதிருப்பவரே, பின்னை மருள்வீர்—நீவீர் அவ்விதம் ஆளாகாமையால் பின்பு உலக வாழ்விலே மயங்குவீர், ஆர் மதிப்பார்—உங்களை ஆர் மதிப்பார்கள்? மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்—புத்தியுட் கலக்கமடைந்து மயங்குவீர், தெருள்வீராகில்—அறிவில் தெளிவுடையீராயின், இது செய்மின்—ஆட்படுதலாகிய இதனைச் செய்யுங்கள், சிவலோகக்கோன்—சிவலோகத்தைத் தனக்குரிமையாய்க் கொண்ட தலைவனும், திருப்புயங்கள்—பாம்பையணிந்தவனுமாகிய சிவபிரானது, அருள் அகலிடத்தே ஆர் பெறுவார்—திருவருளை அகன்ற உலகிலே யார் பெறவல்லவர்? அந்தோ இது இரங்கத்தக்கது.

இறைவனிடத்து அன்பு பூண்டு புரள்தலும், தொழுதலும், புகழ்தலும் செய்து இப்பொழுதே அடிமைப்பட்டாதவர்களே பின்பு மயங்கிக் கலங்குவீர். தெளிந்த அறிவுடையீராகில் இறைவனுக்கு ஆட்படுங்கள். இறைவன் திருவருள் பெறுதற்கரியது.

1. சைவ சித்தாந்த நூல்கள்.

(அ) சைவாகமங்கள்.

சைவ சித்தாந்த தத்துவமானது. மெய்கண்ட தேவராலும் அவர் மாணவர்களாலும் தமிழில் விரித்துரைக்கப்படுவதற்கு முன் சைவாகமங்களில் ஞான பாதத்தில் மிகத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விளக்கப்பட்டிருந்தது. சித்தாந்தத்தைப் போதிக்கின்ற காரணத்தாலேதான் ஆகமங்களுக்குச் சித்தாந்தம் என்றும் ஒரு பெயர் ஏற்பட்டது.

சைவாகமங்கள் இருபத்தெட்டின் பெயர் விபரம் முன்னே 'இந்துசமய சாத்திரங்கள்' என்ற இடத்துக் காட்டப்பட்டது. வேறு சில செய்திகளை இங்கே காண்க.

திருக்கயிலாயத்திலே சிவபிரானிடமிருந்து தோற்றிய சைவாகமங்கள் முதலில் அனந்ததேவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டுப் பின் அனந்த தேவரால் ஸ்ரீகண்ட ருத்திரருக்கும், அவரால் திருநந்தி தேவருக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டனவென்று ஆகம வரலாறு கூறுகிறது. திருநந்திதேவர் சனற்குமார முனிவருக்கும், அவர் சத்திய ஞானதரிசி முனிவருக்கும், அவர் பரஞ்சோதி முனிவருக்கும் இச்சிவாகமங்களை உபதேசித்தனர். பரஞ்சோதி முனிவர், தமிழ் நாட்டில் அவதரித்திருந்த மெய்கண்டாரது பக்குவ நிலையை உணர்ந்து தீட்சை செய்து சைவாகமங்களின் ஞானபாதப் பொருளை உபதேசித்தார். அவருபதேசித்தது ரௌரவாகமத்திலுள்ள வடமொழிச் சிவஞானபோத நூலாகும். சிவபெருமானாகிய பரமாசாரியாரால் திருப்பெருந்துறையிலே குருந்தமர நீழலிலே வாதலூரடிகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதும் இதுவே. மெய்கண்டதேவர் அருணந்தி சிவாசாரியாருக்கும், அவர் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியாருக்கும், அவர் உமாபதி சிவாசாரியாருக்கும் ஆகமாந்தமான இச்சைவசித்தாந்தத்தை உபதேசித்தனர்.

சைவாகமங்கள் தனித்தனியே சரியா பாதம், கிரியா பாதம், யோக பாதம், ஞான பாதம் என நான்கு பிரிவுகளுடையன. நான்காவதாயுள்ள ஞான பாதமே சைவசித்தாந்தத்தை விளக்குவது. இதில் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளியல்பும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் இலக்கணமும், தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் தசகாரியங்களின் இலக்கணமும் விளக்கப்படுகின்றன.

(ஆ) சைவத் திருமுறைகள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதல் சேக்கிழார் இறுதியாகவுள்ள 27 மெய்யடியார்கள் இறைவனருள் பெற்றுப் பாடிய அருட் பாடல்கள், பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டாநம்பி என்னும் அடியவரால் பதினொரு திருமுறைகள் வகுக்கப்பட்டன, பின்பு சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவற்றுள் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புராணம் என்பன சிறப்பானவை. இவற்றை ஒதும் போது இந்த ஒழுங்குமுறை மாறாது ஒதுதல்வேண்டும். முறை மாறி ஒதுதலும், இவற்றிற்கிடையே திருமுறையல்லாத வேறு பாடல்களைக் கலந்து பாடுதலும் குற்றமாகும். இவற்றுள் தேவாரத் திருமுறைகளை அவற்றிற்குரிய பண் (இராகம்) அமையப் பாட வேண்டும். இவை தமிழ் வேதமென்று சைவ மக்களால் மதிக்கப்படுவன. பத்தியுடன் ஒதுபவர்க்கு மந்திரங்கள்போன்று பலன் கொடுப்பன.

பன்னிரு திருமுறைகளும் அவற்றைப் பாடியோர் பெயர் ஊபரமும் பின்வருமாறு:—

முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் திருமுறைகள்:— திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாடிய தேவாரப் பதிகங்கள்.

நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாம் திருமுறைகள்:— திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடிய தேவாரப் பதிகங்கள்.

ஏழாம் திருமுறை:— சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய தேவாரப் பதிகங்கள்.

எட்டாம் திருமுறை:— மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடிய திருவாசகமுந் திருக்கோவையாரும்.

ஒன்பதாம் திருமுறை:— திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் பாடிய திருவிசைப்பாவும், அவருட் சேந்தனார் என்பவர் பாடிய திருப்பல்லாண்டும்.

திருவிசைப்பாப் பாடியவர்கள்:—

1. திருமாளிகைத் தேவர்
2. சேந்தனார்
3. கருவூர்த் தேவர்
4. பூந்துருத்தி காடநம்பி
5. கண்டராதித்தர்
6. வேண்டடிகள்
7. திருவாலி அமுதனார்
8. புருடோத்தம நம்பி
9. சேதிராயர்

பத்தாந் திருமுறை:—திருமூல நாயனார் பாடிய திருமந்திரம்.

பத்னொராந் திருமுறை:—திருவாலவாயுடையார் முதலிய பன்னிருவர்
பாடிய நாற்பது நூல்களின் தொகுப்பு. இவற்றைப்
பாடினோர் பெயரும் நூற்பெயரும் பின்வருமாறு:—

1. திருவாலவாயுடையார்:
  1. திருமுகப் பாசுரம்
2. காரைக்காலம்மையார்:
  2. திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்
  3. மூத்த திருப்பதிகம்
  4. திருவிரட்டை மணிமாலை
  5. அற்புதத் திருவந்தாதி
3. ஐயடிகள் காடவர்கோன்:
  6. சேஷத்திரத் திருவெண்பா
4. சேரமான்பெருமாள் நாயனார்:
  7. பொன் வண்ணத்தந்தாதி
  8. திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை
  9. திருக்கயிலாய ஞான உலா
5. நக்கீர தேவர்:
  10. கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி
  11. திருவீங்கோய்மலை எழுபது
  12. திரு எழுகூற் றிருக்கை
  13. பெருந்தேவ பாணி
  14. கோபப் பிரசாதம்
  15. கார் எட்டு
  16. போற்றித் திருக்கலிவெண்பா
  17. திருமுருகாற்றுப்படை.
  18. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்
6. கல்லாட தேவர்:
  19. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்
7. கபில தேவர்:
  20. மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை
  21. சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை
  22. சிவபெருமான் திருவந்தாதி
8. பரண தேவர்:
  23. சிவபெருமான் திருவந்தாதி
9. இளம்பெருமான் அடிகள்:
  24. சிவபெருமான் திருமும்மணிக் கோவை

10. அதிராவடிகள்:

25. மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

11. பட்டினத்தடிகள்:

26. கோயில் நான்மணி மாலை

27. திருக்கமழமல மும்மணிக்கோவை

28. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை

29. திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி

30. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது

12. நம்பியாண்டார் நம்பி:

31. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை

[மணிமாலை

32. கோயில் திருப்பண்ணியர் திருவிருத்தம்

33. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

34. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி

35. ,, திருச்சண்பை விருத்தம்

36. ,, திருமும்மணிக்கோவை

37. ,, திருவுலா மாலை

38. ,, திருக்கலம்பகம்

39. ,, திருத்தொகை

40. திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருவேகாதசு மாலை

பன்னிரண்டந் திருமுறை:— சேக்கிழார் நாயனார் பாடிய பெரிய புராணமென்னுந் திருத்தொண்டர் புராணம்.

பன்னிரு திருமுறைகளின் செய்யுளெண்ணிக்கை சற்றேறக்குறைய 18,381 என்று ஆன்றோர் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றைப் பாடிய ஆசிரியர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சில பின் வருமாறு:—

1. திருநானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்: முதல் மூன்று திருமுறைகளின் ஆசிரியர், சைவசமயாசாரியர் நால்வருள் முதல்வர். சோழநாட்டுக் கீர்காழிப்பதியிலே சிவபாதவிருதயர்க்கும் பகவதியார்க்கும் புதல்வராக அவதரித்து மூன்றும் வயதிலே ஞானப்பால் உட்கொண்டு தேவாரம் பாடத் தொடங்கியவர். சிவபிரானருளிய முத்துக்குடை, முத்துப்பந்தர், முத்துச்சின்னம், முத்துச்சிவிகை, பொற்றூளம், பொற்கிழி என்பவற்றைப் பெற்றுத் தமிழ் நாடெங்கும் யாத்திரைசெய்து சமணம், பௌத்தம் என்னும் புற மதங்களை வென்று சைவத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டியவர். பாம்பு கடித்திறந்தவனை எழுப்பியும், இறந்த பெண்ணின் எலும்பைப் பெண்ணுக்கியும் வேறு பலவாறும் அற்புதங்களை நிகழ்த்திப் பதினாறுவது வயதிலே முத்தியடைந்தவர். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டாகும்.

2. திருநாவுக்கரசு நாயனார்: நான்காம் ஐந்தாம் ஆரூந் திருமுறைகளின் ஆசிரியர். சைவசமயாசாரியருள் ஒருவர். திருமுனைப்பாடி நாட்டுத் திருவாமூரில் புகழ்னார்க்கும் மாதினியார்க்கும் புதல்வராக அவதரித்து, சமணசமய குருவாகிப் பின் சிவபிரானருளால் சைவத்திற்கு மீண்டு தேவாரம் பாடத் தொடங்கியவர். தமிழ் நாடெங்கும் தனித்தும் திருஞானசம்பந்தரோடு சேர்ந்துத் தலயாத்திரை செய்து தேவாரம் பாடியும் சிவாலயத் தொண்டு செய்தும் சைவம் வளர்த்தவர். சமணர் கொடுத்த நஞ்சையுண்டும் இறவாமலும், கல்லோடு கட்டிக் கடவிவிட்டபோது கல்லே தெப்பமாக மிதத்தும், விடந்தீண்டியிறந்த பிள்ளையை எழுப்பியும் வேறு பலவாறும் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியவர். இவர் வாழ்ந்த காலம் 7-ஆம் நூற்றாண்டு.

3. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்: ஏழாந் திருமுறையின் ஆசிரியர். சைவசமயாசாரியருள் ஒருவர். திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருநாவலூரிலே சடையனாருக்கும் இசைஞானியார்க்கும் புதல்வராய் அவதரித்துத் திருமணவேளையிலே சிவபிரானால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டு வன்றெண்டராகித் தேவாரம் பாடத் தொடங்கியவர். சிவபிரானைத் தோழராகக்கொண்டு பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் இரு அடியவரையுந் திருமணஞ்செய்து வாழ்ந்தவர். முதலையுண்ட பிள்ளையை அழைப்பித்தும், ஆற்றிலிட்ட பொண்ணைக் குளத்திலெடுத்தும், செங்கல் பொண்ணாகப் பெற்றும் அற்புதம் நிகழ்த்தியவர். இவர் வாழ்ந்த காலம் 9-ம் நூற்றாண்டு. சிலர் 8-ம் நூற்றாண்டு என்பர்.

4. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்: எட்டாந் திருமுறையின் ஆசிரியர். சைவசமயாசாரியருள் ஒருவர். பாண்டிநாட்டுத் திருவாதவூரில் அவதரித்து, மதுரையில் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு மந்திரியாயிருந்து குதிரை வாங்கச் சென்றபோது சிவபிரானால் மந்திரோபதேசம் செய்யப்பெற்றவர். சிவபிரான் நரிகளைப் பரிகளாக்கித் தானே குதிரைச்சேவகனாய் வந்ததும், கூலியாளாய் வந்து மண்சுமந்து அடிபட்டதும் இவருக்காகவே, ஊமைப் பெண்ணைப் பேசுவித்துப் புத்தரை வாதிடவென்று திருவருளின் பெருகையை புலப்படுத்தியவர். இவர் வாழ்ந்த காலத்தைப்பற்றி இரு முடிபுகளுண்டு. அறிஞர் பலரது கருத்து இவர் 9-ஆம் நூற்றாண்டவரென்பது. சிலர் இவரை கி. பி 3-ம் நூற்றாண்டினர் என்பர். (சமயாசாரியர் சந்தானாசாரியர்களின் விரிவான வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை பின்னே அனுபந்தத்திற் காண்க)

5. திருமாளிகைத் தேவர்: இவரும் பின்னே குறிப்பிடப்படும் எண்மரும் திருவிசைப்பாப் பாடியவர்கள். இவர் போகர் என்னும் சித்தரின் மாணவரென்றும் ஜயந்தனனென்னும் வேறொரு பெயருடையவரென்றுத் தெரிகிறது. காலம் 11-ம் நூற்றாண்டு.

6. சேந்தனார்: இவர் பட்டினத்தடிகளிடம் கணக்கராயிருந்தவர். சிதம்பரத்தில் திருப்பல்லாண்டு பாடித் தேரோடச் செய்தவர். காலம் 10-ம் நூ.

7. கருவூர்த் தேவர்: இராஜராஜ மன்னனால் போற்றப்பட்டவர். காலம் 10-ம் நூ.

8. பூந்துருத்திகாடநம்பி: பல்லவ மன்னர் குலத்தவர்,

9. கண்டராதித்தர்: பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்த பராந்தகன் என்னும் புகழ்பெற்ற சோழமன்னரின் புதல்வர். செம்பியன் மாதேவியின் கணவர். காலம் 10-ம் நூ.

10. வேணுட்டடிகள்: தென் திருவாங்கூரிலுள்ள வேணுட்டில் அரசராயிருந்தவர்.

11. திருவாலியமுதனார்: திருவாலி என்னும் சிற்றூரிலிருந்தவர். மயிலையர் மன்னர் என்னும் வேறொரு பெயரும் இவருக்குண்டு. காலம் 11-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்.

12. புருடோத்தம நம்பி: அந்தணர் குலத்தவர்.

13. சேதிராயர்: சேதிநாட்டு மன்னர். மெய்ப்பொருள்நாயனரின் வம்மிசத்தவர்.

14. திருமூலர்: பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்தை அருளியவர். நாயன்மாருள் ஒருவர். கயிலைமலையினின்று பொதிய மலைக்குச் செல்லும்போது திருவாவடுதுறையில் இடையறொருவன் இறந்துகிடக்க அவனுடலைச் சுற்றிப் பசுக்கள் கதறுவதைக் கண்டிரங்கித் தம்முடலை மறைத்து வைத்து இடையனுடலிற் புகுந்து பசுக்களின் துயர் தீர்த்தவர். பின்பு கடவுளருளியவாறு அங்குத் தங்கி ஆண்டுக்கொரு மந்திரமாக மூவாயிரம் திரு மந்திரப் பாடல்கள் பாடியருளியவர். காலம் 6-ம் நூ.

15. திருவாலவாயுடையார்: மதுரையிலெழுந்தருளியிருக்கும் சோமசுந்தரப் பெருமான். பாணபத்திரன் என்னும் அடியவனுக்காகப் பாசுரமெழுதியருளியவர். இத் திருப்பாசுரமே பதினொராந்திருமுறையில் திருமுகப்பாசுரமென்று முதலில் இடம் பெற்றிருப்பது.

16. காரைக்காலம்மையார்: புனிதவதி என்னும் பெயருடையவர். அழகிய உருவத்தை விட்டுப் பேயுருவை விரும்பிப் பெற்றவர். இவர் தலையால் நடந்த தலத்தைச் சமயகுரவர் தம் காலால் தீண்ட அஞ்சினர். காலம் 6-ம் நூற்றாண்டு.

17. ஐயடிகள் காலவர்கோன்: காஞ்சியிலிருந்து அரசாண்ட பல்லவ மன்னர். காலம் 7-ம் நூற்றாண்டு.

18. சேரமாண்பெருமான் நாயனார்: சேரநாட்டு மன்னர். சந்திரமூர்த்தி நாயனாரோடு தோழமை பூண்டிருந்தவர். அவரோடு கூடிக் கயிலாயம் சென்றவர். காலம் 9-ம் நூற்றாண்டு.

19. நக்கீரதேவர், 20. கல்லாடதேவர், 21. கபிலதேவர், 22. பரணதேவர், இவர்கள் நால்வரும் சங்கப்பலவர் பெயருடைய பிற்காலத்தவர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகிறார்கள். திருமுருகாற்றுப்படை பாடியவர் சங்ககால நக்கீரரே.

23. இளம்பெருமானடிகள்: 6-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரென்று கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும்.

24. அதிராவடிகள்: 6-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.

25. பட்டினத்துப் பிள்ளையார்: கர்விரிப்பும் பட்டினத்திற் பெருஞ் செல்வராயிருந்து துறவு பூண்டவர். காலம் 10-ம் நூற்றாண்டு.

26. நம்பியாண்டார் நம்பி: திருநாரையூரிற் பொல்லாப் பிள்ளையாரை அருச்சித்துப் பிள்ளைப் பிராயத்திலேயே எல்லாக் கலைகளையும் ஓதாதுணர்ந்தவர். மறைந்திருந்த திருமுறைகளை முதலாம் இராசராச சோழ மன்னன் மூலமாக வெளிப்படுத்தித் திருமுறைகளாக வகுத்தவர். 11-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்.

27. சேக்கிழார்: குன்றத்தூரிற் சேக்கிழார் குடியிற் பிறந்தவர். அந்பாய சோழனுக்கு அமைச்சராயிருக்கும்போது அரசனுடைய வேண்டுகோளின்படி சிவனடியார் வரலாறுகளைச் சிவ பிரான் அடியெடுத்துக் கொடுக்கத் திருத்தொண்டர் புராணமாகப் பாடிச் சிதம்பரத்தில் அரங்கேற்றியவர். காலம் 12-ம் நூற்றாண்டு. 11-ம் நூற்றாண்டென்றும் சிலர் கருதுகிறார்கள்.

(இ) மெய்கண்ட சாத்திரங்கள்

சைவாகமங்களின் ஞானபாதப் பகுதியில் உபதேசிக்கப்பட்டிருந்த சைவசித்தாந்த தத்துவமானது, திருக்கயிலாய ஞான பரம்பரையினராகிய சந்தான குரவர்களால் தமிழ் மொழியில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. மெய்கண்ட சந்தானத்தவர் அருளிய சாத்திரங்களாதலின் இவை மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்னும் பெயர் பெற்றன.

சந்தான குரவர் நால்வரில் மூவரும், அவர்களின் சமகாலத் தவர் ஒருவரும், முன்னிருந்தார் இருவருமாக சித்தாந்த ஆசிரியர்கள் அறுவர், பதினான்கு மெய்கண்ட சாத்திரங்களை இயற்றினர் நூல்களின் பெயரும் ஆசிரியர் பெயரும், அவர் வாழ்ந்த காலமும் பின்வருமாறு:

1. திருவுந்தியார்	திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்	} 12-ம் நூ.
2. திருக்களிற்றுப்படியார்	திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்	
3. சிவஞானபோதம்	மெய்கண்டதேவ நாயனார்	} 13-ம் நூ.
4. சிவஞானசித்தியார்	அருணத்தி சிவாசாரியார்	
5. இருபா இருபஃது		
6. உண்மை விளக்கம்	மனவாசகங்கடந்ததேவ நாயனார்	
7. சிவப்பிரகாசம்	} உமாபதி சிவாசாரியர்	} 14-ம் நூ.
8. திருவருட்பயன்		
9. வினாவென்பா		
10. போற்றிப் பஃருடை		
11. கொடிக்கவி		
12. நெஞ்சுவிடுதூது		
13. உண்மை நெறிவிளக்கம்		
14. சங்கற்ப நிராகரணம்		

சைவ சித்தாந்த நூலாசிரியர்களுடைய வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் சில பின்வருமாறு:

1. திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்: ஆளவந்த தேவர் என்றும் இவருக்குப் பெயருண்டு. வடநாட்டினின்றுத் தென்நாட்டுக்கு வந்தவர் தென்னாட்டிலேயே தங்கிவிட்டாரென்று கர்ண பரம்பரையான வரலாறு கூறுகிறது. கி. பி. 1147 இல் திருவுந்தியாரென்னும் நூலை அருளிச்செய்தார். இந்நூல் மூன்றடியமைந்த 45 கிறு பாடல்களால் சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்குகிறது.

2. திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்: இவர் மேற் குறித்த ஆசிரியருடைய சீடருக்குச் சீடர். திருவுந்தியாருக்கு விளக்கம் போன்று திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூலை இயற்றினார். இதனை உலகோர்க்கு உதவவிரும்பிச் சிதம்பரத்துக்குக் கொண்டு சென்று யானை உருவமைந்த திருவம்பலப் படியின்மீது வைத்தார். படியிலமைந்திருந்த திருக்களிற்றுக் கையானது இறைவனருளால் நிமிர்ந்து ஏட்டை எடுத்து நடராஜப் பெருமானது திருவடியில் வைத்தது. இதனைக்கண்டாரெல்லாரும் வியந்து பாராட்டி இந்நூற்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் என்று பெயர் சூட்டினர் என்பது வரலாறு. இவர் இந்நூலை கி. பி. 1177 இல் இயற்றினார். இது 100 வெண்பாக்களாலானது.

இவ்விரு ஆசிரியரும் மெய்கண்ட தேவர்க்கு முன்னரே வாழ்ந்து இரு சித்தாந்த நூல்களையும் இயற்றினர்.

3. மெய்கண்ட தேவ நாயனர்: சந்தானசாரியர் நூல்வருள் முதல்வர். பின்னையில்லாது வருந்திய அச்சுதகளப்பாளர் என்னும் சிவனடியார்க்குப் புதல்வராக சுவேத வனமென்னும் திருவெண்காட்டுப் பதியிலே அவதரித்தவர். இரண்டு வயதினராயிருக்கும் போதே பரஞ்சோதி முனிவரால் சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப் பெற்றவர். அதனைத் தமிழில் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாக்கி வார்த்திகமென்னும் பொழிப்புரையும், உதாரணச் செய்யுள்களும் சூர்ணிக்கொத்து என்னும் அட்டவணையும் இயற்றினார். இந்நூலுக்குச் சிவஞான முனிவரால் சிற்றுரையும், மகா பாஷியமென்னும் பேருரையும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பிரமசூத்திரத்துக்குச் சங்கரர், ராமாநுஜர், மத்துவர், நீலகண்டர் என்போர் எழுதிய பாஷியம் போன்றும், பாணினீய இலக்கணத்துக்குப் பதஞ்சலி முனிவரெழுதிய பாஷியம் போன்றும் தமிழில் திப்பநுட்பம் வாய்ந்திருந்ததால் இப்பேருரை திராவிடமாபாடியம் என்று மதிக்கப்படுகிறது. இப்பேருரை சிற்றுரைகளை விட இந்நூலுக்கு வேறு உரைகளுமுண்டு. இவர் தமது தந்தையாரின் குலகுருவாகிய அருணந்திசிவாசாரியரைத் தமக்குச் சீடனாக்கி 49 மாணவர்க்குச் சிவஞானபோதத்தைப் போதித்துச் சிவபதமடைந்தார். இவர் காலம் 13-ம் நூற்றாண்டு.

4. அருணந்தி சிவாசாரியர்: திருத்துறையூரிலே ஆதிசைவ குலத்திலே பிறந்து வேதசிவாகமங்களை நன்கு கற்றுச் சகலாகம பண்டிதர் என்று பட்டம்பெற்று விளங்கியவர். ஆண்டிலும் அறிவிலும் முதியவராயிருந்த இவர், ஆண்டில் இளையரும் அறிவிற் பெரியவருமான மெய்கண்ட தேவர்க்குச் சீடனாகித் தொண்டு பூண்டொழுகியவர். தமது ஆசிரியர் செய்தருளிய சிவஞான போதத்துக்கு வழிநூலாகச் சிவஞான சித்தியார் என்னும் விரிவான சித்தாந்த சாத்திரத்தையும், இருபா இருபஃது என்னும் சிறு நூலையும் இயற்றினார். சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம் சுபக்கம் என்னும் இருபாகங்களில் 629 விருத்தங்களுடையதாய் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. சிவஞான சுவாமிகளாலும் யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவராலும் வேறும் பலராலும் இந்நூற்கு உரையெழுதப்பட்டிருக்கிறது. 'சிவத்திற்கு மேல் தெய்வமில்லை சிவஞானசித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை' என்னும் பழமொழி இதன் பெருமையை விளக்கும். இவரும் 13-ம் நூற்றாண்டினரே.

5. மனவாசகங்கடந்த தேவ நாயனார்: இவர் மெய்கண்டாருடைய மாணவருள் ஒருவராவர். இவரது உண்மை விளக்கம் என்னும் நூல் 54 வெண்பாக்களாலானது. நடராஜ தத்துவத்தை விளக்குகிற 'தோற்றந் துடியதனில்' என்று தொடங்கும் வெண்பா இந்நூலிலுள்ளதே.

6. உமாபதி சிவாசாரியார்: இவர் தில்லைவாழ்ந்தணர்களுள் ஒருவர். கொற்றவன்குடியில் வாழ்ந்தவர். வடமொழியிலுந்தமிழ் மொழியிலும் பெரும் புலமைபெற்று இரு மொழியிலும் பல நூல்களியற்றியவர். சிவப்பிரகாசம் முதலிய எட்டுச் சைவசித்தாந்த நூல்களும் (சித்தாந்த அட்டகம்), வடமொழிப் பௌஷ்க ராகம விருத்தியுரையும் சிறப்பானவை. எட்டு நூல்களுள் சிவப்பிரகாசம் விரிவாகவும் திருவருட்பயன் சுருக்கமாகவும் சைவசித்தாந்தத்தை விளக்குவன.

வருணசிம ஆசாரங்களைக் கடந்துநின்ற தமது குருவாகிய மறைஞானசம்பந்தரோடு சேர்ந்து ஆசாரத்தைக் கைவிட்டா ரென்று தில்லைவாழ்ந்தணர் இவரைப் பூசை செய்யவிடாது தடுத்த போது சிவபிரான் அவர்களுக்கு உண்மையுணர்த்தினார். இவரும் சமயாசாரியர் போன்று பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தினார்.

2. சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடுகள்.

உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் மூன்று பிரிவினாள் அடங்கும்: அறிவிக்காமலே அறியும் பொருள், அறிவிக்காவிடில் அறியமாட்டாத பொருள், அறிவித்தாலும் அறியமாட்டாத பொருள் என்பனவே அப் பிரிவுகள். இம் மூன்றையுமே சைவசித்தாந்தம் பதி பசுபாசம் என்று கூறுகிறது. இம் மூன்றும் என்று முள்ள பொருள்கள். இவை வெவ்வேறு பிரிவைச் சேர்ந்த தனிப்பொருள்களேயாயினும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புடையனவே. பதி வியாபகம்; பசுக்கள் வியாப்பியம்; பாசங்கள் வியாப்தி. இவ்வகையில் இவை தொடர்புடையன. (பாசம் — கட்டுவது. பசு — கட்டுண்டிருப்பது.)

பதி: கடவுளுக்கு இருவிதநிலைகள் செல்லப்படுகின்றன, ஒன்று சொருப லக்ஷணம் என்னும் சிறப்பியல்பு. இந்நிலையிலிருக்கும் போது கடவுளுக்குப் பெயர், குணம், குறி எதுவுமில்லை. திரிகரணங்களுக்கும் எட்டாத இந்நிலையிலுள்ள இறைவனுக்குப் பரமசிவன்

என்று பெயர் கூறப்படும். இவ்வயர்ந்த நிலையிலுள்ள இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியவேண்டி தம்மிற் றுழந்த நிலையிலுள்ள கடவுளரை அருட்டித்துநின்று அவர்கள் மூலமாக ஐந்தொழில் செய்தருளுகின்றார். இதுவே இரண்டாவது நிலை. இது தடஸ்தலக்ஷணம் எனப்படும் பொது இயல்பு. இந்த நிலையில் இச்சாசத்தி, கிரியா சத்தி, ஞான சக்தி என்பவற்றின் தொடர்பினால் அருட்டிரு மேனிகளாகிய அருவத் திருமேனி, அருவுருவத் திருமேனி, உருவத்திருமேனி என்பன தோற்றுகின்றன. சிவமும் சத்தியும் மணியும் ஒளியும் போலவும், கனியும் சவையும் போலவும் பிரிப்பின்றியிருப்பன. இறைவன் இறைவி, நாயகன் நாயகி, என்று கூறுவது ஒரு உப சாரமே.

தடஸ்த நிலையில் சிவபிரான் அளவிலாற்றலுடைமை, இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், தன்வயத்தனாதல், முற்றுமுணர்தல், பேரருளுடைமை, தூயவுடம்பினனாதல், வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் எட்டுக் குணங்களுடையவராகிறார். ஆன்மாக்களின் துன்பத்தை நீக்கி இன்பமளிக்கவே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்கள் செய்யப்படுகின்றன. இறைவன் சந்நிதியிலே சங்கற்ப மாத்திரத்தால் இவை நிகழுவன. பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் என்னும் ஐந்தும் ஐந்தொழில் புரியுந் திருமேனிகள்.

புக: கடவுள்போலவே ஆன்மாக்களும் அநாதியானவை எண்ணிக்கையற்றவை. பாசங்களோடு இவை தொடர்புபட்டிருக்குந் தன்மையால் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானாகலர் என மூவகைப்படும். மூவகையான்மாவும் கொடிய ஆணவத்தோடு அநாதியாகவே கட்டுண்டு வருந்துவன. ஆணவத்தின் வலிமையைக் கெடுத்தற்காக இறைவன் இந்த ஆன்மாக்களுக்கு மாயையினாலாகிய தருகரண புவன் போகங்களைக் கொடுக்க, அவற்றினால் இவை வினை செய்யும். வினைசெய்தலாலும் திருவருட்சத்தி பதிதலினாலும் ஆணவம் வலிகுன்ற ஆன்மாக்கள் இறைவனைச் சேர்ந்து பேரானந்தம் பெறும். ஆன்மா பதியைச் சாரும்போது சத்தாயும் பாசங்களைச் சாரும்போது அசத்தாயுமிருப்பதால் சதசத்து எனப்படும்.

புசம்: ஆன்மாக்களைப் பந்தித்திருக்கும் பாசங்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை என மூன்றாகும் ஆன்மாக்களின் கக துக்கங்களுக்கு இவை முறையே நிமித்தகாரணம், முதற்காரணம், துணைக்காரணமாயிருப்பவை. ஆணவத்தினியல்பு ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து மயக்குதல். பொருள்களை மறைப்பதோடு தன்னையும் மறைத்துக்கொள்ளும் அளவிற்ற ஆற்றலுடையது. ஞானிகளிடத்தில் இது வலியிழந்து கிடக்கும். சீவன் முத்தரது உடல் நீங்கும் போது அவர்களை விட்டு நீங்கும்.

கன்மமானது நல்வினை தீவினை என இரண்டாகி மனம் வாக்குக் காயங்களினூற் செய்யப்படும். உயிரோடு தொடர்புடைய வினை பசுவினையென்றும் சிவத்தோடு தொடர்புடைய வினை சிவவினையென்றும் அவை தனித்தனி இரண்டாகும். பற்றற்ற வினையென்பது பயன் கருதாது செய்யும் வினை. இது நல்வினையிலும் பன்மடங்கு சிறந்தது. நல்வினையாலாவது புண்ணியம். தீவினையாலாவது பாவம். புண்ணியத்தின் பலன் இன்பம். பாவத்தின் பலன் துன்பம். இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்தற்கு ஆன்மா பிறத்தல் வேண்டும். பற்றற்ற வினைக்கு மோட்சமே பலனும். அவ்வினைசெய்த ஆன்மா பிறவி எடாது. ஆன்மாக்கள் செய்த வினைகளின் கூட்டம் சஞ்சிதம் எனப்படும். (சஞ்சிதம்—சேர்க்கப்பட்டது) இவ்வினைகள் பலபிறவிகளில் சிறிதுசிறிதாக அனுபவிக்கப்படுகின்றன. அனுபவிக்கப்படும்போது பிராரத்தம் என்று பெயர் பெறும். பழவினைப் பயனை அனுபவிக்கும்போதே ஆன்மா புதிய வினையையும் செய்யும். அது ஆகாமியம் என்று பெயர்பெறும். அவற்றின் பயனை அனுபவிக்க ஆன்மா மீண்டும் பிறக்கவேண்டும். பிறவாமை வேண்டிய ஆன்மா இறைவழிபாட்டில் நின்று பற்றற்று வினைசெய்தல்வேண்டும்.

மாயையானது 36 தத்துவங்களும் 60 தாத்துவிகங்களும் தோன்றுதற்கும் ஒடுங்குதற்கும் இடமாயுள்ள மூலப்பொருள். மூப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் கீழுள்ளன 24 ஆன்ம தத்துவங்கள். நடுவிலுள்ளன 7 வித்தியாதத்துவங்கள். மேலுள்ளன 5 சிவதத்துவங்கள். இம்மூன்று நிலையிலும் மாயை முறையே அசுத்த மாயை, சுத்த மாயை, சுத்தாகத்த மாயை என மூன்றாகும். மாயையிலிருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அவற்றின் வினைக்கேற்ப தனுகரண புவன போகங்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றன.

மறுபிறப்பு: அளவற்ற ஆன்மாக்கள் பிறந்து இறந்து உழன்று கொண்டேயிருக்கின்றன. “புல்லாகிப் பூடாய்.....எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன்” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறியவாறு, முத்தியடையும்வரையிலும் மீண்டும் மீண்டும் பிறவியெடுக்கின்றன. ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் அது செய்த வினைக்கேற்றவாறு முன்பெற்ற பிறப்பை அல்லது அதிலும் உயர்ந்த தாழ்ந்த பிறப்புக்களை மீண்டும் பெறுகிறது. இவ்வாறு மீண்டும் பிறப்பது முன்னுடலை விட்டவுடனும் நிகழலாம். காலாந்தரத்திலும் நிகழலாம்.

முத்தியடைந்த ஆன்மாக்களும் முத்தியடைதற்கு ஏதுவாகிய மௌன சமாதியடைந்த ஆன்மாக்களும், மௌன சமாதிக்கு முத்திய நிலையாகிய கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாகிய ஞான நிலையில் நின்றவர்களாகிய மூவகையான்மாக்களுமே மீண்டும் பிறவாத ஆன்மாக்கள். மலங்களினின்றும் நீங்கி முத்தியடைய விரும்பும் ஆன்மா, அதற்கேற்ற சைவ சாதனங்களைக் கைக்கொண்டொழுதுதல்வேண்டுமென்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

முத்தி: முத்தியென்பது நீக்கம் எனப் பொருள்படும். நீக்கம் என்றது துக்க நிவிர்த்தியை. பாசம் துக்க ரூபமாகையால் பாசநீக்கத்திற் கிடைப்பது சுகப்பேறாகும். சிவனொடு அத்துவிதப்படுதலாலுண்டாகும் ஆனந்தம் சிவானந்தமாகும். இவ்வானந்தம் இடையில் நீங்கப்பெறாதது. அதனால் இது சதானந்தமென்றும் கூறப்படும். சதானந்த வடிவமாகிய இம்முத்தியை 'இரும்புண்ட நீரிற் றிரும்பாத வீடு' என்று ஆன்றோர் போற்றினர்.

முத்தி நிலையில் இருபொருள் இரண்டற்று நின்றலுக்குச் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் 'அப்பினிடை உப்பு' என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஒருபடி அப்பும் (நீர்) ஒருபடி உப்பும் கலந்தபோது இரண்டுபடியாகாமல் ஒருபடியேயாயினவாறு ஆன்மாவுள் சிவமும் கலந்து இரண்டற்று நிற்கும். உப்பு தன்னுருவம்மாறி நீருருவமடைந்தவாறே ஆன்மா சிவரூபம் பெற்றுவிடும். அப்பு தன்னுள் உப்பையடக்கியிருப்பதுபோலச் சிவம் ஆன்மாவை முத்தியில் அடக்கி நிற்கும். அன்றியும் இவ்வுப்பு நீர், கலப்பினால் ஒன்றாகியும் பொருண்மையால் இரண்டாகியும் நின்றவாறு சிவனும் சீவனும் ஒன்றாகியும் இரண்டாகியும் நிற்கும்.

பாலும் நீருங் கலந்தபோது நீர் தோன்றாது நின்ற தன்மை போல உயிர் சிவனுடன் கூடியபோது சிவத்தினின்று தனித்து நில்லாது. மேலும், பால் என்னுஞ் சொல் நீர் என்னுஞ் சொல்லுடன் சேர்ந்தபோது பானீர் என்று ஒரு சொன்னீர்மையதாய் நின்றவாறே சிவனும் சீவனும் பிரிப்பின்றி ஒன்றென நிற்கும். பாலிற் சேர்ந்த நீரானது பாலினது வெண்மைநிறம் பெறுமாறு போல முத்தியடைந்த ஆன்மாக்கள் சிவத்தினது அனுபவத்தைப் பெறும்.

3. சைவ சித்தாந்த சாதனைகள்.

சமய தீட்சை

தீட்சையைப் பற்றிய விஷயங்கள் திருவருட்பயன்
ஆறும் அதிகார ருடிவில் கூறப்பட்டுள்ளன.

நித்திய கரும விதிகள்.

நல்லொழுக்கமுடையோர் நாடோறும் தவறாது செய்யத்தகும் செயல்கள் கீழே தரப்படுகின்றன.

நடோறும் வைகறையில் நித்திரைவிட்டெழுதல் வேண்டும்: வைகறை என்பது சூரியனுதிப்பதற்கு இரண்டுமணி நேரத்திற்கு முற்பட்ட காலம். நித்திரை விட்டெழுந்ததும் இயன்ற அளவு சுத்தம்செய்து சிறிது நேரமாயினும் கடவுளைத் தியானித்தல் வேண்டும். வைகறைப் பொழுது சுற்றற்கும் கடவுட்டியானத்திற்கும் சிறந்த காலம். அதன்பின் மலசல மோசனம் செய்தல் தக்கது. வழி, குழி, நீர்நிலை, நீர்க்கரை, வயல், புற்றரை முதலிய இடங்கள் மலசலங் கழித்தற்குத் தக்கனவல்ல. மோசனஞ் செய்தபின் பல் துலக்கல் வேண்டும். வேல், ஆல், மா, நாவல், மகிழ், ஆத்தி, நாயுருவி முதலியவற்றால் பல் துலக்கல் தக்கது. மணல், சாம்பல், பாளை, சரி முதலியன அதற்கு உதவாதனவாம். அதன் பின் நீராடல் வேண்டும். ஊற்று நீரிலாயினும் ஆற்று நீரிலாயினும் நீராடல் வேண்டும். காலையில் குளிர்ந்த நீரில் நீராடுதலால் உடற் சுகமும் மனச் சாந்தியும் உண்டாகும். சூரியனுதிக்குமுன் நீராடல் அதிக நன்மையைத் தரும். அதன்பின் சந்தியா வந்தனம் செய்தல் வேண்டும். தீட்சை பெறாதவர்கள் புராணபடனமாயினும் தேவாரபாராயணமாயினும் செய்தல் நல்லது. அதன் பின் உணவை உட்கொண்டு தத்தம் தொழின்மேற் செல்லல் வேண்டும். மாலைப் பொழுதைப் புராணக் கேள்வி முதலியவற்றில் கழித்தல் வேண்டும். இரவில் படுத்துறங்குங்கால் கிழக்கிலாயினும் மேற்கிலாயினும் தெற்கிலாயினும் தலைவைத்து, வலக்கை மேலாகவும் இடக்கை கீழாகவும் கிடத்தல்வேண்டும். பகற்காலத்திலும், பொழுதுபடும் நேரத்திலும் நித்திரைசெய்தல் நோயைத் தரும். இரவிலும் முன்னிரவு விழித்திருந்து பின்னிரவில் உறங்குதலைவிட முன்னிரவு உறங்கிப் பின்னிரவு விழித்தல் நல்லது.

விபூதி உருத்திராக்க சாதனங்கள்

1. விபூதி

விபூதி என்பது மேலான செல்வம் எனப் பொருள்படும். அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானமாகிய மேலான செல்வத்தைத் தருதலால் அது அப்பெயர் பெற்றது. விபூதியைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்களாவன: திருநீறு, பசிதம், பஸ்மம், கூாரம், இரகைசு

என்பனவாம், பசிதம்—ஒளியைத் தருவது; பஸ்மம் — பாவங்களை நீக்குவது; கூாரம்—தடைகளை நீக்குவது. ரட்சை—காப்பது.

பசுவின் சாணத்தை அக்கினியினாலே தகித்தலால் உண்டாவது திருநீராகும். கன்று பிரசவித்துப் பத்துநாட் குற்றமுடைய பசுவும் கன்னிப் பசுவும், நோயுற்ற பசுவும், தன் கன்று சாகப்பெற்ற பசுவும் ஆகிய இவற்றின் சாணத்தினாலான நீறு குற்றமுடையதாகும். மேலும் கிழப்பசு, மலட்டுப் பசு, இழிந்த பொருள்களை உண்ணும் பசு ஆகியவற்றின் சாணமும் விபூதிக்கு ஏற்றதன்று. கருமை, செம்மை, புகைநிறம் ஆகிய நிறங்களையுடைய விபூதியைத் தரித்தல் தகாது.

விபூதி உத்தாளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவும் தரிக்கத் தக்கது. உத்தாளனம் என்பது பரவப் பூசுதல். திரிபுண்டரமென்பது முக்குறியாகத் தரித்தல். உச்சி, நெற்றி, காதுகள், கழுத்து, மார்பு, தோள்கள், நாபி, முழங்கைகள், மணிக்கட்டுக்கள், முழந்தாள்கள் முதலு என்னுமிடங்களில் விபூதி தரிக்கத்தக்கது. திரிபுண்டரமாகத் தரிக்குங்கால் நெற்றி, மார்பு, புயம், என்னுமிடங்களில் அவ்வாறங்குல அளவினதாகத் தரிக்கத் தக்கது. மற்றைய இடங்களில் ஒவ்வொருங்குல அளவினதாகத் தரிக்கத்தக்கது. விபூதி தரிக்குங்கால் நிலத்தில் சிந்தாவண்ணம் அண்ணாந்து 'சிவசிவ' என்று சொல்லி மூன்று விரலினாலே தரித்தல்வேண்டும். சிவனை நோக்கியவாரும், அக்கினியை நோக்கியவாரும், குருவை நோக்கியவாரும் திருநீறு அணிதல் தகாது, சந்தியாகாலங்களிலும் போசனம் நித்திரை ஆகியவற்றின் முன்னும் பின்னும், வெளியே புறப்படும் பொழுதும் விபூதி தரித்தல்வேண்டும்.

மருந்தானது தன்னை உண்டவர்களது நோயை மாற்றுதல் போலத் திருநீரானது தன்னைப் பக்தியோடு அணிபவர்களது ஆணவமாகிய நோயை நீக்குகின்றது. பாலுண்ணும் வயதினதாகிய குழந்தையின் நோயை மாற்றுதற்குத் தாய் மருந்துண்டல் போலத் தன்னை வணங்கும் அடியார்களது பிறவிநோயை மாற்றுதற்கு இறைவனே திருநீறு அணிகின்றான்.

“தொழுதெழுவார் வினைவளம் நீறெழ நீறணி யம்பலவன்”
என மாணிக்கவாசகர் பாடியுள்ளார்.

2. உருத்திராக்கம்

உருத்திரனது கண் எனப் பொருள்படுவது இச்சொல்லாகும். அக்ஷம்—அக்கம்—கண். தேவர்கள் திரிபுரத்தசுரர்களாலே தமக்கு நிகழ்ந்த துன்பத்தை விண்ணப்பம் செய்த பொழுது சிவபெருமான் தமது மூன்று கண்களினின்றும் பொழிந்த கருணை நீரினின்றும்

தோன்றிய மணியே உருத்திராக்கமணியாகும் என சைவசாத்திரங்கள் கூறும். எனவே இறைவன் ஆன்மாக்களிடத்துப் பொழியும் கருணையை இது அறிவுறுத்துவதாகும்.

உருத்திராக்கத்தில் வெண்ணிறம், கபிலநிறம், பொன்னிறம் கருநிறம் ஆகிய நிறங்களில் மணிகள் உள. அம்மணிகளில் ஒருமுகமணி, இருமுகமணி, மும்முகமணி, நான்முகமணி, ஐம்முகமணி, அறுமுகமணி, எழுமுகமணி, எண்முகமணி, ஒன்பதுமுகமணி, பத்துமுகமணி என்பனவும் அதற்குமேற்பட்ட முகமணிகளும் உள்ளன. இவற்றுள் ஆறுமுகமணி வலப்புயத்திலும், ஒன்பதுமுகமணி இடப்புயத்திலும், பதினொருமுகமணி சிகையிலும், பன்னிருமுகமணி காதுகளிலும், பதினான்குமுகமணி சிரசிலுந் தரித்தல் உத்தமம்.

செபமாலே ஒரே இன மணிகளால் கோத்தலே முறையாகும். பலவிதமாகிய முகமணிகளைக் கலந்து கோத்தல் குற்றமாகும். உருத்திராக்கமாலே சிரசிலும் மார்பிலும் தோள்களிலும் கைகளிலும் அணியத்தக்கது. சிகையிலே ஒருமணியும், தலையிலே முப்பத்தாறு மணியும், காதுகளில் ஒவ்வொரு மணி அல்லது அவ்வாறு மணியும், கழுத்தில் முப்பத்திரண்டு மணியும், புயங்களில் தனித்தனி பதினாறு மணியும், கைகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டு மணியும், மார்பில் நூற்றெட்டு மணியும் கொண்ட மாலே தரிக்கலாம்.

கணவனிடத்தில் அன்புடைய மனைவி தனது மாங்கலியத்தை இகழாது காத்து மதித்தல்போலச் சிவனிடத்திலே பத்தியுடையவர் உருத்திராக்கத்தை இகழாது பக்தியோடு மதித்தல்வேண்டும். செபஞ் செய்யுங் காலத்தில் இம்மணியாலையைக் கொண்டு செய்யின் அதிக நன்மையுண்டாகும். சந்தியாவந்தனம், சிவமந்திரசெபம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலய தரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், கேட்டல், சிராத்தம் முதலியவை செய்யும் காலங்களிலும் இன்றியமையாது தரித்தல்வேண்டும்.

சயனம், மலசலமோசனம், நோய், சன்னமரண ஆசௌசங்கள் ஆகிய காலங்களில் உருத்திராக்கம் தரித்தலாகாது. மதுபானம் பண்ணுவோரும் மாமிசம் அருந்துவோரும் தரித்தலாகாது.

சிவாலய தொண்டு.

திருவலகிடுதல்: சூரியனுதிக்குமுன் நீராடிச்சென்று ஆலயத்தின் மண்டபங்களையும் வீதிகளையும் மெல்லிய துடைப்பத்தினால் அலகிடல் சிறந்த தொண்டாகும்.

திருமெழுக்கீடுதல்: ஆலயத்தில் செங்கல்லாலோ சுண்ணாம்பிலோ மண்ணிலோ ஆன நிலத்தை சாணத்தினால் மெழுகுதல் நல்லது. ஈன்றண்ணிய பசுவினதும் நோயுற்ற பசுவினதும் சாணம் திருமெழுக்கிற்கேற்றதன்று. கருங்கல்லினாலான தரையை சாணத்தினால் மெழுகுதல் கூடாது. தண்ணீரினால் கழுவிவிடுதலே முறை.

திருநந்தனவன மமைத்தல்: சுவாமிக்குச் சாத்துதற்கும் அர்ச்சித்தற்கும் வேண்டிய மலர்கள் பறித்தற்பொருட்டுக் கோயிலின் பக்கத்தே திருநந்தனவன மமைத்தலும், அதனைக் காத்தலும் சிறந்த தொண்டாகும். திருநந்தனவனத்தில் வைக்கத்தகும் மரஞ் செடி கொடிகள் பின்வருமாறு:—வில்வம், பாதிரி, கோங்கு, பன்னீர், கொன்றை, புலிநகக் கொன்றை, மந்தாரை, சண்பகம், குருந்து, மகிழ், புன்னை, சுரபுன்னை, வெட்சி, கடம்பு, ஆத்தி, செருந்தி, பவள மல்லிகை, வன்னி, அலரி, நந்தியாவர்த்தம், செம்பரத்தை, குடமல்லிகை, கொக்கிறகு மந்தாரை, துளசி, தும்பை, மருக்கொழுந்து, சிவகரந்தை, விஷ்ணுகாந்தி, மாசிப்பச்சை, திருநீற்றுப்பச்சை, மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, பிச்சி, வெண்காக் கொன்றை, கருங்காக் கொன்றை, செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்கழுநீர், நீலோற்பலம், ஆம்பல் என்பன.

பத்திர புஷ்பமெடுத்தல்: சுவாமிக்குரிய பத்திர புஷ்பங்கள் எடுப்போர் தீக்ஷபெற்றோராய் ஆசாரமும் பக்தியுமுடையோராய் இருத்தல் வேண்டும். நிலத்தில் விழுந்த பூவும், வண்டுகள் முதலியன தீண்டுதலால் பழுதடைந்த பூவும், இரவில் எடுத்த பூவும், அரும்பும் வழிபாட்டிற்கு ஆகாதனவாம். விநாயகருக்குத் துளசியும் சிவனுக்குத் தாமும் பூவும், உமாதேவியாருக்கு அறுகும் நெல்லியும், வைரவருக்கு நந்தியாவர்த்தமும், சூரியனுக்கு வில்வமும் ஆகாதனவாம். வில்வம் எடுக்கத்தகாத காலங்கள்: திங்கட்கிழமை, சதுர்த்தி, அட்டமி, நவமி, ஏகாதசி, சதுர்த்தசி, பெளர்ணிமை, அமாவாசி, மாசப்பிறப்பு என்பன. துளசி எடுக்கத்தகாத காலங்கள்: ஞாயிற்றுக்கிழமை, திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை, திருவோண நட்சத்திரம், சத்தமி, அட்டமி, துவாதிசி, சதுர்த்தசி, அமாவாசி, பெளர்ணிமி, மாசப்பிறப்பு முதலியன.

திருமலை கட்டுதல்: திருப்பூங்கூடையிலே எடுக்கப்பட்ட மலர்களை, நீரினால் கழுவிச் சுத்தம் செய்யப்பட்ட குறட்டிலே வைத்து மௌனியாய் இருந்து மாலையாகத் தொடுத்தல் வேண்டும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் மணம் செய்யப்பட்ட சங்கிலியாரும் முருக நாயனாரும் இத்திருத்தொண்டே செய்துவந்தனர் எனப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

சுகந்த தூபமிடுதல்: வாசனைத் திரவியங்கள் கலந்து இடிக்கப் பட்ட சாம்பிராணி, குங்குலியம் ஆதியன கொண்டு சுவாமி சந்நிதியிலே தூபமிடல் மேலான புண்ணியமாம். இத்திருத்தொண்டினைக் குங்குலியக்கலயநாயனார் செய்தார் எனப் பெரியபுராணம் கூறும்.

திருவிளக்கேற்றல்: ஆலயத்தில் நெய்விளக்கேற்றுதல் மேலான தொண்டாகும். பசுநெய், ஆட்டுநெய், எருமைநெய், எள்நெய், இருப்பை முதலிய மரங்களின் விதைகளினின்றும் எடுக்கப்பட்ட நெய் ஆகியவற்றுள் ஒன்றைக்கொண்டு தாமரைநூல், வெள்ளெருக்குநூல் என்னுமியவற்றுள் ஒருநூலினால் விளக்கேற்றல் வேண்டும். இத்திருத்தொண்டு செய்துயர்ந்தவர் நமிநந்தியடிகளையராவார்.

தோத்தீரம் பாடல்: இறைவன் சந்நிதியிலே தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்னும் அருட்பாக்களைப் பக்தியோடும் பண்ணோடும் பாடுதல் அடியார்க்குரிய தொண்டாகும்.

மேற்கூறிய சிவாலயதொண்டுகளின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும் திருவருட்பாடல்களுட் சில பின்வருமாறு:

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீ வா
 நித்தலும்எம் பிரானுடைய கோயில்புக்குப்
 புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப்
 பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்துபாடித்
 தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச்
 சங்கரா சயபோற்றி போற்றி என்றும்
 அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதி என்றும்
 ஆருரா என்றென்றே அவரு நில்லே.

பெரும்புலர் காலை மூழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்த ராகி
 அரும்பொடு மலர்கள் கொண்டங் கார்வத்தை யுள்ளே வைத்து
 விரும்பிநல் விளக்குத் தூபம் விதியினு லிடவல் லார்க்குக்
 கரும்பினிற் கட்டிபோல்வர் கடவூர்வீ ரட்ட னாரே.

விளக்கினார் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினால் பதிற்றி யாகும்
 துளக்கில் நல் மலர் தொடுத்தல் தூயவிண் ணேறலாகும்
 விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞான மாகும்
 அளப்பில கீதம் சொன்னார்க் கடிகள்தா மருளு மாறே.

— அப்பர் தேவாரம்

ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான் நின் திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே. —திருவாசகம்.

சிவாலய வழிபாடு

திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும்பொழுது நீராடித் தூய ஆடை அணிந்து, வழிபாட்டிற்கு வேண்டும் பழம் பாக்கு வெற்றிலை கர்ப்பூரம் முதலியனகொண்டு பக்தியோடு செல்லல்வேண்டும். திருக்கோயிலை அணுகியதும் கால்களைக் கழுவி, தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தைத் தரிசித்து உள்ளே செல்லல்வேண்டும். கடவுள் சந்நிதியிலே துவசத் தம்பத்தையும், பலிபீடத்தையும், நந்திதேவரையும் முதலில் வணங்கி கொடித்தம்பத்திற்கு இப்பால் நின்று ஆண்கள் அட்டாங்கமாயேனும் (தலை, கையிரண்டு, செவியிரண்டு, மோவாய், புயங்களிர்ண்டு) பெண்கள் பஞ்சாங்கமாயேனும் (தலை, கையிரண்டு, முழந்தாள் இரண்டு) விழுந்து வணங்கல்வேண்டும். அப்படி விழுந்து வணங்குங்கால் மூன்றுதரமாயினும், ஐந்துதரமாயினும், ஏழுதரமாயினும் ஒன்பதுதரமாயினும், பன்னிரண்டு தரமாயினும் வணங்கல் வேண்டும். ஒருதரமாயினும் இருதரமாயினும் வணங்கல் குற்றமாம். அபிஷேகம், நிவேதனம் ஆகும் சமயத்தில் வணங்கலும் குற்றமாம். சுவாமியை வலம் வருங்கால் குறைந்தது மூன்றுதரமாயினும் கூடியது இருபத்தொருதரமாயினும் வலம்வருதல் தக்கது. ஆலயத்திலுள்ள மூர்த்திகளை வணங்குங்கால் முதலில் துவாரபாலகர், அடுத்துத் திருநந்திதேவர், விக்கினேஸ்வரர், மூலமூர்த்தியாகிய சிவலிங்கப் பெருமான், உமாதேவி, சபாபதி, தக்ஷிணமூர்த்தி, சோமாஸ்கந்தர், சந்திரசேகரர், கப்பிரமணியர், சமயகுரவர்கள் ஆகிய மூர்த்திகளை முறையாக வணங்கி இறுதியாக சண்டேசுரரைத் தரிசித்து, கைகொட்டிச் சிவதரிசன பலத்தைத் தந்தருளுமாறு பிரார்த்தித்துப் பின் வலமாக வந்து இடபதேவருடைய கொம்பினடுவே மூலமூர்த்தியைத் தரிசித்து மீளவேண்டும். விநாயகரை வணங்குமிடத்து முட்டியாகப்பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்றுமுறை குட்டி வலக்காதை இடக்கையினாலும் இடக்காதை வலக்கையினாலும் பிடித்துக்கொண்டு மூன்றுமுறை தாழ்ந்தெழுந்து கும்பிடவேண்டும்.

நாடோறும் திருக்கோயிலுக்குப் போக இயலாதவர்கள் திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை, பிரதோஷம், பெளர்ணிமை, அமாவாசை, திருவாதிரை, கார்த்திகை, மாசப் பிறப்பு, சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி, விநாயக சதுர்த்தி, விநாயக சட்டி, கந்தசட்டி, முதலிய புண்ணிய காலங்களிலாயினும் சென்று வணங்கவேண்டும்.

பிரதோஷ காலத்தில் முன் கூறியவாறு திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இடபதேவரைத் தரிசித்து, அங்குநின்று இடமாகச்சென்று சண்டேசுரரைத் தரிசித்து, சென்றவழியே திரும்பி வந்து மீண்டும் இடபதேவரைத் தரிசித்து, அங்குநின்றும் வலமாகச் சென்று வடதிசையைச் சேர்ந்து கோமுகையைக் கடவாது முன்சென்ற வழியே திரும்பிவந்து இடபதேவரைத் தரிசித்து, அங்கு நின்றும் இடமாகச் சென்று சண்டேசுரரைத் தரிசித்து, அங்கு நின்றும் திரும்பி, இடபதேவரைத் தரிசியாது வலமாகச் சென்று வடதிசையைச் சேர்ந்து அங்குநின்றும் திரும்பிவந்து இடபதேவரைத் தரிசியாது இடமாகச்சென்று சண்டேசுரரைத் தரிசித்துத் திரும்பி வந்து இடபதேவரைத் தரிசித்து அவருடைய இரண்டு கொம்பினடுவே பிரணவத்தோடு ஹரஹர என்று சொல்லிச், சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கல்வேண்டும்.

திருக்கோயிலில் செய்யத்தகாத குற்றங்கள்: ஆசாரமில்லாது போதல், கால்கழுவாது போதல், எச்சில் உமிழ்தல், மலசலங்கழித்தல், மூக்குநீர் சிந்தல், பாக்கு வெற்றிலையுண்டல், போசனபானம் பண்ணல், ஆசனத்திலிருத்தல், படுத்தல், காலை நீட்டிக் கொண்டிருத்தல், மயிர்கோதி முடித்தல், சூதாடல், சிரசிலே வஸ்திரம் தரித்தல், தோளிலே உத்தரீயம் தரித்தல், போர்த்துக்கொள்ளுதல், சட்டையிட்டிக்கொள்ளுதல், விக் கிரகத்தைத் தொடுதல், நிருமாவியத்தைக் கடத்தல், தூபி கொடித்தம்பம் பலிபீடம் இடபம் விக் கிரகம் இவற்றின் நிழலை மிதித்தல், வீண்வார்த்தை பேசல், சிரித்தல், சண்டையிடல், வினையாடுதல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் குறுக்கே போதல், ஒருதரம் இருதரம் நமஸ்கரித்தல், ஓடிவலம் வருதல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் இடையே நமஸ்கரித்தல், அகாலத்தில் தரிசிக்கப்போதல், திரையிட்டபின் வணங்குதல், அபிஷேக காலத்திலும் நிவேதன காலத்திலும் வணங்கல், முற்பக்கத்தும் பிற்பக்கத்தும் வணங்கல், சுவாமி வீதிவலம் வரும் போது உள்ளே போய் வணங்குதல் ஆதியன.

குருலிங்கம் சங்கவழிபாடு.

குரு:

தீகை அளித்தவரும் கல்வியைப் போதிப்பவரும் குருவெனக் கூறப்படுவர். அவரை மனிதரெனக் கருதாது சிவபெருமானெனவே கருதி, மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றினாலும் சிரத்தையோடு வழிபடல்வேண்டும். சமய தீகை பெற்றோர் ஆசாரியரை

யும், நிருவாண தீக்ஷிதரையும், விசேஷ தீக்ஷிதரையும், சமய தீக்ஷிதர்களுள்ளே தம்மின் மூத்தோரையும் வணங்குதற்கு உரியர். விசேஷ தீக்ஷிதர் ஆசாரியரையும் நிருவாண தீக்ஷிதரையும் விசேஷ தீக்ஷிதர்களுள்ளே தம்மின் மூத்தோரையும் வணங்கல் வேண்டும். நிருவாண தீக்ஷிதர் ஆசாரியரையும் நிருவாண தீக்ஷிதர்களுள்ளே தம்மில் மூத்தோரையும் வணங்கல்வேண்டும். ஆசாரியர் ஆசாரியர்களுள்ளே தம்மின் மூத்தோரை வணங்கல் வேண்டும்.

இலிங்கம்:

சிலலிங்கம் ஞானசோதிவடிவாயுள்ளது. இது பிரணவத்தைக் குறிப்பதாம்.

இலிங்க நற் பீடம் இசையும் ஓங்காரம்
 இலிங்க நற் கண்டம் நிறையும் அகாரம்
 இலிங்கத்துள் வட்டம் நிறையும் உகாரம்
 இலிங்கம் மகாரம் நிறைவிந்து நாதமே”.

என்னும் திருமூலர் வாக்கால் அறியலாம். சிலலிங்கம் பரார்த்த லிங்கம், இட்டலிங்கம் என இருவகைப்படும் பரார்த்த லிங்க மாவது சிவபெருமான் சங்கார காலம்வரையும் சாந்நித்தியராய் இருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கப்பெறும் இலிங்கமாம். இது தாவரலிங்கம் எனவும் பெயர்பெறும். பரார்த்தலிங்கம் ஐந்து வகைப்படும். சுயம்புலிங்கம், காணலிங்கம் தைவிகலிங்கம், ஆரிட லிங்கம், மானுடலிங்கம் என்பன அவை. சுயம்புலிங்கமாவது தானே தோன்றியது. காணலிங்கமாவது விநாயகர் சுப்பிரமணியர் முத லிய கணர்களால் தாபிக்கப்பட்டது. ஆரிடலிங்கமாவது இருடி களால் தாபிக்கப்பட்டது. தைவிகலிங்கமாவது விட்டுணு முதலிய தேவர்களால் தாபிக்கப்பட்டது. அசுரர் இராக்கதரால் தாபிக்கப் பட்டதும் அப்பெயர் பெறும். மனிதரால் தாபிக்கப்பட்டது மானுடலிங்கம் எனப்படும். இவ்வைந்தினுள்ளும் உயர்ந்தது சுயம்புலிங்கமாகும்.

பரார்த்தலிங்கத்திற்குப் பூசை. திருவிழா முதலியன செய்தற் குரியோர் ஆதிசைவ மரபிற் பிறந்து நான்கு தீக்ஷைகளும் பெற்று வேதாசனங்கற்று வல்ல பண்டிதர்களேயாவர். இட்டலிங்கமாவது விசேட தீக்ஷை பெற்றவர்கள் தமது தீக்ஷாகுருவின் கட்டளைப்படி பூசிக்கும் இலிங்கமாகும். இது ஆன்மார்த்த லிங்கமெனவும் பெயர் பெறும். இது சுவர்ணலிங்கம், படிகலிங்கம், இரத்தினலிங்கம், லோகஜலிங்கம், சைவலிங்கம், சூணிகலிங்கம் எனப் பலவகைப்

படும். நோய், அங்கவீனம் முதலியன இல்லாதவராய், நியமமாகச் சிவபூசை செய்ய வல்லவராய். சிவபூசை விதிகளை நன்கு அறிந்தவராய், அறிந்து அதன்படி நடப்பவராய் உள்ளவரே வாணலிங்க முதல் சைலலிங்கம் ஈராகவுள்ள லிங்கங்களுளொன்றைப் பிரதிட்டை செய்து பூசிக்கத்தக்கவர். ஏனையோர் கூணிகலிங்க பூசையே செய்தல் வேண்டும். கூணிகலிங்கமாவது மண், அரிசி, அன்னம், ஆற்று மணல், கோமயம், வெண்ணெய், உருத்திராக்ஷம், சந்தனம், சர்க்கரை, மா எனப் பன்னிரண்டு வகைப்படும்.

சிவபூசை செய்வோர் நோய் முதலிய காரணங்களினாலே அது செய்யமுடியாத காலங்களில் தம்முடைய ஆசாரியரைக் கொண்டா யினும் தம்மோடொத்தாரைக் கொண்டாயினும் தம்முடையபூசையைச் செய்வித்து, தாமும் மானசமாகச் செய்துகொண்டு அப்பூசை முடிவிலே புறமண்டபத்தில் நின்று மலர் தூவி வணங்கல்வேண்டும்.

சங்கமம்:

சிவனடியார்களைச் சிவனெனவே மதித்து வழிபடுதல் வேண்டும். “மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே” என்பது சிவஞானபோதம். “ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும் கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகில் அவர் கண்டீர் நாம் வணங்குங் கடவுளாரே” என்பது அப்பர் அருள் வாக்கு. சிவனடியார்களாவார் சிவனிடத்தே அளவற்ற பத்தியும், ஐந்தெழுத்திடையரூதோதுதலும், சிவசின்னங்கள் தரித்தலும் பொருந்தியவர்கள். அடியார்களின் அன்பு மூன்று திறத்தது. கடைத் தரமான அன்பு நிலையாவது சிவனது திருவருளைப் பெற்றபொழுது மாத்திரம் பரவசப்படுதல். இடைத்தரமான நிலை சிவனது திருவரு வைக்கண்ட மாத்திரத்திலும் பரவசப்பட்டு நின்றல். முதற்றர மான அன்புநிலை சிவனை நினைத்தவளவிலும் சிவன் புகழைக் கேட்ட வளவிலும் பரவசப்பட்டு நின்றல். சிவபக்தியுடையோர். எவராயினும் திருநீறு முதலிய சிவசின்னங்கள் தரித்திருத்தலைக் காண்பாராயின் அவரது குலம், பிறப்பு முதலியவற்றைச் சிறிதும் மனத்திற் குறியாது அவரைச் சிவனெனவே மதித்து உடனே வணங்கிப் பணிந்து நிற்பர். இராசாவினிடத்தே பயபத்தியுடையோர் இராச குமாரன் உலாவப்போம்பொழுது அரசனுக்குச் செய்யும் வழிபாடு களை அவ்விளவரசனுக்கும் செய்தல்போல சிவனிடத்தே உண்மையாக அன்பு செய்பவர் சிவனடியார்களிடத்தும் பேரன்புடையராயிருப்பர்.

“எவரேனுந் தாமாக இலாடத்திட்ட
 திருநீறும் சாதனமும் கண்டாலுள்கி
 உவரா தே அவரவரைக் கண்டபோது
 உகந் தடிமைத் திறம்நினைந்து உவந்து நோக்கி
 இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்றுசொல்லி
 இரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் திறமேபேணிக்
 கவரா தே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே
 கன்றூப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே”

என்பது அப்பர் அருள்வாக்கு.

குருவை வழிபட்டு முத்தியடைந்தோர் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், திருமூலர், நின்ற சீர்நெடுமாறர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பெருமிழலைக்குறும்பர், கணநாதர், அப்பூதியடிகள், சோமாசிமாறர் ஆகிய பதினொரு நாயன்மார்களாவர்.

சிவலிங்கத்தை வழிபட்டு முத்தியடைந்தோர் சேரமான் பெருமான், சாக்கியர், கூற்றுவனார், தண்டியடிகள், சிறப்புலி, பசுபதியார், கலிக்காமர், கலியர், காரியார், அதிபத்தர், நீலநக்கர், பூசலார், கணம்புல்லர், கோட்புலியார், நமிநந்தியடிகள், கழற்சிங்கர், வாயிலார், செருத்துணையார், புகழ்த்துணையார், ஐயடிகள் காடவர்கோன், கோச்செங்கட்சோழர் ஆகிய முப்பது நாயன்மாராவர்.

சிவனடியார்களை வழிபட்டோர் திருநீலகண்டர், இயற்பகையார், மூர்க்கர், சிறுத்தொண்டர், திருக்குறிப்புத்தொண்டர், விறன்மிண்டர், இடங்கழியார், முனையடுவார். சத்தியார், அமர்நீதியார், மெய்ப்பொருள் நாயனார், ஏனாதிநாதர், புகழ்ச்சோழர், மாணக்கஞ்சாறர். இளையான்குடிமாறர், காரைக்காலம்மை, நரசிங்கர், கலிக்கம்பர், நேசர் என்னும் பத்தொன்பது நாயன்மாராவர்.

பஞ்சாட்சர தியானம்.

ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமென்பது சைவர்களால் நியமமாகச் செபிக்கற்பாலதாகிய சிவமூலமந்திரமாகும். மதுபானமும் மாமிசபோசனமும் இல்லாதவராய், ஆசாரமுடையவராய், சிவதீட்சை பெற்றவராயுள்ளவர், தத்தம் வருணத்துக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தீட்சைக்கும் ஏற்ப இம் மந்திரத்தைக் குருமுகமாகப் பெற்றுச் செபித்தல் வேண்டும். மந்திரம் என்பது நினைப்பவனைக் காப்பது என்னும் பொருளுடையது. ஆகவே மந்திரம் என்னும் பெயர் நினைப்பவனைக் காக்கும் இயல்புடைய வாச்சியமாகிய சிவத்துக்கும் சிவசத்திக்குமே

செல்லும்; ஆயினும் வாச்சியத்துக்கும் வாசகத்துக்கும் பேதமில்லாமைபற்றி உபசாரத்தால் வாசகத்துக்கு உ செல்லும். எனவே மந்திரம் வாச்சிய மந்திரம் வாசக மந்திரம் என இருவகைப்படும். வாசக மந்திரம்-பஞ்சாட்சரம் என்னும் ஐந்தெழுத்து. வாச்சிய மந்திரம்—சிவம் சக்தி முதலியன. அட்சரம் என்பதன் சொற்பொருள் விகாரப்படாமல் அழிவின்றி நிற்பது என்பது.

பஞ்சாட்சர மந்திரத்திலுள்ள ஐந்தெழுத்துக்களும் சிவம், சக்தி, ஆன்மா, திரோதானசக்தி, மலம் என்னும் ஐந்துபொருள்களைக் குறிப்பன என்றும், அது நகாராதி சிகாராதி என இருவகைப்படுமென்றும், உபாய மார்க்கத்தார் நகாரா தியாகவும் உண்மை மார்க்கத்தார் சிகாராதியாகவும் ஐந்தெழுத்தைச் செபித்தல் வேண்டும் என்றும், சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தில் நகார மகாரங்களினிடத்திற் சிகாரவகாரங்களை வைத்தால் அது முத்தி நிலையை விளக்கும் முத்தி பஞ்சாட்சரமாகுமென்றும், பிரணவமென்னும் ஓங்காரம் சூக்கும் பஞ்சாட்சரம் எனப்படுமென்றும் திருவருட்பயனில் ஐந்தெழுத்தருள் நிலை என்னும் அதிகாரத்துட் காட்டப்படுகின்றது.

இவ்வாறன்றி, நகாரத்தை முதலாகவுடையது தூல பஞ்சாட்சரமென்றும், சிகாரத்தை முதலாகவுடையது சூக்கும் பஞ்சாட்சரமென்றும், நகாரமகாரங்களின்றி ஏனைய மூன்றெழுத்தும் முன்னும் பின்னும் மாறுதலால் ஐந்தெழுத்தாகிச் சிகாரத்தை முதலாகவுடையது அதிசூக்கும் பஞ்சாக்கரம் அல்லது காரண பஞ்சாட்சரமென்றும் மூன்று வகையாகக் கூறப்படுவதுமுண்டு. பின்னதாகிய காரண பஞ்சாட்சரமே மேலே கூறிய முத்தி பஞ்சாட்சரமாம்.

சாந்தோக்கிய உபநிடதத்துள்ள 'தத்துவமசி' மகா வாக்கியமானது, தத் துவம் அசி என்னும் மூன்று பதங்களினாலானது. இவற்றுள் தத் என்பது இறைவனுடைய தடத்த நிலையாகிய பதித்தன்மையினையும், துவம் என்பது உயிரின் தடத்த நிலையாகிய பசுத் தன்மையினையும், அசி என்பது இவ்விரு பொருள்களின் சொரூபநிலையாகிய ஐக்கியத்தையும் உணர்த்தும். அவ்வாறே முத்தி பஞ்சாட்சரத்தில் சிகாரம் பதியையும், யகாரம் பசுவையும், வகாரம் இவ்விரண்டின் ஐக்கியநிலையாகிய அருளையும் உணர்த்தும். ஆதலான் முத்தி பஞ்சாட்சரம் சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகும்.

முத்தர்கள் தம்முடைய உடலினகத்தே இருதயம், நாபி, புருவநடு என்னும் மூன்றினையும் முறையே பூசைத்தானம், ஓமத்தானம், தியானத்தானமாகக் கருதிக்கொண்டு, இருதயமாகிய தாமரையில் ஐந்தெழுத்தே திருமேனியாகச் சிவபிரானைத் தியானித்து,

கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்கம், அறிவு, மெய், தவம், அன்பு என்னும் அஷ்டபுஷ்பங் கொண்டு ஐந்தெழுத்தால் அருச்சித்து, குண்டலித்தானமாகிய நாகியில் ஞானாக் கினியை எழுப்பி அதில் விந்துத் தானத்து அமிர்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனை இடை என்னும் நாடிகளாகிய சுருக்குச் சுருவங்கள் கொண்டு ஐந்தெழுத்தால் ஓமஞ்செய்து, விந்துத்தானமாகிய புருவநடுவில் ஐந்தெழுத்தால் சிவோகம்பாவனை செய்வார்கள். இது பஞ்சாட்சரத் தியானம் என்று சொல்லப்படும். இது பின்வரும் வெண்பாவால் விளக்கப்பட்டது.

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தில்—அஞ்செழுத்தால்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கில்
அண்டனும் சேடன மங்கு. (சிவஞானபோதம் 9-3.6)

மாந்திரீகன் ஆதிதைவிகமான கருடமந்திரத்தை நாடோறும் பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தால் அம்மந்திரமே தானாக அந்நிய பாவனை செய்து தன் அறிவு அதன்வசமாகுமாறு உறைத்து நின்று அம்மந்திரக் கண்கொண்டு பார்க்குங்கால் விஷுவேகம் நீங்குமாறுபோல, சிவோகம் பாவனை செய்து வருங்கால் எய்தும் சிவத்துவ விளக்கம்வாயிலாகப் பாசமாகிய விஷும் நீங்கும்.

தேவார திருவாசக பாராயணம்.

தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், திருமுகப்பாசரம் முதலிய பிரபந்தம் என்னுமிவைகளை அபயகுலசேகர சோழ மன்னர் வேண்டுதல் செய்யப் பொல்லாப் பிள்ளையாருடைய அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார்நம்பி, மந்திரங்கள் பதினென்றதல்பற்றிப் பதினொரு திருமுறைகளாக வகுத்தருளினார். திருத்தொண்டர் புராணம் பின்னர் அநபாய சோழமன்னரால் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகச் சேர்க்கப்பட்டது. இத்திருமுறைகளைத் திருமுறையொழுங்குமாறி ஒதுதல் குற்றமாகும். இவற்றையோதும் போது இடையே வேறுபாடல் களையோதுதலும், திருமுறைப் பாசரங்களிலில்லாத சொற்களைச் சேர்த்தலும் குற்றமாகும்.

திருமுறையை ஒதுதற்குமுன் சிழக்கு முகமாயேனும் வடக்கு முகமாயேனும் உட்கார்ந்து விநாயகரையும், சிவபிரானையும், உமாதேவியாரையும், சமயாசாரியர்களையும் சிந்தித்துத் 'திருச்சிற்றம்

பலம்' என்று சொல்லி ஓதத் தொடங்குதல் வேண்டும். முடிக்கும் போதும் 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்று சொல்லுதல் வேண்டும். விநாயகரைத் துதிக்க வேண்டுமேல் "பிடியதனுருவுமை" என்பது முதலாகிய விநாயகரை உரைத்த பதிகங்களை ஓதி, பின்பு திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் முதலானவர்கள் அருளிய திருப்பாடல்களை இம்முறைப்படியே பாராயணம் செய்தல் வேண்டும்.

திருமுறையோதுங் காலத்தில் கேட்பவர்கள் பயபக்தியுடன் இருந்து பாராயணம் செய்பவர் 'நம்ப்பார்வதி பதயே' என்று கூறியபோது 'ஹர ஹர மஹாதேவா' என்று உச்சரித்தல் வேண்டும். தேவாரம் முதல் பெரியபுராணம் இறுதியாயுள்ள திருமுறைகள் ஓதப்பட்ட பின்பன்றி நிறுத்தலும், வேறுகாரியங்கள் செய்தலும், இடையில் எழுந்து போதலுங் கூடாவாம்.

திருமுறைகளை அன்புடன் பாராயணம் செய்பவர்களும், செய்விப்பவர்களும், கேட்பவர்களும் சிவனடியாராகிய சிவபத்தரென்று கருதப்படுவர். 'பந்தமார் தமிழ் பத்தும் வல்லார்பத்தராகுவரே,' 'இம்மாலை பாசூரும் பரவித்தொழுவல்லார் பத்தராய் முத்திதாம் பெறுவாரே' என்று சமயாசாரியரே கூறியிருக்கின்றனர்.

திருமுறைகள் சிவபிரானையும் சிவனடியாரையும் தம்முட்கொண்டிருத்தலால், இவற்றை வழிபட்டோர் சிவபிரானையும் அடியவரையும் வழிபட்டோராவர். பூசைசெய்வதற்கு ஏட்டுப்பிரதிகளே சிறந்தன. சமயாசாரியர் குருபூசைத் தினங்களில் அவ்வவர் திருமுறைகளைப் பூசித்தல் சிறப்பாகும்.

விரதங்கள்.

விரதமாவது, மனமானது பொறிகளின் வழியே செல்லாது நிறுநற் பொருட்டு உணவை விடுத்தேனும், சுருக்கியேனும் மனம் வாக்குக் காயமென்னும் மூன்றினாலும் கடவுளை மெய்யன்போடு வழிபடும் ஒழுக்கமாகும். விரதங்களைச் சிவ விரதம், சக்தி விரதம், விநாயக விரதம் சுப்பிரமணிய விரதம் முதலியனவாகப் பகுக்கலாம்.

சிவவிரதங்களாவன:

சோமவாரவிரதம், திருவாதிரைவிரதம், சிவராத்திரி விரதம், கேதார விரதம், பிரதோஷ விரதம், எனப்பலவாம். சோமவார

விரதமாவது கார்த்திகை மாச முதற் சோமவாரந் தொடங்கிச் சோமவாரந்தோறும் சிவனைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் உபவாசம் உத்தமம். அது கூடாதவர் ஒரு பொழுது இரவிலே போசனம் செய்யலாம். இவ்விரதம் வாழ்நாளளவாயினும், பன்னிரண்டு வருடமாயினும், அனுட்டித்தல் வேண்டும். அதுவும் இயலாதவர் கார்த்திகை மாதத்துத் திங்கட்கிழமைகளிலாயினும் அனுட்டித்துக்கொள்ளலாம்.

சிவராத்திரி விரதம்; மாசி மாதத்துக் கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சதுர்த்தசியிலே சிவனைக்குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் உபவாசம் செய்து நான்கு யாமமும் நித்திரையின்றியிருந்து சிவபூசை செய்தல் வேண்டும். நான்கு யாமபூசையும் அவ்வக்காலத்தில் செய்தல் உத்தமம். ஒருகாலம் செய்தல் மத்திமம். இதில் உபவாசம் உத்தமம். நீரேனும் பாலேனும் உண்ணுதல் மத்திமம். பழம் உண்பது அதமம். தோசை முதலிய பணிகாரங்கள் உண்பது அதமாதமம். நான்கு யாமமும் நித்திரை விழிக்க இயலாதவர் இராத்திரியில் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிவரையிலாயினும் நித்திரை ஒழித்தல் வேண்டும். நடுஇரவு விங்கோற்பகலம் எனப்படும். இக்காலத்தில் சிவதரிசனம் செய்தல் மிக உத்தமம். இச்சிவராத்திரி விரதம் சைவ சமயிகள் யாவராலும் ஆவசியகமாக அனுட்டிக்கத்தக்கது.

கேதாரவிரதமாவது: புரட்டாதி மாதத்தில் சுக்கிலபட்ச அட்டமி முதல் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியீராகிய இருபத்தொரு நாளாயினும் கிருஷ்ணபக்ஷப் பிரதமை முதல் சதுர்த்தசியீராக பதினொருநாளாயினும் கேதாரநாதரைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் இருபத்தோரிழையாலாகிய காப்பை ஆடவர் வலக்கையிலும் பெண்கள் இடக்கையிலும் கட்டிக் கொண்டு முதலிருபது நாளும் ஒவ்வொரு பொழுது போசனம் செய்து இறுதிநாளாகிய சதுர்த்தசியிலே சும்பம்வைத்துப் பூசைபண்ணி, உபவாசமிருத்தல் வேண்டும். உபவாசமிருக்க இயலாதவர் கேதாரநாதருக்கு நிவேதிக்கப்பட்ட உப்பில்லாத பணிகாரத்தை உட்கொள்ள வேண்டும்.

பிரதோஷ விரதமாவது: சுக்கிலபக்ஷம் கிருஷ்ணபக்ஷம் என்னும் இருபக்ஷத்தும் வருகிற திரயோதசித் திதியிலே சூரியாஸ்தமனத்துக்கு முன் ஒன்றரைமணிநேரமும், பின் ஒன்றரைமணிநேரமுள்ள காலமாகிய பிரதோஷ காலத்திலே சிவனைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இவ்விரதம் ஐப்பசி, கார்த்திகை, சித்திரை, வைகாசி என்னும் நான்கு மாதங்களுள் ஒன்றிலே சனிப்பிரதோஷ முதலாகத் தொடங்கி அனுட்டித்தல் வேண்டும். பகலில் போசனம் செய்யாது சூரியன் அஸ்தமிக்க ஒன்றேழுக்கால்மணி நேரமுண்டு என்னும் அளவிலே நீராடிச் சிவபூசை செய்து திருக்கோயிலிற் சென்று சிவதரிசனம் செய்து பிரதோஷகாலம் கழிந்தபின் சிவனடியாரோடு உண

வுட்கொள்ளல் வேண்டும். பிரதோஷ காலத்தில் உண்ணுதல், உறங்குதல், நீராடல், விஷ்ணுவை வழிபடல், எண்ணெய் தேய்த்தல், மந்திர செபம், நூல்படித்தல் என்பன ஆகாவாம்.

சக்தி விரதங்கள்:

தேவி விரதமானது சக்கிரவார விரதம். ஐப்பசி யுத்தர விரதம் நவராத்திரி விரதம் என மூன்றும். சக்கிரவார விரதமாவது சித்திரைமாதத்து சக்கிலபக்ஷத்து முதல் வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் உமாதேவியைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் ஒருபொழுது பகலிலே போசனம் செய்தல் வேண்டும். ஐப்பசியுத்தரவிரதமாவது ஐப்பசி மாதத்து உத்தர நக்ஷத்திரத்தில் உமாதேவியைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் ஒருபொழுது பகலிலே போசனம் செய்தல் வேண்டும். நவராத்திரி விரதமாவது புரட்டாதி மாதத்து சக்கில பக்ஷத்துப் பிரதமை முதல் நவமியீரூகிய ஒன்பது நாளும் உமாதேவியைக் கும்பத்திலே பூசை செய்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதிலே முதலெட்டுநாளும் பணிகாரமுதலியவை உட்கொண்டு மகாநவமியிலே உபவாசமிருத்தல் வேண்டும்.

விநாயக விரதமானது: சக்கிரவாரவிரதம், விநாயக சதுர்த்தி விரதம், விநாயகசட்டி விரதம் என மூன்றும். சக்கிரவார விரதமாவது வைகாசி மாதத்து சக்கிலபக்ஷத்து முதல் வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கி, வெள்ளிக்கிழமை தோறும் விநாயகரைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் பழம் முதலியன இரவில் உட்கொள்ளல் வேண்டும். விநாயக சதுர்த்தி விரதமாவது: ஆவணி மாதத்து சக்கிலபட்சத்துச் சதுர்த்தியிலே விநாயகரைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் ஒருபொழுது பகலிலே போசனம் செய்து இரவிலே பழமேனும் பணிகாரமேனும் உட்கொள்ளல் வேண்டும். இத்தினத்திலே சந்திரனைப் பார்க்கலாகாது. விநாயக சட்டி விரதமாவது கார்த்திகை மாதத்துக் கிருஷ்ண பக்ஷத்துப் பிரதமை முதல் மார்கழி மாதத்துச் சட்டியீரூகிய இருபத்தொரு நாளும் விநாயகரைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் இருபத்தோரிழையாலாகிய காப்பை ஆடவர்கள் வலக்கையிலும் பெண்கள் இடக்கையிலும் கட்டிக்கொண்டு முதலிருபது நாளும் ஒவ்வொருபொழுது போசனம் செய்து இறுதி நாளாகிய சட்டியிலே உபவாசமிருத்தல் வேண்டும்.

சுப்பிரமணிய விரதமானது: சக்கிரவார விரதம், கார்த்திகை விரதம், சுந்தசட்டி விரதம் என மூன்றும். சக்கிரவார விரதமாவது ஐப்பசி மாதத்து முதல் வெள்ளிக்கிழமை முதல் வெள்ளிக்கிழமை தோறும், சுப்பிரமணிய பெருமானைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரத

மாம். இதில் உபவாசம் உத்தமம். அது இயலாதவர் இரவிலே பழம் முதலியன உட்கொள்ளலாம். அதுவும் இயலாதவர் பகலிலே ஒரு பொழுது போசனம் பண்ணலாம். இவ்விரதம் மூன்று வருடகாலம் அனுட்டித்தல் வேண்டும். கார்த்திகை விரதமாவது: கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நக்ஷத்திர முதல் கார்த்திகை நக்ஷத்திரந்தோறும் சுப்பிரமணியப் பெருமானைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். இதில் உபவாசம் உத்தமம். அது இயலாதவர் இரவில் பழம் முதலியன உட்கொள்ளலாம். இவ்விரதம் பன்னிரண்டு வருடகாலம் அனுட்டித்தல் வேண்டும். கந்தசட்டி விரதமாவது, ஐப்பசிமாதத்து சுக்கிலபக்ஷப் பிரதமை முதல் சட்டியீரூகிய ஆறு நாளும் சுப்பிரமணிய பெருமானைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதமாம். ஆறு நாளும் உபவாசம் செய்தல் உத்தமம். அது இயலாதவர் முதலைந்து நாளும் ஒவ்வொரு பொழுது உணவுண்டு சட்டியில் உபவாசம் செய்யக்கடவர். இவ்விரதம் ஆறுவருடகாலம் அனுட்டித்தல் வேண்டும். மாசந் தோறும் சுக்கிலபக்ஷ சட்டியிலே சுப்பிரமணியக் கடவுளை வழிபட்டு மா, பழம், பால், பானகம், மிளகு என்பவைகளுள் இயன்றது ஒன்று உட்கொண்டு வருவது உத்தமம்.

சைவக் கிரியைகள்

கர்ம காண்டம் ஞான காண்டம் என இரு பெரும் பிரிவினதாகிய வேதமானது கர்மகாண்டப் பகுதியில் பலபகையான கிரியைகளை விரித்துரைக்கிறது. ஞான சாத்திரமான ஆகமமும் நான்கு பாதங்களில் ஒன்றாகிய கிரியா பாதத்தில் இம்மை மறுமைப் பயன் தருவனவாகிய பல கிரியைகளையே எடுத்தோதுகிறது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கும் முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனி போன்றவையென்று தாயுமானவர் முதலிய ஞானிகள் கூறுகின்றனர். இதனால் மலரின்றிக் கனிபெறுதல் இயலாதவாறுபோலக் கிரியை இன்றி ஞானம்பெறுதல் இயலாதென்பது நன்கு தெளிவாகும். இக்காரணத்தாலேதான் இந்துமதத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் கிரியைகள் முக்கிய அங்கமாயிருக்கின்றன.

வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கிரியைகள் வைதிகக் கிரியைகள் என்றும் ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்டவை ஆகமக் கிரியைகள் என்றும் கூறப்படும். ஆயினும் இவை ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டே இருக்கின்றன. வைதிகக் கிரியைகளில் அக்கினி வாயிலாகச் செய்யும் ஓமமும், ஆகமக் கிரியைகளில் சும்பிம்பங்களிற் செய்யும் பூசையும் முக்கிய அங்கங்களாம். சைவாலயக் கிரியைகளிற் பெரும்பாலும் இவை இணைந்தே இருக்கும். இதனால் சைவக் கிரியைகளை வேதாகம சம்மேளனம் என்று கூறுவது மரபு.

கிரியைகள் எல்லாம் நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் மூன்று பிரிவினாள் அடங்குவன. நாடோறும் செய்யப்படுவன நித்தியமென்றும், மாதந்தோறும் அல்லது ஆண்டுதோறும் செய்யப்படும் விசேஷகிரியைகள் நைமித்திகம் என்றும், சில பலன்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் விசேஷ கிரியைகள் காமியம் என்றும் கூறப்படும். திருக்கோயில்களில் நாடோறும் செய்யப்படும் பூசை வழிபாடுகள் நித்திய கருமங்களாகும். பிரதிஷ்டை, மகோற்சவம், பலவகையான ஸ்ரபன அபிஷேகங்கள் என்பன நைமித்திகக் கருமங்களாகும் சில சித்திகளைப் பெறவிரும்பி விசேஷ தினங்களிற் செய்யப்படும் விரதம், பூசை முதலியன காமிகங்களாகும்.

சைவாலயங்கள் ஆகமங்கள் கூறியவாறே மனித உருவமைப்பு பொருந்தியனவாகக் கட்டப்படுகின்றன. சரீரத்திற் போலவே ஆலயத்திலும் ஆறு ஆதாரங்களுண்டு. ஆலயத்தைத் தேகமென்றும், உள்ளிருக்கும் விங்கத்தை தேகியென்றும் கூறுவதுண்டு. ஆலயங்கள் அங்கு வழிபடுவோர்க்கு முப்பொருளியல்புகளை எப்பொழுதும் எடுத்துக்கூறத் தத்துவ உண்மைகள் நிறைந்தவை. மூலத்தானத்திலிருக்கும் சிவலிங்கம் பதியியலபையும், எதிரே சிவலிங்கத்தை நோக்கியவாறிருக்கும் நந்தி பசுவினியல்பையும், அதன் பின்னிருக்கும் பலிபீடம் பாசத்தினியல்பையும், உணர்த்துவன. மேலும் அங்கு நாட்டப்பட்டிருக்கும் கொடிமரம் பதியென்றும், இடப உருவெழுதிய கொடிச்சீலை பசுவென்றும், தர்ப்பைக் கயிறு பாசமென்றும் ஆகமங் கூறுகிறது. இவ்வாறு சைவசித்தாந்த உண்மைகளை உணர்த்தும் வகையில் கட்டப்பட்ட சிவாலயங்களிலே செய்யப்படும் பூசை திருவிழா முதலிய கிரியைகளும் சமய உண்மைகளைக் கொண்டனவே.

ஆலயத்தை ஸ்தாபித்தல் பிரதிஷ்டை என்று சொல்லப்படும். பிரதிஷ்டையில் 64 கிரியைகள் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றுள்,

அநுஜ்ஞை	யாகபூசை
விக்किநேசுவர பூசை	அக்கினி கார்யம்
வாஸ்து சாந்தி	அஷ்டபந்தனம்
மிருத் சங்கிரகணம்	ஸ்பர்சாகுதி
அங்குரார்ப்பணம்	மந்திர நியாசம்
ரக்ஷாபந்தனம்	கும்பாபிஷேகம்
கும்பஸ்தாபனம்	மகாபிஷேகம்
கலாகர்ஷணம்	மண்டலாபிஷேகம்

என்பன முக்கியமானவைகளாம். அநுஜ்ஞை என்பது கிரியை செய்யத்தொடங்குங் குருவானவர், தாம் செய்யப்போகுங் கருமத்துக்குப் பெரியோர்களிடமும் தெய்வத்தினிடமும் அநுமதி பெறுதல். விக்கினேசுவர பூசை, தொடங்குங் கருமம் இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற வேண்டிப் பிள்ளையாரை வழிபடுதல். வாஸ்து சாந்தியாவது சாவாவரம் பெற்ற வாஸ்து புருஷன் என்னும் அசுரனால் இடையூறு விளையாதிருக்குமாறு காக்கவேண்டுமென்று சில தேவர்களைப் பூசித்தல். இக்கிரியையில் வாஸ்து புருஷனை வைக்கோலினூற் செய்து தீ மூட்டி இழுத்துச்சென்று நிலத்தைத் தூய்மையாக்குதல் வழக்கமாகும். மிருத்சங்கிரகணம் என்பது அடுத்த கிரியைக்கு வேண்டிய மண்ணை, மண்ணிற்கு அதிபதியான பூமி யிடமும் திசைகாவலரிடமும் அநுமதிபெற்று வெட்டியெடுத்து வருதல். அங்குரார்ப்பணமாவது, முன் எடுத்துவந்த மண்ணைப் பாத்திரங்களிலிட்டுத் தானியங்களை முளையிடுதல். (அங்குரம்—முளை). முளையின் தன்மையைக்கொண்டு கிரியைகளின் பலனை அறிந்து வேண்டுமாயின் பிராயச்சித்தம் செய்வதற்காக இது செய்யப்படும். ரக்ஷாபந்தனம் என்பது காப்புக்கட்டுதல். கிரியை முடிவதற்கிடையில் அதனைச் செய்யும் ஆசாரியரை ஆசௌசம் முதலியன தீண்டாதிருப்பதற்காகச் செய்யப்படுவது. ரக்ஷாபந்தனம் ஈறுகவுள்ள இக்கிரியைகள் பிரதிஷ்டைக்கு மாத்திரமன்றி மகோற்சவம் முதலியவற்றிலும் செய்யப்படவேண்டிய பூர்வாங்கமான கிரியைகள். கும்பஸ்தானமாவது மூல மூர்த்தியை ஆவாகனம் செய்தற்குரிய கும்பத்தை முறைப்படி அலங்கரித்து* வித்தியாதேகமாகப் பாவனை செய்தல். கலாகர்ஷணம் என்பது மந்திரங்களின் மூலமாக மூர்த்தியை வருவித்துக் கும்பத்தில் இருத்துதல். யாகபூசையாவது முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட யாகமண்டபத்தில் காலைிலும் மாலைிலும் உரிய தேவர்களோடு மூலமூர்த்திக்குக் கும்பத்திற் பூசை செய்தல். அஷ்டபந்தனமாவது பீடத்தையும் விக்கிரகத்தையும் சேர்த்து வைக்கும் மருந்து சாத்துதல். இம்மருந்து எட்டுப் பொருள்களைச் சேர்த்து இடித்து உண்டாக்கப்படுவதால் அஷ்டபந்தனமெனப்படும். ஸ்பர்சாகுதியாவது யாகாக்கினியிலிருந்தும் கும்பத்திலிருந்தும் தத்துவங்களையும் தத்துவ அதிபர்களையும் மூலஸ்தானத்து விக்கிரகத்தோடு கும்பத்தையும் அக்கினியையும் இணைத்துக் கட்டிய தர்ப்பைக் கயிறு நூல்

* பூசிக்கப்படும் மூர்த்திக்குக் கும்பம் சரீரமாகக் கருதப்படுகிறது. குடம் மாமிசமாகவும், தண்ணீர் இரத்தமாகவும், சுற்றிய நூல் நாடிகளாகவும், உள்ளே இடப்படும் இரத்தினம் பொன் முதலியன எலும்பாகவும், சுற்றும் ஆடை தோலாகவும், மாவிலை சடையாகவும், தேங்காய் தலையாகவும், கூர்ச்சம் கேசமாகவும், செபிக்கும் மந்திரம் பிராணனாவும் அமைகின்றன.